

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

Número 77

I Legislatura

Any 1982

Presidència del Molt Honorable Sr. Heribert Barrera

Sessió Plenària núm. 30

Segona i darrera reunió
tinguda el dia 29 d'octubre de 1981

SUMARI

Es reprèn la sessió a un quart i tres minuts d'onze del matí amb la interpel·lació al Consell Executiu sobre els olis vegetals i comestibles, que és el tercer punt de l'ordre del dia. És exposada pel Diputat I. Sr. Roig i Magrinyà, del G. p. d'Esquerra Republicana (p. 2106). Respon l'H. Sr. Conseller d'Agricultura, Ramaderia i Pesca (p. 2108). Intervé en torn de rèplica el Diputat I. Sr. Roig i Magrinyà (p. 2109).

El quart punt de l'ordre del dia és la interpel·lació al Consell Executiu sobre l'epidèmia tòxica a Catalunya, que és exposada pel Diputat I. Sr. Torres, del G. p. d'Esquerra Republicana (p. 2109). Resposta de l'H. Sr. Conseller de Sanitat i Seguretat Social (p. 2111). Intervenien en sengles torns de rèplica el Diputat I. Sr. Torres (p. 2114) i l'H. Sr. Conseller de Sanitat i Seguretat Social (p. 2114).

El cinquè punt de l'ordre del dia és la interpel·lació al Consell Executiu sobre l'intent de censura de l'obra de teatre "Els Beatles contra els Rolling Stones", que és exposada pel Diputat I. Sr. Folch, del G. p. del PSUC (p. 2114). Respon el M. H. Sr. President de la Generalitat (p. 2114). Intervé en torn de rèplica el Diputat I. Sr. Folch (p. 2116).

El sisè punt de l'ordre del dia és la interpel·lació al Conseller de Cultura i Mitjans de Comunicació sobre l'actuació de la Conselleria pel que fa a la censura, programació i selecció de les obres programades pel Centre Dramàtic de la Generalitat, que és exposada pel Diputat I. Sr. Clotas, del G. Socialista (p. 2117). Respon l'H. Sr. Conseller de Cultura i Mitjans de Comunicació (p. 2120). Intervenien en sengles torns de rèplica el Diputat I. Sr. Clotas (p. 2122) i l'H. Sr. Conseller de Cultura i Mitjans de Comunicació (p. 2122). Intervé un altre cop el Diputat I. Sr. Clotas (p. 2123).

El setè punt és la interpel·lació al Conseller de Cultura i Mitjans de Comunicació sobre l'actuació de la Conselleria pel que fa al traspàs de la Filmoteca Nacional, que és exposada pel Diputat I. Sr. Armet, del G. Socialista (p. 2123). Respon l'H. Sr. Conseller de Cultura i Mitjans de Comunicació (p. 2125). Intervenien en sengles torns de rèplica el Diputat I. Sr. Armet (p. 2127) i l'H. Sr. Conseller de Cultura i Mitjans de Comunicació (p. 2128).

El vuitè punt de l'ordre del dia és la interpel·lació al Consell Executiu sobre l'actuació de la Conselleria de Cultura i Mitjans de Comunicació pel que fa al traspàs de la Filmoteca Nacional, que és exposada per la Diputada I. Sra.

Calvet, del G. p. del PSUC (p. 2128). Respon l'H. Sr. Conseller de Cultura i Mitjans de Comunicació (p. 2129). Intervé en torn de rèplica la Diputada I. Sra. Calvet (p. 2130).

Es passa al darrer punt de l'ordre del dia, que són les preguntes amb resposta oral. La primera es refereix a l'auditoria acordada per l'Ajuntament de Sant Feliu de Guíxols, i és presentada pel Diputat I. Sr. Planasdemunt, del G. p. de Centristes (p. 2130). Respon l'H. Sr. Conseller Adjunt a la Presidència (p. 2131). Interven en sengles torns de rèplica el Diputat I. Sr. Planasdemunt (p. 2131) i l'H. Sr. Conseller Adjunt a la Presidència (p. 2132).

La pregunta següent fa referència a l'actuació davant els problemes del sector de transport de mercaderies per carretera a Barcelona. La formula el Diputat I. Sr. Sánchez, del G. p. del PSUC (p. 2132). Respon l'H. Sr. Conseller de Política Territorial i Obres Públiques (p. 2133). Interven en sengles torns de rèplica el Diputat I. Sr. Sánchez (p. 2134) i l'H. Sr. Conseller de Política Territorial i Obres Públiques (p. 2134).

La pregunta següent es refereix al programa que de forma global i integrada pensa dur a terme el Consell Executiu en l'àmbit de la infància i l'adolescència, pel que fa a la protecció de menors. La presenta la Diputada I. Sra. Barenys, del G. Socialista (p. 2134). Respon l'H. Sr. Conseller de Sanitat i Seguretat Social (p. 2135). Interven en sengles torns de rèplica la Diputada I. Sra. Barenys (p. 2136) i l'H. Sr. Conseller de Sanitat i Seguretat Social (p. 2137).

La pregunta següent és la que formula el Diputat I. Sr. Sánchez, del G. p. del PSUC, respecte a l'actuació de la Conselleria de Política Territorial i Obres Públiques en l'elaboració del projecte de llei sobre el transport de mercaderies per carretera (p. 2137). Respon l'H. Sr. Conseller de Política Territorial i Obres Públiques (p. 2137). Interven en sengles torns de rèplica el Diputat I. Sr. Sánchez (p. 2138) i l'H. Sr. Conseller de Política Territorial i Obres Públiques (p. 2138).

El M. H. Sr. President aixeca la sessió.

Manquen dos minuts per a un quart de tres de la tarda.

Es reprèn la sessió, suspesa ahir, a un quart i tres minuts d'onze del matí. Presideix el Molt Honorable Sr. Heribert Barrera, acompanyat de tots els membres de la Mesa. Assisteixen la Mesa l'Oficial Major en funcions, Sr. Pitarch, i la Lletrada Sra. Folchi. Al banc del Govern seu el Molt Honorable President de la Generalitat, acompanyat dels Honorables Consellers Srs. Coll i Alentorn, Guitart, Cahner, Cullell, Laporte, Sanuy, i Carol.

Interpellació al Consell Executiu sobre els olis vegetals i comestibles

El Sr. PRESIDENT: Es reprèn la sessió. Passem al tercer punt de l'ordre del dia, que és la interpellació al Consell Executiu sobre els olis vegetals i comestibles, formulada pel Diputat senyor Josep Roig, del Grup parlamentari d'Esquerra Republicana. El senyor Roig té la paraula per a exposar la seva interpellació.

El Sr. ROIG I MAGRINYÀ: Molt Honorable President, senyores Diputades, senyors Diputats, en relació amb l'adulteració d'olis, quan aquest Diputat, en nom del nostre Grup parlamentari, va presentar la interpellació ja feia remarcar que, malgrat que segurament les competències de la Generalitat no siguin les suficients perquè

aquests fets no tornin a succeir, mantenim aqueixa afirmació, i hi ajuntem avui que, malgrat també que des que vàrem presentar la interpellació, cap a la fi del mes de juliol, fins al moment d'aquesta sessió d'avui, constatem i sabem que el Consell Executiu de la Generalitat ha portat a cap una tasca important en aquest sentit, tant per a la localització d'olis fraudulents com per la seva campanya de promoció dels olis d'oliva de Catalunya, no podem deixar passar aquesta ocasió sense manifestar la nostra inquietud. Inquietud que vàrem fer constar, ara fa gairebé un any en el debat que va tenir lloc en aquesta Cambra en la presentació del programa d'actuació econòmica del Govern, quan aquest mateix Diputat, en nom del Grup parlamentari d'Esquerra Republicana, manifestava en aqueixa tribuna, rotundament, que segons la seva opinió no es podia parlar seriosament d'un programa d'acció econòmica, almenys en el camp agrari i en el subsector agroalimentari, sense una lluita aferrissada contra els frauds; que en aquell moment no estàvem preparats per portar-la a cap, i em vaig permetre assenyalar, molt abans que fets desgraciats, de tots coneguts, passessin, que era en el grup d'olis on aqueixa adulteració era més fàcil.

Parlar avui d'adulteracions d'olis sense referir-se a aquests fets recents sembla poc adient, però jo no ho faré. Se n'ha parlat ja prou, i crec que se'n continuarà parlant, malauradament, molts dies. Hi ha hagut debats impor-

tants en altres llocs, fora d'aquesta Cambra, i podria semblar reiteratiu. Però faré una pregunta concreta, i crec que ens l'hauríem de fer tots nosaltres, senyores Diputades i senyors Diputats: si no haguessin passat aquests fets luctuosos, si no haguéssim hagut de lamentar aquestes morts, és que algú hauria actuat? És que s'hauria fet quelcom? És que tot no continuaria igual?

Vosaltres mateixos podeu opinar. I no és pas, no és pas que el sector dels olis no hagi estat intervingut, no hagi estat controlat. Crec jo que cap altre no ha hagut de sofrir al damunt tot aquest pes de declaracions, investigacions, inspeccions, etc. I això, en el transcurs de molts anys. No en fa pas massa encara que, quan es publicaren aquelles cèlebres ordenacions de campanya que —dit sigui de passada— moltes vegades, quan es publicaven, almenys a Catalunya, la campanya ja estava passada per fer la situació més complexa encara, i que malgrat estar signades pel ministre del ram, com és obvi i natural, i contrasignades ja sigui pel qui feia de president del govern o pel cap d'Estat, segons el lloc, al capdavant hi havia sempre un paràgraf on, com si es tractés d'una política econòmica d'emergència o de temps de guerra, un organisme que semblava que era superior a tots, omnipotent, la Comissaria General d'Abastaments i Transports, el qui actuava de comisari i tenia plenes facultats, sempre, perquè tot el publicat i tot l'ordenat pogués oblidar-ho. I els grans afers coneguts, o molts grans afers reconeguts han passat en olis. Qui no recorda el de Redondela? Qui no es recorda de la cèlebre —que tenia el nom castellà— Pepita de Albricoca, dels assumptes de canvis d'olis d'oliva per greixos animals en el port de Barcelona? I tants, i tants d'altres que han passat i que no han arribat a coneixement del públic, i que sols els qui han hagut de viure d'aquest sector en tenen, malauradament, experiència.

Per què hem arribat a aquesta situació passada? Què és el que ho ha induït? En la meua opinió, l'opinió d'aquest Diputat, dos fets concrets: un, pràcticament, la inèrcia dels anys, la facilitat, jo en diria quasi la impunitat, que ha pogut servir sempre per fer barreges d'oli i que, anant jugant, jugant, ens va portar a aquesta situació darrera, en la qual hem hagut de lamentar, i es van lamentant encara, tantes víctimes.

I d'altre cantó, també, una política general de greixos, un pseudopaternalisme a ultrança de cara al consumidor, en la qual hi havia —jo ho diria— una obsessió, una obsessió en l'alta Administració del país, que molts anys enrera aquesta obsessió era, i valgui la redundància, a l'altíssima altura del país, que hi hagués sempre preus d'oli molt baixos i que no tinguessin absolutament cap comparació ni amb els costos de la vida ni amb altres productes similars. I així arribaren els olis de llavors. Examinem, si us plau, senyores Diputades, senyors Diputats, la complexitat i la paradoxa que tenim en aquesta política general de greixos. Arribaren els olis de llavors. No volem referir-nos als olis produïts per llavors nacionals, com ho és el gira-sol, que va augmentant la producció i que crec que cal intensificar-la, sinó referint-nos a d'altres. Ja en aquesta mateixa Cambra, aquest Diputat va assenyalar aquest fet, tan paradoxal que un país que no tingués producció de la matèria prima, de la fava de soia, tingués unes instal·lacions en les

quals, per a treballar tot l'any, haguéssim de fer unes importacions massives permanentment.

L'any 1980, el darrer del qual tenim xifres estadístiques, la producció de fava de soia nacional no ha arribat ni a la mitjana, que és la xifra exigua de 30.000 tones, i les importacions, senyores Diputades i senyors Diputats, han arribat a la xifra rodona de 3 milions de tones. 3 milions de tones que han servit perquè aquestes indústries nacionals —moltes d'elles, totes elles, gairebé, privades i amb capital multinacional, però també el sector públic, que també hi intervé, i aquest Diputat considera un fet inqualificable que el sector públic hagi destinat diners a aquesta mena d'indústries... Molt bé; aquestes indústries han treballat i han produït, naturalment, unes farines que es converteixen en el producte i que han pogut subministrar per a la nostra alimentació animal, però que al mateix temps ens han convertit en un mar d'oli: 500.000 tones d'oli, aproximadament, de soia, s'han produït en les extractores espanyoles sense haver produït la matèria prima corresponent, contra 350 o 400 mil que es considera la mitjana de la collita d'oli d'oliva, aquest producte tan típic del nostre país.

Jo ja sé que se'ns dirà que ningú no es preocupi, que l'oli de soia està contingentat. És veritat; està contingentat en aquest moment en 90.000 tones. Però aquí arriba el fet paradoxal que com que llavors ens en sobren més de 400.000, s'ha d'organitzar una reexportació, una exportació d'aquests productes, i d'aquest fet —també paradoxal— s'esdevé que un país que no produeix fava de soia es converteix en el tercer país del món exportador, però el primer quant a països no productor. Naturalment, aquesta exportació té un cost per al país, té un cost per a l'Administració que, si s'ha exportat tot el 1980, i pitjor fora que no s'hagués exportat, ha costat a l'Administració espanyola unes primes d'exportació equivalents a 2.000 milions de pessetes.

Més complexitat, sense cap acusació, posant-ho només en coneixement d'aquesta Cambra, de les senyores i els senyors Diputats, es pot portar per a les nostres necessitats o farina o fava de soia. Si es porta farina, el nostre fisc, tant curós, com és lògic que ho sigui, en recollir l'impost, la grava amb una taxa aranzellària d'un dos per cent. Ah!, però si exporta fava de soia s'està exempt d'aquesta taxa aranzellària.

Aquest mateix fisc, si s'exporta farina, grava amb l'ICGI —l'impost de compensació del gravamen interior— amb el 6'5%. Però si s'exporta fava de soia grava només amb el 3'5%. Aqueixes xifres, comptades amb les diferències de la tarifa aranzellària, que en parlaré després, sobre si s'importessin olis, fan una diferència de menys, d'ingressos en el fisc en l'any 80, de la vora dels 5.000 milions de pessetes.

Deixo a part consideracions de menys importància. Si es calcula aquest percentatge per estimar l'oli que s'ha de destinar al país, surt entre el 17'3%, quan en tots els països del món es fa el 18 i lleugerament per sobre. No té excessiva importància. Deixo també a la vostra consideració si és o no és normal que un producte que ha entrat com a matèria prima, com a fava, en acabat, quan l'Administració —perquè això és comerç d'Estat— es dedica a adquirir-lo, per a repartir aquest contingent d'oli de soia, avalui el preu segons la mitjana del mercat de Xicagó del mes ante-

rior —cosa normal—, però gravant-lo amb l'11'5% de taxa aranzellària, quan aquest producte ha arribat sense aquesta taxa.

I bé, d'aqueixa situació, d'aqueixa situació tan complexa en matèria de política de greixos, a què han arribat, què ha succeït? Doncs, molt simplement: que un sector potent, com ho era el sector productor d'oli d'oliva, ha anat baixant la seva producció i han aconseguit que fos una de les produccions, en tot l'Estat, menys rendibles. I pel que es refereix a aquí, a casa nostra, que també hem de parlar de Catalunya, les comarques on no han pogut canviar el cultiu, on pràcticament el monocultiu i l'únic cultiu és l'olivera, com són les comarques de les Garrigues, part del Montsià, el Baix Ebre i alguna altra comarca dels camps de Tarragona, que siguin de les més deprimides i, indubtablement, les d'una renda per càpita més baixa de tot el camp català.

Cal, creiem nosaltres, i aquest és el motiu de la nostra interpellació, canviar la situació. Jo ja sé que és difícil, i podríem parlar també, perquè ho diu la nostra interpellació, d'altres matèries. És molt difícil. Ahir, justament, ahir justament, quan junt amb altres Diputats d'aquesta Cambra assistíem en el Palau de Justícia a una vista, i quan escoltàvem un parlamentari català al Congrés de Madrid, assistit per dos lletrats —també ell actuava com a lletrat—, Diputats d'aquest Parlament, assistíem a la magnífica defensa que va fer del processat, quan deia que en un moment determinat un alcohol, que era objecte d'aquell procés, era molt difícil de determinar si arribava i era alcohol industrial per a aquell ús o era alcohol de vímet per a ús de boca, creiem sincerament que calia canviar la pell d'aquest país, que calia canviar-ho.

No vull estendre'm més, crec que el temps se m'acaba, demano benevolència, però voldria parlar i dir sincerament que de fets com aquest, d'aquest alcohol, de fets com el de l'oli, malauradament n'han succeït, tenim l'herència, que costa molt d'assimilar-la, i deixeu-me'n explicar simplement un: no fa pas massa anys, hi va haver unes importacions massives de sucre desnaturalitzat, naturalment no desnaturalitzat com la colza, destinat també a l'alimentació animal. Quan un va poder ser estudis i va veure que aquella campanya d'importació de sucre s'havia acabat, va tenir la impressió, sumant l'enorme quantitat, que no solament amb el que va arribar es podia donar una certa quantitat que pot correspondre a l'alimentació animal, sinó que podíem posar en confitura tot el bestiar del país; conseqüència posterior: dos anys d'excedents de vi i d'alcohol, amb una administració que va haver d'intervenir novament amb mesures protectores per a evitar més desastres.

Creiem nosaltres, creu aquest Diputat, creu el Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya que cal una informació suficientment constant a l'opinió pública; cal que el Consell Executiu de la Generalitat es desvetlli per a intentar canviar —voldríem arreu de l'Estat, però almenys aquí a Catalunya— aquesta picaresca que hi ha hagut fins ara, i —com deia jo molt bé en aquella cèlebre sessió a què m'he referit abans, de presentació del programa econòmic— que era massa fàcil per als desaprensus fer diners a costa de la salut i a costa del frau dels consumidors, d'un cantó, i dels productors, d'un altre. Sabem que és difícil avui dir-ho i

l'endemà fer-ho, però volem, amb la nostra interpellació, encoratjar el Consell Executiu de la Generalitat, intentant parodiar o copiar, molt modestament, aquell primer ministre anglès —està de moda en aquest Parlament ara fer sempre referència a fora, deixeu-me'n fer una— que quan tot anava malament per a Anglaterra, al principi de la segona guerra mundial, però hi havia una intenció de donar confiança al país per a demostrar que allò no havia de continuar sempre, va dir que «ningú no es pensi que és fàcil, ningú no es pensi que això és la fi; no és ni el començament de la fi, però ha de ser la fi del començament». També nosaltres creiem que l'actuació del Consell de la Generalitat en aquesta lluita aferrissada informant el públic, aquesta lluita per perseguir a totes passades el frau, sobretot dels aliments —en aquest cas concret, per ser més declarat, sobre els olis—, aquest és l'objectiu de la nostra interpellació, la qual hem fet i creiem que, bé o mal expressada, ha complert el seu objectiu.

Moltes gràcies, senyor President, moltes gràcies, senyores i senyors Diputats.

El Sr. PRESIDENT: En nom del Consell Executiu té la paraula l'Honorable senyor Conseller d'Agricultura, Ramaderia i Pesca.

El Sr. CONSELLER D'AGRICULTURA, RAMADERIA I PESCA: Senyor President, senyores i senyors Diputats, en primer lloc agrair unes paraules, les dirigides a l'acció que sobre els olis ha portat fins ara el Consell Executiu; en segon lloc, dir que la política general de greixos de l'Estat es va debatre, s'està debatent i tindrà continuïtat a nivell del Congrés de l'Estat espanyol, com és, i ens centrarem en la resposta, ja de manera concreta, a la pregunta del senyor Diputat.

La importància de la continuïtat en les actuacions que va començar empenent la nova administració catalana ha portat el Consell Executiu a continuar, començant amb els vins, després amb els olis d'oliva, ara amb els embotits, promovent els Consells reguladors de denominacions d'origen, i impulsant la millora dels processos productius, el control de la seva qualitat i la seva promoció davant els consumidors, al mateix temps que la seva orientació. Exemple d'això ha estat la publicació al seu temps del cartell dels olis, on no solament es definien els olis per la seva qualitat en si, sinó per la seva qualitat nutritiva i per la seva elaboració. D'aquest cartell s'ha fet una àmplia difusió a nivell d'escoles, a nivell de llocs de consum, a nivell de llocs de venda. Al mateix temps —ja per a més minories— ha sortit el llibre d'olis de Catalunya que explica a bastament tota la història passada, present i futura dels nostres olis. S'han anat produint, al mateix temps, uns cursets de millora de la qualitat, al Baix Ebre i al Montsià, per tal que els mateixos productors, amb un millor coneixement, puguin tenir un millor criteri i puguin tenir una millor confiança en ells mateixos per a sortir al mercat amb la qualitat deguda.

Totes aquestes actuacions, indiscutiblement, no han estat fetes solament per l'Administració, sinó que s'ha realitzat amb la participació de les diverses entitats representatives del sector, i en especial dels Consells reguladors de les denominacions d'origen, de Borges i Siurana, i la Federació i Gremis d'oliars de Catalunya. Com pot veure el senyor Diputat s'ha treballat precisament amb la gent de

la zona deprimida. Per tal de perfeccionar la tasca de control, en primer lloc, com dèiem abans, es va iniciar la promoció de les mateixes denominacions d'origen de Siurana i Borges, trobant-se actualment en ple funcionament, i a l'espera de properes eleccions per a constituir els seus consells reguladors. Això vol dir, senyors de la Cambra, que aquests consells reguladors són vertaderament els òrgans d'autocontrol, els òrgans d'autoregulació dins del camp de la producció, per a donar una resposta de qualitat que demana el consumidor. Ja en el mes de febrer, tot això abans del malaurat accident de la colza, es va constituir en el si del mateix Consell una comissió formada pels Departaments de Sanitat, Comerç i Turisme, i fins i tot Ramaderia, per a plantejar la lluita contra el frau. Es va començar programant quina havia de ser aquesta lluita, es va passar ràpidament a l'actuació, amb les limitacions de transferències —com deia molt bé el senyor Diputat—, però indiscutiblement es va passar a una acció massiva de control de l'oli, tant en els seus llocs de distribució com en els seus llocs d'emmagatzematge. Els resultats de la coordinació entre els departaments han resultat òptims en aquesta primera etapa de la lluita contra el frau de l'oli.

No vull passar per alt que en un moment determinat la col·laboració essencial dels ajuntaments, tots a l'escala que podien amb els seus serveis, va ser també bàsica i definitiva per a una acció conjunta molt eficaç.

Senyor Diputat, el fet que a Catalunya no tinguem fins ara problemes de toxicitat d'olis —que no creiem casual— és petita mostra dels resultats obtinguts per les mesures exposades; resultats que creiem deguts a l'oportunitat de l'aplicació de les mesures, abans que passi quelcom i no perquè ja ha passat, que ens permet pensar que el seu manteniment evitarà la reproducció dels fets que ens preocupen.

Com a resum d'aquesta coordinació s'han realitzat, a instàncies dels Departaments citats, unes 750 anàlisis i conjuntament es treballa per a portar a terme la Proposició no de Llei sobre Mesures Urgents de Defensa de la Salut del Consumidor, d'acord amb les esmenes presentades i aprovades ja per tots els Grups d'aquesta Cambra. Aquestes anàlisis s'han fet conjuntament i s'han fet en el laboratori agrari de Cabriels, s'han fet a la càtedra de Bromatologia de la Facultat de Farmàcia, en el mateix laboratori de Sanitat, i, darrerament, quan l'acció va ser conjunta amb l'Administració central de l'Estat, es varen passar les mostres al laboratori de Majadahonda, i darrerament al de Barajas. Tota aquesta feina ha permès al Consell Executiu, en el moment d'aparèixer la mal anomenada pneumònia atípica, una actuació que ha donat uns òptims resultats a Catalunya, treballant d'una forma seriosa i continuada en la lluita contra els fraus i falsificacions dels aliments. Nosaltres creiem en una disminució accentuada del frau, però que aquest encara continua i que la lluita ha de continuar amb la mateixa intensitat i amb la mateixa preocupació, i augmentant —i ho farem a través d'aquesta llei— els esforços per a la lluita contra el frau.

El fet que el consumidor hagi reaccionat consumint vins de Catalunya i exhaurint els olis d'oliva catalans, protegits per una denominació d'origen, i posteriorment la resta, palesa una confiança en els nostres sectors productius i en la tasca de control que està portant a terme la Generalitat.

Millor demostració de confiança, difícilment la tindrem. Properament, la setmana propera, iniciem ja unes reunions amb les organitzacions professionals pageses que tindran una continuïtat per a programar el relançament dels nostres productes de cara al consumidor; esperem que aquesta política complaui el senyor Diputat.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: El senyor Roig té la paraula per al torn de rèplica.

El Sr. ROIG I MAGRINYÀ: Senyor President, molt breu, agraint en primer lloc al Conseller les explicacions i reconeixent la tasca que en aquest sentit porten a terme. Però dins de la meua inquietud dita abans, refermar-m'hi més i dir que s'ha d'extremar el control per una simple raó: és massa temptadora la barreja d'oli. Malgrat que l'Administració arran dels fets darrers va intentar d'aproximar el preu dels costos dels olis de llavors als d'oliva, encara estan molt diferenciats, i en aquest moment l'oli contingentat de soia es factura a l'envasador aproximadament a 82 pessetes el quilo; l'oli de gira-sol al mercat, a l'engròs, a 118 o 119; com sap perfectament —ho sap molt bé el senyor Conseller—, els olis d'oliva valen entre 160 i 170, i que el preu de protecció de l'Estat, quan ningú ho pogués vendre enlloc, el té a 140. La diferència de preus és massa temptadora, i el costum de barrejar s'ha fet un vici, per la qual cosa crec jo que és indispensable intensificar a totes passades la inspecció i, al mateix temps, la informació. El públic consumidor ha de saber a través de l'Administració que no ho podia fer, com passava aquests anys que ha comprat al detall oli, diguem-ne, d'oliva a un preu inferior al preu que l'Administració pagava l'oli de protecció quan ningú no el podia vendre a l'engròs.

Res més, moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: El senyor Conseller desitja afegir alguna cosa? (Pausa.)

Interpellació al Consell Executiu sobre l'epidèmia tòxica a Catalunya

Passem, doncs, al punt següent de l'ordre del dia que és la interpellació al Consell Executiu sobre l'epidèmia tòxica a Catalunya, formulada pel Diputat senyor Víctor Torres, del Grup parlamentari d'Esquerra Republicana.

El senyor Víctor Torres té la paraula.

El Sr. TORRES: Senyor President, senyores i senyors Diputats, han passat ja més de dos mesos de la data en què vaig formular aquesta interpellació. I, malgrat que aquest interval sigui relativament curt, és evident que el problema que planteja ha perdut ja els honors de la primera pàgina dels periòdics, per bé que la gravetat dels fets continua essent la mateixa. La gent es va morint regularment, sense fer fressa; els mitjans informatius compleixen regularment la seva missió, portant els comptes de les epidèmies, i nosaltres ens acostumem a escoltar-los, amb una orella cada vegada més distreta i resignada, com l'anunci d'una fatalitat davant la qual l'única actitud possible sigui efectivament la resignació.

I malgrat que la interpellació present faci esment de l'epidèmia tòxica, provocada pels olis adulterats,

m'abstindré de parlar-ne car el meu company Josep Roig ho ha fet amb l'extensió suficient i amb claredat. Em limitaré, doncs, a tractar l'altre aspecte de la meua interpellació que és la descoberta d'escorxadors clandestins a les terres lleidatanes.

El dia 4 d'agost, en plena torpor estival, es coneixia la notícia a través dels mitjans d'informació i es divulgà ràpidament per tot Catalunya. Es descobreix un escorxador clandestí, a quatre passes de la capital, propietat de quatre germans, fills de la localitat de Bell-lloc, i són intervingudes vint tones de carn emmagatzemada a l'interior del local entre peces en canal i despulles. Aquest escorxador es compon de dues cambres frigorífiques i és nodrit per bestiar llanar i porquí, especialment. I tot seguit es formulen les primeres interrogacions: d'on procedeix aquesta carn? Quina és la seva destinació? De quina carn es tracta? I malgrat que des del primer dia les informacions hagin estat severament filtrades i el secret del sumari severament respectat, un conjunt de detalls es van coneixent ràpidament.

Aquest bestiar, mort i en males condicions, prové de granges de la regió, venut a baix preu pels germans Escrivà, propietaris de l'escorxador, a baix preu evidentment perquè es tracta d'animals morts o malalts.

Aquest tràfec de compra-venda s'efectua gairebé podríem dir amb llum i taquígrafs, car ha quedat comprovat que es distribuïen fulls de propaganda àdhuc en el recinte de Mercalleida, i que en el local descobert funcionava un contestador telefònic automàtic, que rebia els oferiments de bestiar mort o malalt. El volum del negoci se situava al voltant de 60.000 quilos de carn cada mes, acompanyats d'altres 20.000 quilos de despulles.

La destinació d'aquesta carn era variada. Alguns camions es dirigien a Madrid, altres, a Barbastre —uns 7.000 quilos el mes— els altres a diversos indrets de Catalunya.

La utilització d'aquesta carn queda per demostrar, i esperem que el sumari ens ho dirà d'una manera explícita, però tot sembla indicar que una part important d'aquesta carn estava destinada al consum i a les fàbriques d'embotits i de xarcuteria, i una altra part a l'elaboració de greixos i de pinsos. El negoci és molt senzill: es compraven els animals a baix preu —entre 3.000 i 4.000 pessetes— i, després de passar pel centre de tractament i de distribució de Lleida, es carregaven en camions i anaven a parar als diferents centres de consum, directament o fent una etapa en algun centre frigorífic. Els primers càlculs asseguren que els beneficis fets en dos anys superarien els 200 milions de pessetes, cosa que converteix aquest modestíssim establiment en l'escorxador més rendible de tot Espanya.

Sembla clar que aquest negoci ha pogut prosperar a l'empara, si se'm permet dir-ho així, de la pesta africana, que, com tothom sap, fa veritables estralls a les terres lleidatanes, car, segons dades de fiar, durant l'any 1980 aquesta epidèmia va afectar 16.966 unitats, de les quals 1.344 moriren de la malaltia i els altres 15.612 foren sacrificats preventivament. És cert que l'Administració concedeix una subvenció que oscil·la entre el 60 i el 70% del valor de l'animal en cas de declaració oficial de la malaltia. Però cal subratllar que quan aquesta declaració procedeix d'explotacions que ja han enregistrat defuncions, no es

concedeix cap subvenció. Aquesta seria, segons es diu, una de les raons que podrien induir algun ramader a intentar paliar aquestes pèrdues amb la venda d'animals afectats per la pesta.

Però el que és totalment desconcertant és que aquest negoci hagi pogut funcionar sense interrupció des de fa tres anys, almenys. I fins aquí aquest relat no seria res més que un esdeveniment més de la picaresca sempiterna espanyola, si no hi hagués altres motius d'alarma al nostre judici molt més importants, car a través d'aquest fet delictiu es projecten les ombres d'unes deficiències administratives i tècniques que revesteixen el caràcter d'una autèntica gravetat.

Per exemple, l'activitat il·legal, descoberta oficialment el 4 d'agost, s'exercia, segons sembla, des de feia més de tres anys, i, segons declaracions de portaveus de sindicats pagesos, l'escorxador descobert no seria l'únic, ni de bon tros. I no deixa de sorprendre que els mateixos serveis territorials de la Generalitat hagin declarat a través de la premsa que ja feia sis mesos que havien detectat la circulació de carn il·legal desproveïda de les guies reglamentàries i, que entenent que això podria ser perjudicial per a la salut —evidentment era perjudicial per a la salut—, es va denunciar el fet a l'autoritat governativa. D'altra banda, el cap en funcions dels serveis territorials, senyor Lamotte, declarava a l'agència EFE que seguien els passos del magatzem escorxador dels germans Escrivà des de primers d'any. Aleshores ja es va obrir un expedient perquè es va entendre que es produïen irregularitats administratives i sanitàries. Aleshores jo pregunto: per què s'han deixat passar sis o set mesos abans d'intervenir l'establiment i posar els responsables a disposició de la justícia?

Un altre fet gravíssim: l'anarquia de les guies de control sanitari. L'alta de processament dels germans Escrivà i del veterinari Palau, entre altres, precisa que el senyor Palau, amb evident abandó de les seves funcions, deixava signats anticipadament talonaris de guies als funcionaris de Frigorífics Urgell. Més greu encara: segons es dedueix d'aquest document judicial, l'interventor sanitari, no solament no inspeccionava la carn que portaven a Frigorífics Urgell els germans Escrivà, sinó que alguns milions de quilograms, dipositats per la Comissaria d'Abastaments i Transports, tampoc no van ésser revisats sanitàriament. I ara agafeu-vos bé, senyores i senyors Diputats: les signatures i les actes reglamentàries es feien amb anterioritat i en blanc.

Volem dir ben alt que el fet d'haver-se fet la llum sobre un cert nombre d'activitats condemnables, portades a terme per desaprensus i per professionals poc escrupolosos, no ha de portar descrèdit, ni de bon tros, al conjunt de la ramaderia catalana en general i de la lleidatana en particular. La immensa majoria de ramaders exerceix honradament la seva professió i lluita sovint amb grans dificultats tècniques i econòmiques. Seria, per consegüent, totalment injust i desplaçat semblar uns recels o unes acusacions que serien fonamentalment injustificades. Però també volem dir que és de desitjar que l'acció de la justícia sigui exemplar i escarmentadora. Tant els sindicats com la mateixa Federació Catalana de la Carn han manifestat públicament el desig que la justícia vagi fins al final, de tal

manera que quedin escatides i sancionades totes les responsabilitats, sigui quin sigui el nivell on siguin situades.

Però per a nosaltres l'acció repressiva, tot i que sigui molt important, no tindria la suficient efectivitat si no anava acompanyada d'una veritable política de sanejament d'aquest mercat, de control dels fraus alimentaris, de real intervenció veterinària i d'inspecció sanitària. És tota una política de defensa de la salut i de defensa del consumidor, que cal portar a terme urgentment. No és, en efecte, tolerable que, a més dels olis tòxics, que maten diàriament, hi hagi carn podrida descoberta i que estiguem amenaçats per un 4% de llets deficients, per un 6% de pans de fabricació artesana en males condicions, un 20% de formatges frescos perillosos i un 10% de vins, deslleials i mentiders, com han estat proclamats després d'exàmens i anàlisis per l'Institut Municipal d'Higiene de l'Ajuntament de Barcelona. És una tasca urgent, indispensable, que el Consell Executiu ha de portar a terme sota el control del Parlament.

Ja sabem que és difícil, ja sabem que hi ha el problema dels recursos pressupostaris i una dramàtica manca de personal especialitzat. Ja sabem que el traspàs de competències de l'Estat a la Generalitat s'ha fet en aquestes matèries sense gaire precisió ni coherència, però també sabem que és aquesta una de les proves per les quals ha de passar el nostre autogovern si vol demostrar la seva eficàcia de cara a la ciutadania catalana.

Severitat en el control del frau i de la sanitat; compliment exhaustiu de la moció aprovada el 25 de setembre per aquesta Cambra; ampliació del cos d'inspectors; coordinació dels Departaments d'Agricultura, Comerç i Sanitat en aquests dominis; informació cabdal dels consumidors a través dels mitjans de comunicació; accentuació de la lluita contra les malalties que afecten la nostra ramaderia i augment dels ajuts als ramaders que respectin la legislació en vigor, i, en fi, promoció d'una veritable col·laboració i cooperació amb els ajuntaments. Aquestes haurien de ser, al nostre entendre, algunes de les mesures a prendre per tal de combatre la progressiva deterioració dels nostres aliments i la perillosa instal·lació d'unes pràctiques inadmissibles, indignes d'un país com el nostre, que pot donar en molts altres aspectes nivells certament envejables.

Jo demanaria, doncs, al Consell Executiu, per acabar, que ens vulgui explicar quines mesures ha pres i quines altres compta prendre, a curt o mitjà termini, per tal de fer renàixer la confiança dels nostres conciutadans, car no oblidem, senyores i senyors Diputats, que, defensant la salut i la taula dels catalans, també contribuïrem a consolidar les nostres institucions.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: En nom del Consell Executiu té la paraula l'Honorable senyor Conseller de Sanitat.

El Sr. CONSELLER DE SANITAT I SEGURETAT SOCIAL: Molt Honorable senyor President, senyores Diputades, senyors Diputats, jo agraeixo al Diputat senyor Víctor Torres que una altra vegada porti davant d'aquest Ple parlamentari el tema greu, el tema tan actual dels fraus alimentaris i de les seves eventuais repercussions sobre el món de la salut.

El senyor Diputat ha dit molt encertadament que les

circumstàncies són ja diferents ara del que ho eren quan fa més de dos mesos va presentar aquesta interpellació. Tant en el títol de la interpellació com en la seva primera pregunta es parla de l'epidèmia tòxica. Encara que ell n'hagi parlat poc, jo em sento obligat a dir quelcom sobre la repercussió que aquesta epidèmia tòxica ha tingut a Catalunya, i seré tan breu com sigui possible.

És evident que quan va començar el primer de maig, precisament, a aparèixer una estranya malaltia a Madrid —als voltants de Madrid, més exactament— que inicialment va ser etiquetada de pneumònia atípica, tots ens vam preocupar pensant que, si es tractava realment d'una pneumònia atípica, fos causada per micoplasmes o per virus o per qualsevol altre microorganisme, podria tenir unes repercussions més o menys immediates en el territori de Catalunya. Va ser a partir d'aleshores que, com saben molt bé les senyores Diputades i els senyors Diputats, el Departament que m'honoro a dirigir va començar a prendre tota una sèrie de mesures per tal de limitar en allò que fos possible els estralls que podia causar una epidèmia d'aquesta mena a Catalunya. Va ser aleshores ja, immediatament, que es va crear una secretaria permanent de vigilància epidemiològica, que es va fer una recollida de tots els casos sospitosos de pneumònies del tipus que fossin que hi havia a tots els hospitals de Catalunya, que es va pensar un moment que n'hi podria haver alguns casos aquí, arran de detectar en dues nenes que havien estat a Madrid una síndrome pneumònica semblant a la que explicaven els diaris i a la que ens havien dit de Madrid. Va ser a partir d'aleshores que vam tenir una estreta relació amb tota la gent del Ministeri per tal de seguir molt de prop l'evolució de les investigacions. L'epidèmia, l'anomenada epidèmia, es va anar estenent com taca d'oli. Va ser a finals del mes de maig que aquí vam començar a comprovar que afortunadament —i estranyament, tractant-se, com ens pensàvem, d'una malaltia microbiana o vírica— aquí no n'hi havia casos. Va ser aleshores quan vam començar a pensar —i així ho vaig declarar públicament el dia 27 de maig, i pocs dies després en una Comissió de Política Social i després en el Ple del Parlament— que nosaltres no creïem en l'etiologia microbiana o vírica d'aquella epidèmia i creïem, en tot cas, que hi havia factors alimentaris que la produïen. Efectivament, molt poc després, com saben les senyores Diputades i els senyors Diputats, es va constatar que la causa n'era una acció fraudulenta, gravíssima, tan greu que ha produït molts morts, i em temo que encara en pot produir alguns més, com a conseqüència de la utilització per a ús alimentari d'uns olis de colza desnaturalitzats —hem de parar compte a no dir que l'oli de colza és tòxic; l'oli de colza no ho és, de tòxic, normalment, quan és per a ús alimentari—, però sí que havien estat desviades cap al consum humà unes quantitats importants d'oli de colza previstes en principi per a ús industrial i que, per tant, havien estat degudament desnaturalitzats abans.

Bé, jo no tornaré a explicar ara tota la història del que nosaltres vam fer en aquest camp; abans el meu col·lega, el Conseller d'Agricultura, ja s'hi ha referit. Vull dir que, afortunadament, pels motius que sigui, aquí, a Catalunya, no podem parlar d'epidèmia tòxica. No en podem parlar, perquè no és que no n'hi hagi hagut casos; n'hi ha hagut

tres, d'intoxicats greus amb oli de colza desnaturalitzat, però tots tres malalts, que han estat atesos per serveis hospitalaris d'aquí durant aquests mesos, han contret la seva malaltia lluny d'aquí, o sigui, dins les contrades on, geogràficament, s'han distribuït tots els casos d'aquesta greu afecció.

Per tant, nosaltres hem seguit, des del punt de vista del Departament de Sanitat i Seguretat Social, una actitud vigilant, una actitud d'informació clara, transparent i ràpida al públic, en general, i a les classes professionals sobretot. Encara ara tots les senyores i els senyors Diputats es deuen haver trobat a la seva bústia un exemplar d'aquest *Butlletí Epidemiològic de Catalunya*, número extraordinari dedicat a descriure en termes, evidentment, tècnics —perquè va destinat especialment als metges— quines són les característiques clíniques d'aquesta estranyíssima i gravíssima malaltia que ha causat tants estralls, perquè, evidentment, no podem descartar —i, d'això, n'hem de ser ben conscients— que, a part dels tres casos que he dit que s'havien detectat, no n'hi hagi altres casos aquí, a Catalunya, contrets, naturalment, pel consum d'olis desnaturalitzats fora del nostre territori, i, per tant, els metges han d'estar advertits de com cursa aquesta malaltia i de quina és la simptomatologia que els ha de posar a l'aguait per a l'eventual diagnòstic d'una cosa d'aquest tipus.

Això, doncs, pel que fa a la primera pregunta, a la primera qüestió, diria, que plantejava el senyor Víctor Torres. Afortunadament no hem tingut epidèmia tòxica, és possible que això, en part, sigui degut, com abans explicava el senyor Conseller d'Agricultura, al fet que, afortunadament aquí hem tingut una previsió d'iniciar una campanya conjunta dels tres Departaments pel que fa al frau dels olis. També, potser, per casualitat, no ho sé; no vull tampoc descartar els factors de sort que en aquest moment hagin pogut jugar a favor nostre, però, evidentment, vull deixar tancat aquest punt assegurant que d'epidèmia tòxica, per ara, afortunadament, no n'hi ha hagut i que, per tant, espero que ja no se'n produeixi.

El segon punt que toca el senyor Víctor Torres en la seva interpellació, al qual avui s'ha referit més concretament, és el tema dels escorxadors clandestins. Bé, jo, d'això, ja en vaig donar algunes explicacions amb motiu d'una pregunta formulada en aquest Parlament, però amb molt de gust tornaré a repetir i a ampliar tota la informació que nosaltres tenim sobre els fets esdevinguts a Lleida.

En aquest sentit, jo puc precisar que el dia 17 de febrer de 1981 —de l'any en curs, doncs— l'inspector sanitari, l'interventor sanitari d'un magatzem frigorífic de Lleida —precisament el veterinari senyor Palau— va descobrir en aquell magatzem frigorífic l'existència d'uns canals que li van semblar que no estaven en les degudes condicions, i, a partir d'això, a part de decomissar aquesta carn, es va obrir un expedient, i va ser citat el que havia entrat aquella carn al magatzem frigorífic —un dels germans Escrivà— a la nostra Delegació territorial per tal d'iniciar els tràmits corresponents a l'expedient que s'havia d'iniciar. El senyor Escrivà va confessar que, efectivament, aquella carn no procedia d'un escorxador degudament autoritzat, sinó que es tractava de dos porcs que s'havien matat barallant-se entre ells i que, d'una manera il·lícita, ell, conjuntament amb el seu germà, havien acordat d'aprofitar-los. Bé, es va

iniciar, com deia abans, l'expedient; va ser cridat a declarar l'altre germà; l'altre germà va negar rotundament tot el que havia dit l'anterior unes setmanes abans i aquí, de moment —a part de seguir, l'expedient, la seva tramitació administrativa—, es va acabar la nostra actuació oficial.

De tota manera, tal com molt bé ha dit el Diputat senyor Torres, per Lleida hi havia la sensació que hi havia alguna cosa, que hi havia alguna xarxa que s'encarregava de comercialitzar carn que no estava en les degudes condicions, a través d'escorxadors no autoritzats. Va ser aleshores quan la gent de la nostra Delegació territorial de promoció de la salut a Lleida, que aleshores encapçalava el senyor Lamotte, el doctor Lamotte —i després va tornar a ser-ne cap el qui n'era titular, el doctor Enrech— va iniciar una labor pertinaç de seguiment de tots els indicis que hi pogués haver per a veure si es podia descobrir quelcom més que aquells dos porcs que s'havien trobat en el magatzem frigorífic. I no va ser fins al dia 10 de juliol que, d'una manera gairebé casual i detectivesca, gràcies al contestador automàtic a què feia referència, precisament, el senyor Víctor Torres, un dels nostres veterinaris, el senyor Bosch, va descobrir que, efectivament, un telèfon determinat responia per mitjà d'un contestador automàtic dient que, si tenien cap cap de bestiar per a anar a recollir, en donessin la nota deguda, que ja els passarien a recollir la nit següent.

A conseqüència d'això, naturalment es va localitzar aquest telèfon; es va, immediatament, posar això en coneixement de l'autoritat governativa —ja comprendrà el Diputat senyor Torres i la resta dels senyors i senyores Diputats que, a partir d'aquí, la feina ja no era una feina sanitària, sinó que era una feina policíaca i, en certa manera, judicial— i el senyor Governador civil de Lleida a partir d'aleshores, a partir de les informacions que li va trametre el doctor Enrech, el nostre cap del servei territorial de Lleida, com he explicat abans, va iniciar un servei per mitjà de la Guàrdia civil, gràcies al qual, exactament el dia 28 de juliol d'aquest any, o sigui, 18 dies després de la denúncia formulada per nosaltres, es van trobar «in fraganti» els dos germans Escrivà en aquest suposat escorxador on, de fet, no se sacrificaven animals, ben entès, sinó que s'aprofitaven els animals que es recollien a través d'aquesta cadena que tenien formada.

Aquesta és la veritat dels fets. Juntament amb això és evident que el veterinari senyor Palau va ser acusat pel jutge en el sentit que, segons sembla, havia deixat alguns talonaris signats en blanc en aquest magatzem frigorífic que tenia sota la seva intervenció. De resultes de tot això, el nostre Departament —la Generalitat, més ben dit— ha intentat, d'un cantó, presentar-se en aquest judici que en un jutjat de Lleida, com sap molt bé el Diputat senyor Torres, s'està tramitant en el moment actual. El jutge encarregat d'aquest sumari no ha atès la petició formulada per l'advocat de l'Estat de la Generalitat i ha dit que no veia motius substantius perquè la Generalitat es pogués presentar com a part en aquest sumari. D'altra banda, nosaltres, d'un cantó, i l'Administració de l'Estat d'un altre... També val a dir-ho, perquè la situació, com sap molt bé el senyor Torres, d'aquests titulars transferits en els traspasos pre-estatutaris de l'octubre del 1979, encara no acaba de ser clarificada i, segons com es miri, tenen una certa de-

pendència del Ministeri i una dependència nostra. El que vull dir és que les llistes nominatives de les persones que ens van ser transferides l'octubre del 79 encara no han aparegut al *Butlletí Oficial de l'Estat*, incongruència que nosaltres estem intentant de resoldre, i que espero que, abans de fi d'any quedarà definitivament resolta amb la publicació d'aquestes llistes al *Butlletí*. Bé, per això vull dir que, en aquest cas, hi ha una duplictat de jurisdiccions; això podria ser, potser, objecte d'un contenciós entre l'Administració central i l'Administració autonòmica, però li haig de dir al senyor Torres que, d'un cantó, ha vingut una resolució del Ministeri de Sanitat sobre la conducta del veterinari senyor Palau i que nosaltres també hem obert un expedient a aquest funcionari que nosaltres considerem que depèn de nosaltres i no del Ministeri de Madrid.

Naturalment, nosaltres no estem presentats al sumari i jo no tinc més dades que les que ha dit el senyor Torres i les que he llegit a través dels diaris; jo tinc tota la meua confiança, naturalment, dipositada en la justícia d'aquest país i entenc que el que s'hagi de fer amb els germans Escrivà i amb el veterinari senyor Palau, des del punt de vista judicial, és, naturalment, la justícia qui ho ha de decidir, i espero, com el senyor Torres ha dit, que aquesta justícia serà exemplar i escarmentadora, seguint, exactament, les seves paraules. Pel que fa als tràmits administratius, li puc assegurar que, per la nostra part, seguiran i que en el moment oportú es farà pública la conclusió a què nosaltres arribem. Amb el benentès, però, que —només ho vull remarcar, i amb això acabo— el senyor Palau, implicat en aquest afer, pel tema, segons sembla, dels talonaris que hi havia signats en blanc, és el mateix —ho repeteixo, ja ho havia dit abans— que en un moment determinat va aixecar la llebre, per dir-ho en termes ben vulgars, quan va denunciar l'existència d'aquesta carn de procedència estranya al magatzem frigorífic del qual abans hem parlat.

Queda, doncs, clar que nosaltres no hem passat sis mesos des del moment que sabem que hi havia un escorxadors fins al moment que hem fet la denúncia, sinó que no hem passat ni un sol dia. Nosaltres teníem un indici, hem seguit la pista i en el moment que vam veure que aquí hi havia uns canals de distribució totalment il·licits, ho vam posar, immediatament, en coneixement de l'autoritat competent.

El tercer punt de la interpellació del senyor Torres fa referència a un tema que avui ja ha estat molt discutit aquí —intentaré ser més breu— que és què fa i què pensa fer el Consell Executiu en aquest sentit. El Conseller Carol ho ha dit abans, el senyor Torres també, més o menys, s'hi ha dedicat, jo molt breument, molt breument, només vull recordar que, des del mes de febrer de 1981, de l'actual, hi ha una Comissió de defensa contra el frau, formada per representants de les tres Conselleries: la de Comerç i Turisme, la d'Agricultura, Ramaderia i Pesca i la que m'honor de dirigir que s'ocupa d'aquestes qüestions, i que, d'una manera absolutament casual, aquesta Comissió va decidir que el dia primer de juny començaria una campanya sobre el frau en el sector dels olis. Evidentment, en aquell moment, el mes de febrer, ningú no podia pensar que els olis tòxics fossin causa d'uns estralls tan grans com els que després s'han produït. Insisteixo en això, en la mateixa línia com ho ha fet el meu company Carol, que és

possible que l'existència d'aquesta Comissió i l'inici d'una investigació en aquest temps ens hagi estalviat problemes més greus a casa nostra. No cal, doncs, que jo insisteixi sobre el que s'ha fet amb els olis. I, quant a les accions futures, seguim les línies acordades per aquest Parlament. El mateix senyor Torres ja ho ha dit: en una resolució que va aprovar aquest Parlament després de la discussió sobre l'acció de govern del Consell Executiu i, especialment, el seu President, i després de l'aprovació feta pel Ple d'aquesta Cambra de la Proposició no de Llei presentada pel Grup dels Socialistes de Catalunya —va ser aprovada també d'una manera pràcticament unànime per aquesta Cambra—, nosaltres estem treballant en l'elaboració d'un projecte de llei sobre higiene alimentària i control dels aliments que esperem que, abans del termini que se'ns va posar, puguem entrar en aquesta Cambra, on serà discutit i, evidentment, enriquit, i del qual sortirà una normativa que és la que seguirem a partir d'aquell moment.

De tota manera, jo no podria acabar sense dir que, malgrat això, jo haig de reivindicar, una vegada més, el bon funcionament del servei d'higiene alimentària que depèn del meu Departament. Aquest servei d'higiene alimentària moltes de les activitats del qual les senyores Diputades i els senyors Diputats, sens dubte, coneixen perquè estan explicades en la memòria d'activitats del Departament, que ha estat repartida, està dirigit per una persona que, en fi, jo crec que és de la màxima confiança des d'aquest punt de vista, el veterinari senyor Pere Mercader, i hem pres totes unes accions, seguint la línia que ve de l'època anterior —també val a dir-ho— del Departament que jo crec que han estat ben positives. No insistiré ara a repetir coses que estan publicades ja en el llibre d'activitats.

Vull acabar dient que, a part de les llesis que, sens dubte, ens ajudaran molt a anar pel camí recte en aquest sentit, aquí es tracta, al meu entendre, més que de lleis. Només que en el moment actual s'haguessin aplicat les lleis que ja tenim, les lleis de l'Estat, que són les que valen en els moments actuals, tant aquí com a la resta de l'Estat, i l'Administració pública hagués disposat dels mitjans suficients per a fer complir aquestes lleis, amb tota seguretat, un problema tan greu com el de l'oli tòxic no s'hauria produït, ni res que s'hi hagués assemblet. És important tenir una llei, no cal dir que s'ha de racionalitzar i coordinar l'activitat de departaments diferents, però el que cal, sobretot, d'un cantó, és tenir les mesures necessàries, les mesures, els mitjans necessaris i, en aquest sentit, jo ja vaig dir —i ho torno a remarcar aquí, davant del Ple d'aquest Parlament— que nosaltres, en el proper pressupost que serà aviat presentat a la consideració d'aquest Parlament, no solament anem a una reestructuració del nostre servei, sinó que anem a la creació d'un laboratori autèntic de salut pública, perquè, senyores Diputades i senyors Diputats, el que l'Administració central ens va transferir l'octubre del 1979, en equipaments de laboratoris de salut pública a Catalunya, és una autèntica desgràcia i nosaltres necessitem fer un esforç seriós per a posar la nostra Administració en condicions perquè pugui fer tota una sèrie d'actuacions amb molta més eficàcia que no pas com s'ha pogut fer fins ara.

Jo espero que, d'acord amb aquestes normatives i d'a-

cord amb aquest nou plantejament de la qüestió, la situació en el sector alimentari millorarà. I millorarà, n'estic segur, no solament per això, no solament perquè l'Administració hi parará més compte, sinó també perquè, afortunadament, el consumidor serà més exigent; el consumidor, a partir d'ara, no hi ha dubte que, amb raó, està molt sensibilitzat per totes aquestes matèries, i perquè no em cap cap dubte que, si la justícia actua d'una manera exemplar, com el Diputat senyor Torres, jo mateix i espero que tots desitgem, el sector implicat es veurà, en certa manera, obligat a seguir tota aquesta normativa que no hauria hagut d'abandonar mai.

Moltes gràcies, senyor President; moltes gràcies, senyores i senyors Diputats.

El Sr. PRESIDENT: El senyor Víctor Torres té la paraula per al torn de rèplica.

El Sr. TORRES (*de l'escó estant*): Senyor President, des de l'escó, si ho permet. Molt breument. En primer terme vull donar molt sincerament les gràcies al senyor Conseller per la seva resposta completa, gairebé satisfactòria. Han quedat algunes zones d'ombra i jo ja comprenc que és molt difícil en una resposta d'aquest tipus exhaurir completament el tema. No coneixia la versió de la baralla dels porcs, com a inici de la descoberta. Ho he après amb molt de divertiment. És una cosa folklòrica però a mi em costa sincerament molt de creure-la. Conec —no potser com altres senyors Diputats— la naturalesa dels porcs però no els sabia una agressivitat tan extraordinària com per a matar-se mútuament en una lluita despietada com els galls o com els braus. He pres nota, amb molt interès, de la demanda de la Generalitat, de la Conselleria, de presentar-se en el procés contra els culpables d'aquestes malifetes. Perquè es tracta de malifetes, en realitat. I lamento molt, i lamento molt que els tribunals de Lleida no hagin accedit a una demanda que al meu judici era totalment justificada. Raó de més perquè tots plegats seguim amb molt d'interès el desenvolupament de l'acció judicial. Serem molts els qui obrirem els ulls i les orelles en el moment de l'audiència per veure exactament on se situen les responsabilitats i veure quins seran els veritables alligaments d'aquesta efemèrides —que voldria que no fos res més que una efemèrides. Però tinc por que hi ha unes arrels profundes que, d'una manera o altra, caldrà extirpar. I finalment voldria assegurar al senyor Conseller que no hi ha hagut en les meves paraules ni la més mínima intenció de posar en tela de judici la labor de la Conselleria, que jo considero remarcable. I voldria fer esment aquí, personalment, de la meua felicitació pel nombre de publicacions d'una alta qualitat que informen degudament els mitjans competents i l'opinió pública de la labor de la Conselleria en aspectes molt importants.

I finalment, per acabar, jo també, com el senyor Conseller, vull dir que l'acció de la justícia passi d'una manera exemplar, que caiguin els caps que hagin de caure i que puguem, en definitiva, tots els catalans en general i els lleidatans en particular, posar-nos a taula sense tenir dubtes i sense tenir complexos.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Senyor Conseller...

El Sr. CONSELLER DE SANITAT I SEGURETAT SOCIAL (*de l'escó estant*): Senyor President, des de

l'escó només per agrair les gentils paraules que acaba de pronunciar el Diputat senyor Torres i per dir-li —no sé si és que se m'ha entès malament o jo no m'he expressat bé— que, evidentment, la baralla dels porcs, jo tampoc no me la vaig creure; i els nostres veterinaris de Lleida tampoc. Però evidentment aquesta va ser l'excusa que va donar de moment un dels germans Escrivà per tal de, en allò que fos possible, no ser sotmès a cap acció disciplinària. Moltes gràcies.

**Interp·lació al Consell Executiu
sobre l'intent de censura de
l'obra de teatre «Els Beatles
contra els Rolling Stones»**

El Sr. PRESIDENT: Passem al següent punt de l'ordre del dia que és la interp·lació al Consell Executiu sobre l'intent de censura de l'obra de teatre «Els Beatles contra els Rolling Stones», formulada per les Diputades senyores Maria Dolors Calvet i Teresa Eulàlia Calzada i pels Diputats senyors Xavier Folch i Marcel Planellas, del Grup parlamentari del Partit Socialista Unificat. El Diputat senyor Folch té la paraula per a exposar la interp·lació.

El Sr. FOLCH: Senyor President, senyores i senyors Diputats, ens vam assabentar, d'això ja fa dies, a través dels mitjans de comunicació, que el Departament de Cultura de la Generalitat havia intentat censurar el text d'una obra de teatre, «Els Beatles contra els Rolling Stones», de Jordi Mesalles i Miquel Casamajor, la qual havia estat seleccionada per tal d'inaugurar la temporada del Centre Dramàtic de la Generalitat. Segons les nostres informacions, el Director General d'Activitats Artístiques i Literàries va marcar les frases o les paraules de l'original que, a parer seu, calia canviar, i va encarregar a un conegut escriptor que modifiqués totes les expressions que considerava inadequades. Ens trobem, per tant, davant d'un acte de censura exercida des del Govern de la Generalitat. I això no és solament un fet negatiu i inadmissible que limita la llibertat d'expressió, sinó que deteriora la imatge de les institucions catalanes quan aquestes protagonitzen un episodi digne del període franquista. Aquest fet ha originat la dimissió del senyor Xavier Fàbregas, Cap del Servei de Teatre de la Generalitat. Per tot això, i davant la inquietud produïda en tots els ambients teatrals i en general en el món de la cultura, plantejem al Consell Executiu les qüestions següents: És cert que hi ha hagut l'intent de censurar el text de «Els Beatles contra els Rolling Stones»? És cert que el senyor Fàbregas ha presentat la seva dimissió amb aquest motiu? Si és així, no caldria, al contrari, que les dimissions o les destitucions arribessin als responsables de l'intent de censura? I, finalment, davant la temença que hagin estat alterats els textos de les altres obres que ha de presentar el Centre Dramàtic de la Generalitat, ¿ha pres alguna disposició el Consell Executiu per a evitar la repetició de fets tan lamentables com aquest?

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Per a contestar la interp·lació, té la paraula el Molt Honorable senyor President de la Generalitat.

El Sr. PRESIDENT DE LA GENERALITAT: Molt

Honorable senyor President, senyores i senyors Diputats, he volgut contestar personalment aquesta interpellació per la importància que dono, no al fet que la motiva —entre altres raons perquè realment no hi ha arribat a haver censura, i en tot cas hi ha hagut, simplement, uns suggeriments, sobre els quals després la mateixa Generalitat, o els Departaments corresponents de la Generalitat, tampoc no varen insistir—, la meva intervenció es basa, doncs, no pas en la importància que dono al fet, sinó en la importància que dono al tema que s'hi ha volgut o que, de fet, va lligat a aquest fet, és a dir, al tema de fons, al tema de la llibertat d'expressió.

Aquest sí que és un tema fonamental de cara a la construcció, de cara a la societat catalana que volem construir. Deixin-me dir, primer de tot, que crec que la Generalitat en aquest tema ha comès dos errors. Vostès ja saben, perquè això m'ho han vist fer altres vegades, en coses evidentment molt més importants que no pas aquesta —el fet en si que discutim, el fet en si, no dic el tema—, que jo no solc tenir inconvenient quan penso que realment hi ha hagut un error a reconèixer-lo. I avui no tinc inconvenient a dir que n'hem comès dos, no un, sinó dos. Ben entès que jo —que òbviament, i em sembla que vostès en això em creuran, no estava absolutament gens al corrent del fet—, ben entès que jo assumeixo la responsabilitat d'aquests errors. No ha de dimitir ningú. Primerament crec que no ha de dimitir ningú perquè, deixant de banda les persones que hagin volgut dimitir, que ja ho han fet, les altres persones gaudeixen de la plena i total confiança del President de la Generalitat. El primer error: crec que hem comès un primer error, que és haver triat, que s'hagi triat una obra per a ser subvencionada, de fet, per la Generalitat i representada en el Centre Dramàtic de la Generalitat —triada pel Servei de Teatre i, bàsicament, per la persona que en aquell moment el dirigia— que realment crec que no reuneix, que no reuneix les característiques, cap de les característiques que lògicament hauria de tenir una obra perquè fos objecte d'una distinció d'aquest tipus. Ja sé que aquesta obra tenia, que té, un premi. Malgrat tot, crec sincerament, i hi insisteixo, que hi ha hagut un error de tria.

D'altra banda, jo ho he volgut confirmar demanant —m'he pres la molèstia de fer-ho— a cinc personatges importants dins del món teatral si aquesta meva idea inicial realment responia —inicial d'ençà que m'he assabentat que hi havia aquest problema, no pas des d'un primer moment, en el qual jo era aliè a tota aquesta situació—..., he volgut confirmar demanant opinions autoritzades si realment havíem comès aquest error o no. I sembla que, efectivament, aquí hi ha un error de la Generalitat. Hi ha un segon error, hi ha un segon error, i és que, un cop comès el primer, un cop feta la mala tria, suggerir, perquè no va passar d'això, demanar —en una forma d'altra banda ben poc imperativa com s'ha vist, ben poc imperativa i ben poc insistent— uns canvis era una ingenuïtat. Era una ingenuïtat que podia fàcilment ser interpretada, ser, diguem-ne, convertida, ser, diguem-ne, manipulada en un cert sentit, i desencadenar una campanya, una campanya que em sembla absolutament increïble i absolutament desproporcionada amb el fet. Era un error que podia donar pas a tot això que ha vingut després. Perquè realment, un cop triada una obra, que personalment —espero que se'm reconei-

xerà almenys la meva llibertat d'expressió de dir-ho així— crec que no havia de ser triada, el fet que hi hagués unes paraules malsonants, encara que fossin moltes, és igual, no ve de quatre, unes paraules malsonants, unes paraules grolleres, unes paraules irreverents, o que hi hagués unes escenes vulgars, unes escenes de mal gust, tot això realment no mereixia que nosaltres haguéssim tingut, que la Generalitat hagués tingut aquesta intervenció que l'únic que feia és donar importància a una cosa que probablement no en tenia i donar a conèixer una cosa que ningú no hauria sabut ni que existia, molt poca gent. Sobre això, repeteixo, després s'ha fet una campanya que jo m'atreveixo..., jo trobo bastant increïble, sincerament, que òbviament ha de tenir alguna altra explicació, alguna altra explicació que no és el fet en si, alguna altra motivació, algun altre objectiu, que no pot ser fruit només del fet en ell mateix. Però, evidentment, em sembla que jo haig de passar per alt aquesta campanya.

Es possible que la Generalitat en aquest afer estigui cometent un tercer error. De vegades hi ha coses que comencen malament; des de la meva intervenció d'ara és possible que això sigui un tercer error. El fet, evidentment, no mereix la intervenció del President de la Generalitat; la campanya tampoc. Però és que jo ho vull aprofitar per a dir dues coses, per a dir dues coses i dir-les des d'aquesta tribuna, que crec que és el que li dona la importància que jo sí que vull donar als tema de la llibertat d'expressió. Primer: la Generalitat respecta i respectarà la llibertat d'expressió. Ben rotundament, des d'aquesta tribuna, la Generalitat respecta i respectarà la llibertat d'expressió. I, a part d'aquest fet no complet i, d'altra banda, molt menor, jo els convido que repassin el que ha estat la política que la Generalitat ha dut a terme en tot aquest camp, que vostès repassin les llistes d'ajut a les editorials. Quines editorials ha ajudat? I que posin al costat de cadascuna d'elles la seva filiació ideològica, les que en tinguin. O bé que repassin les llistes de beques d'investigació i que estudiïn d'una en una les persones que n'han estat beneficiades. O les subvencions teatrals; les subvencions teatrals que s'han fet aquests dies justament. O bé l'ajut a pel·lícules, o bé la política de reconeixement dels valors de les persones que tenen un valor, que representen alguna cosa dintre de la nostra cultura, i quines discriminacions s'han fet. O bé que vostès repassin la llista d'ajuts a revistes comarcals, o bé les subvencions de tota mena. Vostès, d'altra banda, no podran, per exemple, dir que la Generalitat tingui cap llista, cosa que a vegades ha passat, però no pas en la Generalitat ni en els partits que li donen suport, llistes per exemple d'artistes vetats o d'artistes que sigui convenient que se'ls hagi de donar un especial, diguem-ne, que siguin aquests concretament els qui han de ser triats per a determinats actes, com així ha passat en determinats partits. Vostès això no ens ho podran dir. El Govern de la Generalitat fins i tot té un Conseller de Cultura i de Mitjans de Comunicació que no pertany a cap dels dos partits que donen suport al Govern.

Finalment, jo els convido que vostès repassin les comissions assessores de teatre, de cinema, d'arxius, de tot el que sigui, que ha fet el Govern de la Generalitat. Jo només els convido que vostès en repassin una, la Comissió Assessora de Teatre. La Comissió Assessora de Teatre està for-

mada pels següents senyors: Frededí Roda, Josep Montanyès, Fabià Puigserver, Lluís Solà, Josep Maria Muñoz i Pujol i Feliu Formosa. Jo els demano que vostès em diguin si, en aquesta llista, s'hi pot endevinar res que representi una vulneració del que és la consigna del President de la Generalitat en la Conselleria, en tots aquests terrenys, en tots aquests aspectes, que són el del respecte a la qualitat i el del respecte a l'objectivitat i a la llibertat, naturalment. Hi pot haver falles, com n'hi ha a tot arreu, però la consigna és aquesta, i jo crec que si vostès repassen totes aquestes coses a través de les quals s'articula el que és la política de la Generalitat en aquest aspecte, no hi podrà haver una crítica, en absolut, no hi podrà haver una crítica de fons. Potser per això aquesta ingènua reliscada ha hagut de ser aprofitada, ja que es tracta de dir ben altes les coses, sincerament, ha estat aprofitada per fer aquesta campanya. Ingènua reliscada que ho he d'atribuir al que en podríem dir la mentalitat —i no ho dic pas en to de crítica, he dit que gaudeixen de la meua més plena confiança— de la gent que hi ha en la Conselleria de Cultura, una certa mentalitat podríem dir-ne neonoucentista, en la qual la pulcritud, la pulcritud, en la qual l'exigència i el rigor són importants. Coses que són virtuts que tenen tots els països que fan un esforç de qualitat —sigui dit de passada— i, si l'altre dia vam merèixer l'aplaudiment de tanta gent perquè vàrem reivindicar com un gran valor de la cultura catalana l'Eugeni d'Ors, home tan combatut d'altra banda, i per raons molt comprensibles combatut pel que en podríem dir el catalanisme polític tradicional, no veig que avui no pugui dir que em sembla correcte que hi hagi aquesta preocupació per la pulcritud i pel que en podríem dir l'obra ben feta.

En un país en el qual hi hagi menyspreu o se somrigui davant de l'apellació a l'obra ben feta, en un país que realment aquesta exigència de qualitat és necessària en tot, des de l'economia fins a l'art, en tots els terrenys, doncs, aquesta exigència no la complirà. De tota manera, això és una ingènua reliscada.

Vostès comprendran, d'altra banda, encara veuran més clar que jo he de qualificar, com vostè ha dit, fins afectuosament i amb tota simpatia i afecte, d'ingènua reliscada aquest fet. Vostès saben, per exemple, que durant molts mesos s'ha representat a Barcelona una obra en la qual la meua persona, no sé si justament o injustament, això ja es veurà, era cruelment tractada, la meua persona. I també era molt cruelment tractada —cosa que ja em sap més greu— la persona de la meua esposa. Jo no he fet, no he volgut fer, més ben dit, la més petita gestió, ni la més petita insinuació, ni la més petita pressió —com, d'altra banda, s'acaba de demostrar, números en mà, en el que és la política que està duent a terme el Departament— per tal d'impedir, per tal d'inflexionar, per tal d'introduir algun element que pogués frenar en absolut això.

Comprendran, per tant, que si, tractant-se d'una cosa d'aquest tipus, personalment, i no cal dir el Govern, no considera que hagi de fer res perquè respecta el dret —discutible de vegades, segons alguns—, però que en tot cas no és discutible per a nosaltres, ni en aquest cas, de dir el que es vulgui sobre la meua persona i la de la meua dona, resulta que seria ridícul que ara ens poséssim vermells, jo personalment, el Conseller, el Director General, el Govern

sencer, per quatre irreverències de les quals probablement ningú no es recordarà d'aquí a un temps.

Aquest és el primer punt. Jo he aprofitat aquesta circumstància per fer això, que potser algú qualificarà d'error, però que a mi no em sembla que sigui un error, perquè la finalitat és dir això: la Generalitat respecta i respectarà la llibertat d'expressió, estiguin tranquils; i els agraeixo que vosaltres, vostès, ens hagin donat la possibilitat d'afirmar-ho amb aquesta rotunditat amb motiu d'aquesta interpellació.

Segona cosa que jo volia dir i que explica que hagi pujat a la tribuna a fer, a contestar aquesta interpellació. Que quedi clar: la Generalitat dona la més gran importància al paper dels intel·lectuals. Un país no pot prescindir mai dels intel·lectuals. Però en pot prescindir menys un país com el nostre, que és un país en construcció, i que d'altra banda és un país amenaçat en la seva identitat. És a dir, un país que necessita defensar els seus valors. És un país que necessita imaginació i creativitat per a trobar els camins pels quals es pot sortir d'una situació difícil. És un país que necessita tenir estímuls col·lectius. No és un país instal·lat, tot ell fet, complet, perfecte en el sentit d'acabat. És un país en construcció i, a més, amb amenaça profunda contra la seva identitat. Un país així, més que qualsevol altre, necessita l'aportació, l'estímul dels intel·lectuals. Això ja fóra prou important si no fos que, a més, hem d'agrair tots, com a país, al món intel·lectual, la defensa absolutament decisiva i sacrificadíssima que han fet de la nostra identitat durant tants i tants anys difícils. I, naturalment, l'acció intel·lectual necessita llibertat. Necessita llibertat política, necessita llibertat nacional i necessita llibertat d'expressió. Ja sé que també necessita altres coses: necessita rigor, necessita exigència, necessita esforç per a assolir la qualitat, per a fer l'obra ben feta, una gran exigència d'obra ben feta; necessita no tendir a buscar excuses quan les coses no els surten prou bé en altres circumstàncies, però això és cosa d'ells, és cosa dels intel·lectuals, ells ho han d'aconseguir. Cosa nostra, cosa dels governants, és assegurar la llibertat. I per això he aprofitat aquesta circumstància, corrent el risc d'un altre error; no em fa res si queda clar, si queda clar que la Generalitat garanteix que es mourà no solament en el respecte a l'objectivitat, en el respecte, tant com sàpiga i tant com pugui i sàpiga, a la qualitat de l'obra ben feta, que es mourà en el respecte a la llibertat, i a la llibertat d'expressió, però no solament farà això, sinó que procurarà crear les condicions que facin ben plena aquesta llibertat.

El Sr. PRESIDENT: Per al torn de rèplica, té la paraula el Diputat senyor Folch.

El Sr. FOLCH: Senyor President, senyores i senyors Diputats, celebros la intervenció del President de la Generalitat, almenys en la seva part inicial, que és el reconeixement dels errors, o almenys de dos errors, segons ell, que havia comès el Consell Executiu en aquest afer. Això és positiu, perquè òbviament el reconeixement dels errors per part d'un Govern és un primer pas per a corregir l'acció de govern i per a no tornar a cometre'n.

Dit això, voldria referir-me a algunes de les qüestions que ell ha plantejat en la resposta, i no tinc més remei que referir-m'hi críticament. Ell ha fet una pregunta, és a dir, quina explicació té aquesta campanya? I jo, campanya no

en veig. Jo veig que hi ha hagut reaccions crítiques davant aquest fet, crítiques que no hem portat nosaltres sols, no portem només el nostre Grup parlamentari, sinó que responen a una opinió —a mi em sembla molt generalitzada en aquest cas— en els medis teatrals catalans, i que en tot cas, pel que fa al nostre partit, s'insereixen en un context de crítica global que fa temps que venim fent a la política cultural del Consell Executiu. I hem fet aquesta crítica perquè creiem que a la política cultural del Consell Executiu li falta —ho hem dit moltes vegades— un fil conductor, està feta de moltes petites, o potser no tan petites, accions puntuals, d'obres concretes, però no té un fil conductor que apunti a la reconstrucció nacional de Catalunya. Nosaltres també creiem, i en això coincidim amb el President de la Generalitat, que un país, i més un país com el nostre, necessita els intel·lectuals. I, curiosament, en les tres experiències d'autogovern, si és que així se'n pot dir, a Catalunya al segle XX, així com en el període de la Mancomunitat i en el període de la Generalitat republicana, indubtablement els intel·lectuals del país van estar al costat del Govern en aquells moments; nosaltres no creiem que això es pugui dir en aquests moments.

I aquest és un fet molt negatiu. Ja el President de la Generalitat ha dit també —ho ha dit d'una manera molt emfàtica— que la Generalitat respecta i respectarà la llibertat d'expressió. Jo voldria aquí fer una petita remarca, i és que el President de la Generalitat utilitza molt sovint l'expressió «la Generalitat» d'una manera que a mi em sembla incorrecta, referint-se al Consell Executiu. La Generalitat, com ell ho sap molt bé, és més que el Consell Executiu. Però, a part d'això, quan ell deia del Govern que respecta i respectarà la llibertat d'expressió, nosaltres li podríem dir que només faltaria, perquè resulta que això és independent de la seva voluntat, perquè la Constitució i l'Estatut li manen que ho faci.

El President de la Generalitat s'ha referit també que ell no havia fet ni la més petita pressió per impedir que es representés una obra de teatre en la qual la seva persona era tractada —ell ens ha dit— cruelment. Jo he vist aquesta obra de teatre, que no sí si vostè l'ha vista; em sembla que no, i en tot cas em sembla que va ser, permetim que li ho digui, un error de no haver-hi assistit. Hauria estat un acte de normalitat, per part de vostè, de normalitat democràtica i de tolerància, que hi hagués assistit, i amb això s'haurien tallat, em sembla, molts malentesos que hi ha hagut. Jo crec que la persona del President de la Generalitat, en aquesta obra, no era tractada cruelment. Era tractada irònicament, satíricament, i segurament durament, però és clar, és que això és tan vell com la història de la literatura, que els governants siguin tractats satíricament en peces literàries.

El President de la Generalitat s'ha referit que en aquesta obra de teatre que ens ocupa hi ha expressions irreverents, grolleres, malsonants, de mal gust. A mi em sembla, francament, que quan ell diu això —i també quan diu que l'obra no reuneix les característiques que hauria de tenir, i ens diu aquí que ell ha consultat cinc persones i, francament, ens agradaria saber qui són les cinc persones a qui ell ha consultat—, jo podria coincidir amb ell en la valoració literària, però jo penso que un President de la Generalitat no ha d'opinar sobre literatura com a tal President de la

Generalitat. Com a ciutadà corrent, evidentment que sí. Però com a President de la Generalitat és perillós que ho faci, perquè les seves opinions literàries tenen una influència, pel càrrec que ocupa, i tendeixen aleshores a marcar, a influir en un terreny que no és el propi del polític.

D'altra banda, qualificar una obra, com ell ho ha fet, de contingut irreverent, groller, malsonant, de mal gust, és una qüestió arriscada, perquè és erigir-se en jutge d'una qüestió que també crec que no li correspon. (*Remor de veus.*)

Finalment, el President s'ha referit al fet que no hi havia hagut artistes vetats o triats pel Consell Executiu i s'ha referit també a la celebració del centenari d'Eugeni d'Ors. Jo crec que no hi ha hagut artistes vetats o triats; estic convençut que no hi ha hagut una posició deliberada, però, per exemple, en el terreny de les arts plàstiques, i que jo ho sàpiga —potser estic mal informat— vostès han fet una acció molt encaminada..., han fet actes d'homenatge, o coses molt semblants, a Salvador Dalí. Jo estic convençut que això és una qüestió que és positiva, però em sorprèn que sigui l'únic artista català, sobre el qual, si no m'equivoco, el Consell Executiu de la Generalitat hagi editat un llibre, i, en canvi, vostès han deixat passar el centenari de Picasso sense fer res i sense dir res, sense que hi hagi hagut una manifestació del Consell Executiu de la Generalitat. (*Remor de veus.*)

En tot cas, i per a acabar, sí que ens agradaria que tot plegat quedés en una anècdota que pogués ser oblidada perquè, ho repeteixo, no crec que el fet que avui hem examinat afegeixi prestigi a les institucions catalanes.

Moltes gràcies, senyor President.

**Interpellació al Conseller de
Cultura i Mitjans de
Comunicació sobre l'actuació
de la Conselleria pel que fa
a la censura, programació i
selecció de les obres
programades pel Centre Dramàtic
de la Generalitat**

El Sr. PRESIDENT: Torn de rèplica? Desitja exercir-lo? (*Pausa.*) No hi ha torn de rèplica? (*Pausa.*) Bé, en aquest cas passem al punt següent de l'ordre del dia, que és una interpellació sobre el mateix tema, que presenta al Conseller de Cultura i Mitjans de Comunicació el Diputat senyor Higiní Clotas, del Grup Socialista; concretament pel que fa a la censura, programació i selecció de les obres programades pel Centre Dramàtic de la Generalitat. El senyor Clotas té la paraula.

El Sr. CLOTAS: Gràcies, senyor President, senyores i senyors Diputats, la nostra interpellació tenia un objectiu doble; l'objectiu d'aclarir el greu atemptat que suposa contra la llibertat d'expressió i la Constitució l'actitud mantinguda per alts càrrecs de la Conselleria de Cultura, i, d'altre costat, un altre objectiu que era aclarir, també, el capítol de la selecció d'obres programades pel Centre Dramàtic de la Generalitat i les subvencions a aquestes obres. No pretenia ni pretenc repetir els termes que en la

interpellació presentada anteriorment pel Grup del PSU de Catalunya s'han esmentat, però m'hi hauré de referir i molt més a partir de la intervenció del President de la Generalitat que, si bé és cert que eleva la categoria d'aquest debat, no és menys cert que la importància i la gravetat del fet ho requerien.

He escoltat els aclariments que ha volgut donar-nos el President de la Generalitat, i he llegit atentament l'únic aclariment que oficialment va sortir de la Conselleria de Cultura sobre aquest tema, i ni l'un ni l'altre haig de dir que em poden satisfer. No em poden satisfer ni a mi ni a l'opinió pública. El dubte continua essent al carrer. A Catalunya s'ha lliurat, ferotgement, una lluita durant molts anys, individualment i col·lectivament per respectar i salvaguardar la llibertat d'expressió; tots els Diputats d'aquesta Cambra ho coneixen i ho recorden millor que jo, i molts Diputats d'aquesta Cambra l'han sofert personalment, possiblement, fins i tot el Conseller de Cultura en la seva anterior gestió professional. I ara, la gent es pregunta, l'opinió pública, els ciutadans i molts Diputats d'aquesta Cambra ens preguntem si no s'està arrossegant una dinàmica empresa des del franquisme, des dels poders públics del nostre autogovern.

La declaració a què abans em referia com a única oficial de la Conselleria de Cultura és la següent, permetin que la llegeixi, diu: «Este departamento quiere hacer constar —publicada en el diari *Noticiero Universal*— de una manera clara su postura inequívoca respecto a la libertad de expresión y de creación. Por eso lamenta que unas propuestas de modificación de un texto teatral, encaminadas a enriquecerlo, hayan sido interpretadas como acción de censura.» No faré cap tipus de broma, fàcil d'altre costat, que tots vostès coneixen, sobre el que suposa el terme «enriquir la terminologia d'una obra de teatre programada per la Generalitat». Dic no faré cap tipus de broma perquè ha sortit suficient documentació a la premsa sobre quines han estat aquestes modificacions; però el que sí que vull deixar clar és què és censura, què s'entén per censura. És censura únicament la que aconseguix que els objectius censurables es portin a terme? O és també censura la censura prèvia? Perquè així ho reconeix la Constitució. La censura prèvia és un element també de censura, coercitiva, per part dels poders públics. La Constitució —ahir es va llegir i es va parlar repetides vegades del que era la llibertat d'expressió, tornaré a repetir-ne una part, si vostès m'ho permeten— diu, reconeix en el seu article 20: «es reconeixen i protegeixen els drets a expressar i difondre lliurement els pensaments, les idees, les opinions, mitjançant la paraula, l'escriptura o qualsevol altre mitjà de reproducció, a la producció i a la creació literària, física, científica i tècnica, a la llibertat de càtedra, a comunicar o rebre lliurement informació veraç per qualsevol mitjà de difusió. La Llei regularà el dret a la clàusula de consciència, al secret professional, a l'exercici d'aquestes llibertats. L'exercici d'aquests drets no pot ser restringit per mitjà de cap tipus de censura prèvia». I això, i torno a recordar-ho al Conseller de Cultura, ha estat un procediment habitual durant el franquisme, la censura prèvia per a coaccionar els textos, i ha estat, d'altre costat, l'habilitat dels escriptors, dels editors, dels homes de teatre, per a intentar esquivar hàbilment aquesta censura prèvia.

El dubte dic que persisteix al carrer, i no és un dubte, cada vegada comença a ésser un element més seriós d'afirmació que des de la Generalitat, des de la Conselleria de Cultura, hi ha hagut premeditadament un intent de censura, un intent que, per a mi, el qualifico de censura, no solament d'intent, de censura. I aquesta —ja dic, no dubte— certitud que comença a tenir l'opinió pública posa en qüestió la Conselleria de Cultura i els seus titulars, i el seu màxim titular, i posa en qüestió, al mateix temps, tot el Consell Executiu que fa una política col·legiada, i això és el que s'ha d'aclarir. I es demanen responsabilitats, i evidentment que demanem responsabilitats, i si hi ha responsabilitats demanem dimissions, i demanem dimissions no per demanar-les gratuïtament, sinó perquè el que s'està jugant aquí és el fet de vulnerar un element bàsic, un principi elemental de la construcció de tota administració democràtica. Si no queda absolutament clar que la construcció de la nostra autonomia es basa en els principis d'absolut respecte a la Constitució, aquesta construcció d'autonomia s'aixeca sobre pilars absolutament falsos.

Vull acabar aquest primer capítol del tema de la censura aclarint que nosaltres no intentem fer estelles d'un arbre més o menys caigut, que no intentem aprofitar un element vertaderament lamentable de l'actuació de la Conselleria de Cultura per tirar més llenya al foc, sinó que, d'altre costat, hem mostrat durant un any i mig una no bel·ligerància, una pauta d'espera, per veure què podia fer la Conselleria de Cultura, conscients que establir la xarxa bàsica de l'estructura d'una política cultural a Catalunya era certament difícil. El que passa és que un any i mig després, i amb aquests errors —com els ha reconegut el Molt Honorable President de la Generalitat— vertaderament lamentables, no tenim més remei que fer una intervenció que volem catalogar de dura.

D'altre costat, ens ha sorprès que el President de la Generalitat considerés com un error el fet que la Conselleria hagués programat, hagués seleccionat aquesta obra donades les seves característiques. Li vull explicar també, una altra vegada més, què s'entén per censura. Si la Generalitat pretén promoure una política en aquest cas de teatre, l'ha de pretendre promoure objectivament, sense que això vulgui dir que forçosament la Generalitat ha d'estar d'acord amb el contingut de les obres que programa, ni ideològicament ni terminològicament, ni sintàcticament. Ha d'estar per sobre d'aquestes consideracions, perquè la promoció de la cultura vol dir la cultura en la seva globalitat.

S'insereix en tot aquest episodi de dubtes, sobre la censura exercida per la Conselleria de Cultura de la Generalitat, un element, per a nosaltres nou, aparegut en els mitjans de comunicació sobre l'existència d'un departament —i aquest és un dels de la nostra interpellació— de relacions públiques del Centre Dramàtic de la Generalitat, que sembla que té capacitat per a decidir la programació i per a ajornar la programació prèviament establerta; un dels paràgrafs dels mitjans de comunicació diu: «la Generalitat retrasó el estreno una semana para que los actores pudieran memorizar las correcciones exigidas, justificándolo con la excusa de que el retraso era necesario para poner en marcha un departamento de relaciones públicas que llevaría la promoción del Centre Dramàtic de la Generalitat». Esperem que el senyor Conseller de Cultura

ens pugui aclarir quin és aquest departament de relacions públiques, si existeix aquest departament de relacions públiques, del qual nosaltres no tenim coneixement, i si efectivament té capacitat per a retardar els programes establerts per aquesta Conselleria.

I per a acabar el tema de censura, jo recordaré el discurs d'orientació política general que el Molt Honorable President de la Generalitat va fer en aquest Parlament el dia 22 de setembre, quan paradoxalment va citar la Conselleria de Cultura com a, més o menys, exemple d'obra ben realitzada —dic paradoxalment perquè per a nosaltres no és justificat, la Conselleria de Cultura no ha fet res—, dient, i cito textualment: «nosaltres no volem tant fer com ajudar a fer, el que es tracta és d'orientar la cultura, no fent-se així això seria fagocitat pels organismes públics». Bé, en les iniciatives, algunes afortunadament no reeixides, altres desgraciadament sí reeixides, de la Conselleria de Cultura, com en el tema del llibre, les biblioteques universitàries, en el tema de la música, Fòrum Musical —dic iniciatives no reeixides—, però en el tema del teatre, això vertaderament és fagocitat, és dirigisme cultural, és fagocitat —fagocit és un leucocit que destrueix els teixits del cos—, evidentment s'està destruint els teixits del cos cultural. I correm el perill que es converteixi de fagocitat en antropofàgia.

El segon capítol de la nostra interpellació feia referència a la selectivitat de les obres programades pel Centre Dramàtic de la Generalitat i al capítol de subvencions. La primera programació seleccionada per la Conselleria van ser les obres —tots vostès ho recordaran— «La nit de Sant Joan», de Dagoll-Dagom, «Mercè dels uns, Mercè dels altres», de Carles Valls, «El bufó», d'Albert Vidal, «Nummenschanz», de Suissa, i les danses rituals d'Orient. Bé, nosaltres, la nostra interpellació pregunta: quins van ser els criteris per a seleccionar aquestes obres, quins van ser els criteris, suposant que es partís de la base d'estructurar una xarxa bàsica, inicial, de política de teatre per a Catalunya; no coneixem per tant els criteris d'aquesta selecció. I el que voldríem preguntar és si en aquells moments va intervenir aquest consell assessor que hi ha en el Servei de teatre, que el President de la Generalitat acaba d'esmentar. Si a aquest consell assessor, al qual sembla que ara se li vol donar molta importància, segons ens deien els mitjans de comunicació abans-d'ahir, se li va tenir en compte aquesta selectivitat, atès que el consell assessor ja estava nomenat. I voldríem preguntar si no és cert que algunes d'aquestes obres ja estaven seleccionades prèviament, en el miniconcurs que es va fer amb posterioritat; si alguna d'aquestes obres prèviament a la celebració del concurs, prèviament a la presentació d'aquestes obres al concurs, ja no estaven decidides de seleccionar i programar. Si no hi havia altres obres també de teatre i companyies programades pel Centre Dramàtic de la Generalitat, que no sabem per quines raons no es van presentar al concurs, i que tampoc no sabem per quines raons no es van programar efectivament, però en canvi sí que se'ls va donar alguna subvenció. I a l'últim, en aquest capítol, si hi van haver, en canvi, altres obres de teatre que subvencionades des del capítol de subvenció al teatre català, no essent teatre català, van ser també subvencionades sense entrar en cap tipus de concurs.

En aquest capítol del consell assessor, i ens alegra que a partir d'ara, segons ens deien, aquest consell assessor ha de cobrar importància, ha de decidir, ha de participar, etc., etc., també es deia, abans-d'ahir, en el mateix capítol, que amb aquesta acció autònoma, entrant el Centre Dramàtic de la Generalitat a l'Entitat autònoma d'organització de festes, com es diu ara, si permetrà que «el centro tenga una mayor eficacia y no esté sometido a presiones momentáneas ni a presiones políticas». Ens explicarà també el senyor Conseller de Cultura si fins ara ha estat sotmès a pressions polítiques d'alguna mena.

I entrem, finalment, en el capítol de les subvencions. Capítol que començaré per dir —i també els mitjans de comunicació d'abans-d'ahir ens ho van intentar aclarir amb paraules del senyor Conseller de Cultura—, capítol de subvencions que regula l'Ordre publicada en el *Diari Oficial de la Generalitat*, del 26 d'agost del 81, l'Ordre 153, es regulen per la traducció literal del Decret corresponent del Ministeri de Cultura, traducció literal, i el senyor Conseller de Cultura ens deia: «en aquest cas no hem tingut més remei que traduir literalment l'Ordre del Ministeri de Cultura, que era l'Ordre del 26 de desembre de 1980». El que passa és que això comença a ser norma habitual, perquè els senyors Diputats que ahir van estar parlant i discutint la llei de creació d'una entitat autònoma d'organització d'actes culturals saben que aquesta llei també és traducció literal del corresponent decret del Ministeri de Cultura; per tant, difícilment es farà una política de reconstrucció de la identitat nacional de Catalunya, amb l'especificitat i les característiques pròpies que necessita la política cultural de Catalunya, si ens limitem únicament a traduir els decrets i les lleis que el Ministeri de Cultura faci al seu moment únicament per cobrir l'expedient.

I dic això perquè el capítol de subvencions és un capítol extraordinàriament important. Desgraciadament, els Grups que van donar suport a l'aprovació dels pressupostos de la Generalitat van firmar un xec en blanc al Consell Executiu.

Un xec en blanc que se'ns haurà d'explicar, i hi ha una interpellació en el *Butlletí Oficial del Parlament* número 46 del nostre Grup Socialista, reclamant l'explicació del Conseller d'Economia i Finances en el termini de dos mesos sobre aquest capítol de subvencions. Nosaltres ens alegrem i ens congratulem —ens fa l'efecte que és així, potser pequem una mica de vanitat— del fet que la nostra interpellació en el capítol de subvencions provoqués, precipitadament, però la provoqués, una llista exhaustiva —vint-i-sis obres, em fa l'efecte— de subvencions a companyies, a obres de teatre i a tres companyies de teatre. Bé, ens n'alegem, perquè almenys constatem una millora en la transferència de la informació de la política de subvencions a les obres de teatre. Ens n'alegem, encara que hagi estat precipitadament. Però no ho podem avalar.

No ho podem avalar perquè tampoc no coneixem els criteris pels quals la Conselleria es regeix en fer aquesta distribució. No ho podem saber. Com que no hi ha els criteris, com que no se'ns han explicat, no podem saber si aquests criteris són els adequats o no són els adequats. I per què no ho podem saber? Perquè en un seguit de decla-

racions, en un seguit d'intervencions a la premsa, als mitjans de comunicació, del senyor Conseller de Cultura, és tal el confusionisme en el període d'un any en el capítol de la política de teatre, que no sabem on es dirigeix. I faré molt ràpidament la citació d'aquestes declaracions. Setembre del 80, «Serra d'Or», el senyor Conseller de Cultura declarava: «Volem una planificació, no una política de subvencions a petits grups.» El 15 de maig del 80, a «La Vanguardia», el senyor Conseller ens deia: «No creiem, no sabem si és tan important el teatre nacional de Catalunya com ajudar les companyies que ja hi ha», contradictòriament amb el que acabava de dir. Teatre nacional de Catalunya, que també demanàvem al senyor Conseller si ens pogués explicar en què consisteix, que és un concepte que figura en els pressupostos, *full*; no hi ha teatre nacional de Catalunya. No n'hi ha, i és un concepte en els pressupostos dotat amb una partida de 25 milions, 25 milions que tots sabem que van adreçats al Teatre Romea, però que, d'altra banda, sembla que en exercici ja s'han gastat 50 milions. 30 de gener del 81, diari «Avui», el senyor Conseller de Cultura aleshores deia: «Preferim disposar de locals que fer subvencions a companyies i sales de teatre.» Contradicció també en la utilització que es farà del personal inflacionat d'aquesta Conselleria —més endavant ho podem veure—, quan, l'11 de gener, a «La Mañana» de Lleida es deia que «ara es pot fer política cultural perquè ara vénen els traspassos i aquests traspassos, encara que econòmicament són simbòlics, de tota manera tindrem la competència exclusiva per a fer una bona tasca en política cultural». I el 12 de febrer del 81, el senyor Conseller de Cultura, responent a un mitjà de comunicació que analitzava els pressupostos de la Generalitat, deia que aquesta infraestructura inflacionada de la Conselleria obeïa, ja no tan sols a gestionar els Pressupostos de la Generalitat, sinó a la quantitat de milions que venien de la transferència de Madrid. En què quedem? Els milions, són simbòlics o no són simbòlics?

I, per últim, ja per a aclarir aquesta confusió i el nostre dubte sobre quins són els criteris que regeixen a la Conselleria de Cultura en el capítol de la política de teatre, és que el 15 de febrer del 81 el senyor Conseller declarava en el diari «Avui» també que s'havia d'enfortir molt més la promoció de la música que la promoció del teatre, perquè —tinc els retalls, senyor Conseller, si vol li ho llegiré literalment— en les transferències que es rebien el 5 de juny la política de teatre estava molt més dotada que la política musical. Això no és exacte, senyor Conseller. A les transferències del 5 de juny del 81 el concepte Direcció General de Música i Teatre porta una llista de quines són les transferències, amb un total de 73.541.000 pessetes, exactament igual, dividida per dos, en tots dos conceptes. Aquí el que diferencia la subvenció és l'aplicació que després es voldrà fer d'aquests diners, però els diners van als dos conceptes, a la Direcció General de Música i a Teatre, i a cada un dels conceptes detallats es parla de música i teatre, de música i teatre, de música i teatre, i és l'aplicació posterior el que en tot cas inflacionarà un concepte o reduirà un altre concepte.

Senyores i senyors Diputats, aquestes són totes les qüestions, preguntes que nosaltres fèiem en aquesta interpellació, ho recordo una vegada més, partida en dos

conceptes: un primer concepte, que era el que nosaltres entenem com un greu atemptat contra la llibertat d'expressió de la persona i de les institucions, i un segon concepte, que era la confusió, la manca de directrius, l'absolut tapar forats de la política de teatre en concret de la Generalitat i en general de la política cultural.

Moltes gràcies, senyor President. Moltes gràcies, senyores i senyors Diputats.

El Sr. PRESIDENT: Per a respondre a la interpellació té la paraula el senyor Conseller de Cultura.

El Sr. CONSELLER DE CULTURA I MITJANS DE COMUNICACIÓ: Senyor President, senyores i senyors Diputats, en primer lloc, he de dir que l'exposició del Diputat del Grup Socialista en nom dels interpellants és una exposició que ell ha volgut que fos considerada com a dura. De fet, ha estat una confusa amalgama d'acusacions i d'afirmacions que em costa molt de destriar i ordenar per a respondre-les de manera convincent. Per tant, em sembla que el que he de fer és respondre alguns punts que ell ha plantejat al marge de les preguntes, que, de fet, són les que em tocava de respondre, i les faré per mirar d'aclarir alguns dels dubtes, dels grans dubtes que té el senyor Diputat que m'ha precedit en l'ús de la paraula. I ho faré a partir de les coses que he anat apuntant, les que he pogut entendre, perquè moltes d'elles han estat per a mi tan confusament explicades que no he pogut aclarir de què es tractava.

En primer lloc, això de la traducció literal. Jo no sé si és que ell ha comparat realment els dos textos, però de fet no és una traducció literal, sinó que es tracta d'una adaptació d'un decret fet aquest any per a l'any 81. Els traspassos han vingut, han estat publicats en el *Butlletí Oficial de l'Estat* el mes de juny, i durant cinc mesos els grups de teatre han treballat amb l'expectativa de rebre unes subvencions segons uns criteris del Ministeri. Aquest any no podíem canviar aquests criteris d'una manera radical, sinó simplement adaptar-los a les característiques pròpies de l'activitat teatral a Catalunya. El que no podíem fer de cap manera és a la meitat de l'any passar d'unes subvencions que serveixen per a tot l'any, la concessió de les quals ha estat ajornada a conseqüència de la transitorietat, a canviar radicalment els criteris. Això hauria provocat, certament, una crisi profunda en el món del teatre a Catalunya, cosa que no podíem fer.

Després ha parlat també de biblioteques universitàries. Això realment no sé a què es refereix, perquè, que jo sàpiga, nosaltres no hem tingut cap actuació específica en biblioteques universitàries, si no és acceptar el traspàs de la biblioteca universitària de Barcelona. Per tant, demanaria al senyor Diputat que en una altra oportunitat, si la té, expliqui què volia preguntar amb això.

Després també li aclariria que el teatre nacional de Catalunya, que és una partida que figura en el pressupost, respon a una nomenclatura que, a l'hora de fer el Centre Dramàtic de la Generalitat, que el pressupost ha de ser presentat a final de l'any 80 per a l'any 81, i nosaltres el mes d'abril, quan van començar les activitats del Centre Dramàtic de la Generalitat, vam canviar el nom de la institució, per no donar-li aquella amplitud que, si se li donava d'entrada amb el nom de Teatre Nacional de Catalunya, perdiem la possibilitat d'arribar realment a una insti-

tució que havia de ser molt diferent de la que en principi es va donar al Centre Dramàtic de la Generalitat. Però és un canvi de nom, i d'aquests 50 milions que diu que ja s'han gastat també preguntaria on consta que s'han gastat 50 milions, perquè que jo sàpiga no s'han gastat ni ningú ha dit que s'hagin gastat 50 milions de pessetes.

Després el que jo també voldria aclarir en un punt és que tot allò que representa la política cultural de la Generalitat abans dels traspassos no està condicionat, evidentment, pels traspassos; per tant, és lògic i natural que, a partir del moment que nosaltres assumim aquests traspassos, haguem de modificar, haguem de canviar i haguem d'adaptar la nostra política a una realitat, que són unes obligacions que ens vénen precisament d'aquests traspassos.

Jo ara passaré directament a contestar, no pas les dues primeres preguntes que fan en la interpellació, perquè em sembla que ja han estat contestades pel senyor President. La primera és idèntica, i la segona és simplement una repetició de conceptes en la resposta que ha fet a la interpellació del Grup del Partit Socialista Unificat de Catalunya. Per tant, passaré a respondre les tres preguntes que específicament són del Partit Socialista en la mateixa interpellació. És la tercera pregunta, quan es refereix a si hi ha el departament de relacions públiques per a la promoció del Centre Dramàtic de la Generalitat.

Evidentment, aquest departament de relacions públiques no hi és. Jo he de dir que no ha estat creat aquest departament. Jo no sé les informacions que n'hagin pogut sortir a la premsa. El que sí que hi ha és que a causa d'una inhibició de la persona responsable del Centre Dramàtic, que era el cap de serveis, vam creure necessari que alguna persona, una persona qualificada del món del teatre, es fes càrrec de les relacions públiques i de la presentació al públic i de les relacions amb la premsa en el cicle de teatre que el Centre Dramàtic es plantejava, es començava precisament ara fa una mica més d'un mes. Això és l'únic que hi ha hagut. És una persona, una persona qualificada, membre de la Comissió Assessora de Teatre, el senyor Frederic Roda, que es va fer càrrec de les relacions públiques i de tota la tasca de promoció d'aquest cicle. No hi ha res més. Evidentment, aquesta persona no intervé ni ha intervingut —individualment sí, a través, evidentment, com a membre de la Comissió Assessora— en la tria ni en l'ajornament d'aquest cicle, ajornament que, d'altra banda, també va ser degut precisament al fet que, just en el moment d'haver d'iniciar les primeres representacions de l'obra que ha estat objecte d'aquesta interpellació, el responsable del Servei de Teatre havia pràcticament desaparegut, i tot això és abans, molt abans, dels incidents que han estat qualificats de censura. I això ens va obligar precisament a aquest ajornament, per a donar temps que el senyor Frederic Roda es pogués fer càrrec d'aquestes relacions públiques i d'aquesta promoció del cicle de teatre que encara avui s'està donant en el Centre Dramàtic de la Generalitat. La seva tasca, per tant, s'acabarà el proper mes de gener, quan s'acabi l'esmentat cicle.

La segona pregunta: «Quins han estat i quins són els criteris de selectivitat de la Conselleria de Cultura en el procés de selecció de les obres programades en el Centre Dramàtic de la Generalitat?» Com vostès saben, el Centre

Dramàtic de la Generalitat fou inaugurat el mes de març de l'any passat. La primera temporada, fins a l'estiu, les companyies actuaven en el Centre Dramàtic a través d'un sistema de contractació directa pel Servei de Teatre de la Generalitat, i en els mesos d'estiu es va advertir la necessitat de fixar uns criteris més objectius per a la programació de l'esmentat Centre. Així, tot esperant una futura reestructuració, que ja preveïem aquest estiu quan vam veure que no funcionava el Servei de Teatre com havia de funcionar, es va convocar un concurs, més que un concurs es va fer una convocatòria, en la qual van sortir cinc obres de tota una sèrie que es van presentar, i que van ser seleccionades d'acord amb la Comissió Assessora de Teatre, que no funciona a partir d'ara ni és ara que ha començat a actuar, sinó que ha actuat des del començament. Simplement hi va haver un període, un període que va començar amb una crisi de confiança entre el Cap del Servei de Teatre i la Comissió Assessora, i va ser a partir d'aquesta crisi de confiança que jo vaig agafar, per dir-ho així, la direcció de la política teatral d'una manera molt personal, i va ser a partir d'aquí que hi va haver la inhibició absoluta del Cap del Servei de Teatre, que va provocar la seva dimissió, no pas aquest pretès intent de censura.

Jo crec que l'aprovació ahir de la Llei de l'Entitat Autònoma d'Espectacles i Festes —em sembla que es diu ara— és el que farà possible precisament la reestructuració del Centre Dramàtic en el sentit de donar-li aquella possibilitat d'agilitzar les formes de contractació que fins ara no tenia. A través de la Comissió Assessora de Teatre i de les consultes que aquest Departament ha efectuat a persones del món del teatre, s'ha encarregat al senyor Herman Bonnin, un home de notòria trajectòria teatral, l'elaboració d'un projecte que assenyali els objectius, el funcionament i els criteris pels quals s'ha de regir aquest Centre Dramàtic. El senyor Bonnin, amb la col·laboració dels membres de la Comissió Assessora, presentarà aquest projecte en el termini de temps més breu possible, i em sembla que serà abans de quinze dies. I en aquest sentit ja han començat a treballar des de fa una setmana. I és molt probablement aquest pla que està elaborant el senyor Bonnin amb la Comissió Assessora el que donarà una definitiva estructura al Centre Dramàtic de la Generalitat.

Bé, finalment, hi ha una última pregunta dels Diputats socialistes sobre els criteris que ha emprat aquesta Conselleria per a la distribució de les subvencions previstes en els pressupostos de la Generalitat a les companyies teatrals. Com vostès ja saben, el resultat del concurs convocat per aquest Departament per a l'ajut a grups teatrals professionals va ser fet públic dilluns passat. En total, s'han repartit prop de 40 milions de pessetes a vint-i-set companyies o grups teatrals, entre els quals hi ha els Comediants, els Joglars, el grup de teatre Mayer, companyia Enric Majó, Teatre del Rebombori, el Grup de Teatre de l'Orfeó de Sants, Teatre Lliure, Albert Vidal, Mercè Bruquetas, l'Altern, Tossal Teatre, companyia Adrià Gual, Grup d'Acció Teatral de l'Hospitalet, Teatre Estable de Barcelona, el Cric, la Sinia, Roba Estesa Teatre, Víctor Martínez de la Hidalga —Al Víctor—, Teatre del Temps, Teatre del Confetti, José Antonio Gutiérrez, Teatre Popular de Barcelona, Talleret de Salt, Can Boter, el Teatrí i la Gàbia, i, al mateix temps, al marge d'aquest concurs, s'han ajudat sa-

les de programació amb sis milions i mig de pessetes, repartides entre les sales Villarroel, el Teatre Lliure i la Sala Regina. Quant als teatres bàsics que s'han emprat, a part de seguir, en el cas del concurs per a grups teatrals, escrupolosament les prescripcions de l'ordre de convocatòria de les subvencions, s'ha tingut en compte la qualitat de les obres presentades, el curriculum dels grups que les presentaven i els intents de renovació de teatre català. És a dir, cal tenir en compte, però, que aquestes subvencions afecten tot l'any 1981 i que, per tant, afecten grups i sales que fins a l'1 de juny treballaven a l'expectativa, com he dit abans, de rebre una subvenció paral·lela a la que havien rebut l'any anterior del Ministeri de Cultura.

L'estudi de les sol·licituds de subvenció ha estat fet per la Direcció General d'Activitats Artístiques i Literàries i la decisió, un cop escoltada la Comissió Assessora de Teatre, ha estat presa sota la meua responsabilitat final. Aquesta és exactament la manera com s'ha procedit amb aquestes subvencions i torno a repetir que això no és un precedent, que estem elaborant de cara l'any que ve unes normes diferents, que aquest any nosaltres ens trobàvem que durant cinc mesos els grups de teatre treballaven a l'expectativa de rebre una subvenció segons uns criteris preestablerts, i, si ells esperaven que els estaven complint, no podíem canviar els criteris a la meitat de l'any. Això és el que ha fet que aquest concurs pogués assemblar-se, però no és de transcripció literal, al que havia convocat l'Estat al començament d'aquest any.

A mi em sembla que aquestes són les coses fonamentals que es dedueixen directament de la lectura de la interpellació, de les preguntes que s'han fet al llarg de l'explicació, i és molt difícil de respondre perquè, ho torno a repetir, han estat fetes d'una manera molt confusa.

Moltes gràcies, senyores i senyors Diputats; senyor President.

El Sr. PRESIDENT: El senyor Clotas té la paraula per al torn de rèplica.

El Sr. CLOTAS: Gràcies, senyor President. La nostra interpellació, senyors i senyores Diputats, era una interpellació llarga perquè no hem tingut cap oportunitat de debatre en aquesta Cambra quina és la política cultural que el Consell Executiu vol dur a terme.

La relació confusa que jo he fet, senyor Conseller, no és que jo l'hagi fet, és que vostè la va fer; jo m'he limitat a descriure-la, a citar-la. La relació confusa és la seva, la relació contradictòria és la seva quan, constantment, va contradint quins són els criteris o la manca de criteris que la Conselleria de Cultura té.

Senyores i senyors Diputats, a nosaltres ens preocupa molt el fet que aquí hi ha un tema fonamental, hi ha un tema molt greu que ha obligat la intervenció del Molt Honorable President de la Generalitat, que és el tema del dubte, o, cada vegada més, de certitud de censura —i dic censura, no intent, censura— per part de la Conselleria de Cultura en una de les obres programades pel seu Centre Dramàtic de la Generalitat, i el màxim responsable d'aquest Departament no en vol parlar, no ens en diu res, diu: «ja n'ha parlat el President de la Generalitat; jo no n'haig de continuar parlant». Aquest dubte, ja ho dic, o aquesta certitud, no persisteix, sinó que és en l'ànim de tothom, de l'opinió pública, dels sectors professionals, de molts o de

tots els Diputats d'aquesta Cambra, senyor Conseller. I, això, vostè no ha volgut ni tocar-ho i continuo dient que, com que hi ha responsabilitats, no gratuïtament nosaltres demanem dimissions, demanem que s'assumeixin les responsabilitats, ja siguin o no siguin reliscades ingènues, com les ha qualificat el Molt Honorable President de la Generalitat.

Vostè ens diu que ha estat, a partir d'un període, el màxim responsable de la política de teatre; doncs vostè és el màxim responsable de tot el que s'ha fet durant aquest període en la política de teatre, i en el període anterior també, atès que era el titular de la Conselleria de Cultura. I ara ens diu: «això funcionarà millor perquè des de l'autonomia d'aquest centre, amb el nomenament del senyor Bonnin, hi haurà un organisme autònom que funcionarà per si mateix. Tots sabem que el nomenament del senyor Bonnin es limita a ser el nomenament d'una gerència d'un centre dramàtic, d'un organisme autònom i que totes les competències se les atribueix vostè, senyor Conseller, no la Conselleria, el gabinet del Conseller; es continua atribuint totes les competències. En definitiva, senyores i senyors Diputats, el que estem dient aquí és que no hi ha una política de teatre, no hi ha una política cultural, estem parlant d'un Departament que té un pressupost de 950 milions de pessetes, que 421 milions d'aquestes pessetes és per al capítol de remuneracions de personal; que té 180 funcionaris, 28 dels quals són caps de servei; 28 dels quals són caps de secció. És a dir, per una divisió aritmètica senzilla, un de cada tres funcionaris és cap en aquest Departament; que en la Memòria d'acció de govern número 9 que ens va presentar el Consell Executiu es deia que el Departament de Cultura tenia previst elaborar un conjunt de lleis —cinc lleis hi ha aquí, i aquesta és una Memòria editada per vostè, senyor Conseller—, de les quals, d'aquestes cinc, no se n'ha fet cap; que en un any i mig de gestió vostès han proporcionat a aquesta Cambra dos projectes de llei: un el de Biblioteques, que se'ls va haver de tornar absolutament reformat, i un, el de creació de l'Entitat Autònoma d'Organització d'Actes Culturals, que, ho repeteixo, és, també, una traducció literal del corresponent decret del Ministeri de Cultura. Això és tota la gestió que vostès han fet en un any i mig i, ho repeteixo, no hi ha política de teatre, i potser és pel fet que en el programa electoral del Partit de Convergència i Unió no es menciona, en cap moment, política de teatre, ni teatre, ni què es farà en teatre, ni les perspectives del teatre. I potser és aquest programa, que, en principi, és el que ha de donar suport a les directrius de la gestió del Consell Executiu, el que deixa desemparat aquest Conseller; podria ser això. Nosaltres repetim: el tema de la censura continua gravitant d'una manera molt greu en tota l'opinió pública, continua posant en qüestió la Conselleria i tot el Consell Executiu, si això no s'aclareix millor, i que la fagocitat que ens pregonitzava el Molt Honorable President de la Generalitat s'està duent a terme; això és el que ens preocupa, i això és el que preocupa tots els sectors professionals i l'opinió pública del món de la cultura a Catalunya.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: El senyor Conseller per al torn de rèplica?

El Sr. CONSELLER DE CULTURA I MITJANS DE

COMUNICACIÓ: Senyor President, senyores i senyors Diputats, en primer lloc, jo voldria aclarir una cosa que em pensava que havia quedat prou clara: de censura, no n'hi ha hagut.

Vostè sap, senyor Diputat interpellant, el que és censura. Censura vol dir: fer per escrit una prohibició prèvia a la publicació. És una cosa que no té res a veure amb el fet, que, en un cas concret, una persona de la Generalitat proposi —i ara deixem estar si amb bon o mal encert— a un autor teatral, no a la publicació del text, no en la representació pública d'aquest text —en aquest cas un text teatral— a qualsevol lloc de Catalunya o allà on sigui, sinó en un local que depèn de la Generalitat —i això sí que pot ser més o menys discutible, però, en tot cas, té la llibertat de fer-ho, perquè té la llibertat d'expressió de proposar-li-ho—: «no creus que aquest text podia ser millorat?». I, si això és una conversa, si això no comporta al darrera una obligació, una coacció, si això simplement és una proposta que l'altre no accepta i no passa res, això no és censura. Em sembla que aquí estem desorbitant les paraules. Evidentment, comprenc que el tema pugui portar a ser, doncs, més o menys sensible, perquè estem nosaltres acostumats a rebre a les nostres costelles, com vostè ha dit molt bé abans, els que hem estat editors o els que hem treballat en el món de la cultura, el que era la censura i, per tant, qualsevol tema que s'hi acosti, de prop i de lluny, ens fa posar la pell de gallina; això ho comprenc. El que he d'aclarir és que, en aquest cas, no hi ha hagut censura ni intent de censura. Una conversa portada a terme per poder mirar de millorar un text, amb un criteri personal que pot ser més o menys discutible, això no és censura. Jo demanaria que, quan hi hagués censura, quan hi hagués proves de censura, quan hi hagués algú que exigís, prèviament a la publicació, ja sigui una publicació en forma de llibre o en forma de representació, que hi hagués una necessitat d'ésser aprovat prèviament un text... Això és la censura. Si no hi ha això, d'això, no se'n pot dir censura, se'n pot dir qualsevol cosa, qualsevol cosa; pot ser un criteri equivocat de política cultural, però no és censura. Això, ho vull aclarir molt clarament i d'una manera molt contundent. Em sembla que això és l'única cosa que jo voldria ara afegir.

Simplement també voldria dir una cosa que em sembla que no ha quedat prou clara, almenys així m'ho ha semblat per les paraules del senyor Diputat, que és que el Centre Dramàtic de la Generalitat no ha de portar la política teatral de la Generalitat, com és obvi; el Centre Dramàtic és simplement un centre que ha de difondre el teatre català directament, a través del teatre Romea o d'allà on sigui, però simplement portar a terme iniciatives de la Generalitat perquè, en col·laboració amb grups o amb ajuntaments, o amb entitats siguin quines siguin, pugui portar uns espectacles teatrals que puguin dur el nivell del teatre a Catalunya allà on tots volem que sigui. Això no és, em sembla, el que se li encomana. No se li encomana pas al senyor Bonnin, en aquest estudi, l'estudi de la política teatral, potser no és això el que ha dit ell, però ha semblat deduir-se de les seves paraules aquesta confusió.

Res més.

(El senyor Clotas demana per parlar.)

El Sr. PRESIDENT: Senyor Clotas, el Reglament pre-

veu únicament un torn de rèplica, de manera que no crec que hi hagi lloc a cap altra intervenció.

El Sr. CLOTAS *(de l'escó estant)*: Senyor President, ja no replico, volia replicar l'última intervenció del senyor Conseller, no la replico; per tant, únicament per anunciar que el nostre Grup, senyor President, presentarà en aquest mateix període de sessions una proposició de llei general de teatre, per tal d'orientar i ordenar el confusionisme regnant des de la Conselleria de Cultura.

Interpellació al Conseller de Cultura i Mitjans de Comunicació sobre l'actuació de la Conselleria pel que fa al traspàs de la Filmoteca Nacional

El Sr. PRESIDENT: Gràcies. Passem ara al setè punt de l'ordre del dia, la Interpellació al Conseller de Cultura i Mitjans de Comunicació sobre l'actuació de la Conselleria pel que fa al traspàs de la Filmoteca Nacional, interpellació presentada pels Diputats senyors Lluís Armet i Higin Clotas, del Grup Socialista. El senyor Armet té la paraula per a presentar la interpellació.

El Sr. ARMET: Senyor President, senyores i senyors Diputats, el tema que ens porta al Grup Socialista, avui, en el Ple del Parlament, a presentar la interpellació, el podríem qualificar de tema insòlit. Insòlit, fonamentalment, perquè es produeix que un servei públic que venia prestant l'Administració central de l'Estat, just en el moment que es produeix el traspàs, deixa de funcionar el servei públic, i parlo de servei públic, sense entrar amb profunditat en les connotacions que aquest servei públic té des de la perspectiva cultural, o la transcendència que té des de la perspectiva cultural catalana, la Filmoteca. Voldria dir que en deu anys de funcionament de la Filmoteca, per primer cop es produeix l'aturada d'aquesta, com a conseqüència dels traspàsos a la Generalitat, i em sembla que aquest és el fet objectiu que ens porta a nosaltres a aquesta interpellació avui a la Cambra de Diputats.

No vull entrar en les declaracions de justificació que ha fet la Conselleria en el sentit d'assenyalar que al més aviat possible el servei seria restablert, fins i tot marcant unes dates, i vull dir que el Grup Socialista va donar confiança a aquestes dates, en el sentit que el 15 de setembre seria restablert el servei, fet que no s'ha acomplert, però em sembla que són elements col·laterals, anecdòtics, d'un fet fonamental. Si nosaltres agafem el document dels traspàsos podem observar un seguit de consideracions que ens porten a fer una rigorosa anàlisi política de la política de traspàsos de la Generalitat. Quan nosaltres observem aquests traspàsos veiem claríssimament que els temes de fons de política cinematogràfica es deixen pendents de conveni posterior sense assenyalar les característiques del conveni, la qual cosa pot significar una greu hipoteca a la política cinematogràfica a desenvolupar per la Generalitat. Temes tan importants com el fons de protecció a la cinematografia, temes tan importants com la regulació del conveni que s'haurà d'establir perquè s'estableixi aquesta comunicació constant amb els serveis de la Filmoteca Nacional a Madrid, el fet d'estar pendents de conveni poste-

rior eren una impossibilitat per al normal desenvolupament dels serveis de la Filmoteca. I el més greu encara és que, quan veiem nosaltres els annexos de traspàs, veiem una nota que en el si de la nostra interpellació hem qualificat d'insòlita, que diu: «se transferirá también una cantidad, a determinar, para hacer frente al arrendamiento del cine Padró.» Jo voldria dir molt clarament que això no és una acusació a la Generalitat, és una greu acusació d'ingenuïtat al Consell Executiu i al Conseller; una greu acusació d'ingenuïtat político-administrativa. Com es pot admetre un traspàs que ve hipotecat per uns convenis que s'han de desenvolupar posteriorment i quan l'element central del servei, que era la sala de projeccions, que el Ministeri tenia contractada una sala específica —és insòlit que surti un nom de cinema en el si del *Butlletí Oficial de l'Estat*, fet absolutament insòlit, i és curiós que això no era pas tan insòlit en comunicats que hi ha en el *Diari Oficial de la Generalitat*—, comporta que evidentment s'ha de traspassar l'arrendament per a poder dur a terme el servei; que hi figuri, per tant, aquesta clàusula, impossibilitava que aquest servei públic es pogués donar a la població de Catalunya. Des d'aquesta perspectiva, és una greu ingenuïtat política del Consell Executiu que no es pot admetre de cap manera. Vostès saben perfectament, o ho haurien de saber més que el Diputat que els parla —que al cap i a la fi és un Diputat que no té responsabilitats de govern—, que quan es produeix una política de traspàs, prèvia a la política, hi ha uns moviments tàctics que acostuma a establir el Ministeri en el sentit de reestructuracions de personal, readaptació prèvia en els traspàs, que han de ser cedits amb molta cura per part de la Generalitat, perquè si no ens trobem que el traspàs pot ser, evidentment, un bombó enverinat que impossibilita el desenvolupament normal del servei traspasat. I a nosaltres ens sembla greu que no s'hagi seguit amb atenció l'evolució dels moviments tàctics. ¿Sabia la Conselleria que el Ministeri no havia renovat el contracte per al 1981 amb un cinema en concret, la qual cosa impossibilitava el manteniment d'aquest servei en el moment de traspàs a la Generalitat? Ho sabia o no ho sabia? I, si ho sabia, per què s'acceptava aquest traspàs que impossibilitava, evidentment, els serveis públics que calia que la Generalitat garantís en tot moment?

Dit això, voldria confirmar que sovint quan es parla de les polítiques de peix al cove, de què el Molt Honorable President de la Generalitat ha parlat, el que no es pot admetre de cap manera és peix podrit al cove, perquè no és un problema de Generalitat-Estat, és un problema dels administrats de Catalunya que es poden trobar amb un servei que era prestat i aquest servei no és prestat en el moment del traspàs. Per tant, molt de compte amb aquestes categories polítiques, que de vegades s'utilitzen aquests tipus de criteris graciosos de política de peix al cove, perquè en aquest cas em sembla que és una constatació clara i inequívoca que aquesta política ha estat absolutament errònia.

La nostra interpellació, per tant, pot donar lloc a una crítica en profunditat al Conseller. Nosaltres sabem molt bé que el Ministeri de Cultura és o ha estat molt més llest en la logística que aquesta greu ingenuïtat que ha comès el Conseller; vull dir que tota la responsabilitat, evidentment,

és del Ministeri de Cultura que ha jugat amb habilitat, i sovint ens trobem amb determinats senyors que són acusats, i objectivament porten una política que pot ser jutjada objectivament com una política antiautonomista, però el que resulta és que tenen una habilitat política molt més gran. El que no es pot admetre és que els nostres representants en el Govern de l'autonomia de Catalunya caiguin en aquests greus errors polítics d'ingenuïtat, com he dit abans.

Però aquí hi havia una solució política molt fàcil, molt fàcil, que era la manera com el Departament podia garantir el servei malgrat uns traspàsos que hipotecaven la continuïtat d'aquest servei. La Conselleria de Cultura es caracteritza per ser l'única que ha pogut gaudir de pressupost nou, important, perquè tots sabem la importància que tenia la tasca de política cultural a Catalunya. I, en el pressupost, la Conselleria de Cultura es troba amb mil milions de pessetes per a desenvolupar una política cultural, al marge dels traspàsos de serveis. Aquí s'ha dit, evidentment, que s'ha caigut en una política de burocratització forta, de més del 40% d'aquesta quantitat, però, malgrat això, evidentment, hi ha un paquet pressupostari prou important que permet, si més no, la cobertura d'uns dèficits i d'unes deficiències que es poden observar en algunes de les seves facetes; en aquest cas, concretament, estem parlant de la filmoteca. També vull dir que la Conselleria de Cultura és l'única Conselleria de totes en què el pressupost del Capítol dos i gran part del pressupost del Capítol quatre, el té centralitzat el Conseller, la Secretaria General Tècnica i una figura estranya que surt també, Gabinet de Conseller —que pel que sabem nosaltres és un Cap de Servei—, però el té centralitzat des del punt de vista de centralització pressupostària per decisió política. A nosaltres ens va semblar malament perquè si hi ha Directors Generals específics són els Directors que han de donar sortida als serveis administratius concrets, que una cosa és l'administració i cal separar molt bé el que són aspectes polítics d'aspectes administratius, però vol dir que la Conselleria de Cultura es troba amb una capacitat operativa extraordinària per a adaptar-se a situacions difícils com la situació de la no continuïtat del servei de la Filmoteca Nacional.

Com és que la Conselleria de Cultura no ha fet l'adaptació de partides pressupostàries necessàries per a donar continuïtat al servei? Sap el senyor Conseller que les modificacions de conceptes en el si d'un capítol propi es pot fer amb autorització del mateix Consell Executiu? Per què de forma immediata, abans de produir-se el traspàs, no es produïa aquella política que pogués acomodar aquelles partides per a donar continuïtat al servei? Aquest és el tema fonamental. Per què, això, la Conselleria no ho fa? O es pensa la Conselleria que ha de pagar el Ministeri perquè el Ministeri ens deu diners? És clar que el Ministeri ens deu diners, és clar que el Ministeri no ha signat conveni, és clar que el Ministeri va ser molt més viu que vostè en el sentit de no signar el contracte l'any 1981 i situar, per tant, diguem-ne, una hipoteca o un bombó enverinat, com he dit abans, en aquest traspàs. Però la responsabilitat política és no acceptar-ho, fer l'adaptació i després l'exigència per via de conveni de les partides que se'ns deuen.

Aquest tipus de política de feblesa d'allò de: no ens esti-

men, ens tracten malament... Ja sabem, ja sabem que les relacions Catalunya-Administració central seran difícils, seran tenses. Però només presidides per l'elegància, per la cordialitat, per la intel·ligència i, en última instància, per l'astúcia, podrem batre, evidentment, o podrem combatre aquests intents agosarats de deixar les coses pendents de conveni i que, en última instància, els serveis que es venien prestant no es prestin amb la mateixa qualitat perquè en aquest cas és inexistent la seva prestació.

Voldria dir també que la interpellació contempla que s'explicitin els criteris fonamentals que han d'inspirar aquest conveni. Perquè, com el senyor Conseller deu saber, en aquests moments s'està discutint la possibilitat de convertir la Filmoteca en un organisme autònom. Que aquí hi ha molts models internacionals que es poden preveure en relació amb aquests temes; que una cosa és el model francès, que té una extraordinària flexibilitat, o l'altra pot ser un model del tipus centralista, que pot ser realment perillós si no tenim clara quina és la política cinematogràfica en aquest sentit. Si ens pensem que podem fer una política tancadeta de Filmoteca Nacional de Catalunya, intentant per una via de conveni que ens deixin quatre coses i que, per aquesta via de conveni, ens posaran unes exigències de tipus tècnic molt difícils si no anem a una política oberta, liberal, de transmissió de tot el que sigui de foment cinematogràfic que pot ser utilitzat per a una realitat de l'Espanya de les autonomies, difícilment trobarem sortida al tema. Però són bàsics i fonamentals els temes de política cinematogràfica contemplats també en aquesta interpellació que nosaltres plantejem.

Els socialistes vàrem veure, i acabo, amb gran satisfacció, com el mes de desembre de 1980 un Director General del seu Departament deia aquelles frases que sempre són frases que s'acostuma a dir des d'una perspectiva d'esquerres: no tenim pressupostos però tenim imaginació. I ens va agradar. Ho dic sincerament, perquè crec que aquest tipus d'afirmacions positives volen dir que amb l'acció de Govern es poden suplir les dificultats de pressupostos. Al cap d'un any, la Conselleria de Cultura té pressupostos amb escreix però ha demostrat que no ha tingut la més mínima dosi d'imaginació per tal de donar sortida a un problema que era elemental des del punt de vista de la seva resolució administrativa. Vull dir també que si la burocratització s'instal·la dins del que ha de ser l'eix fonamental d'una política cultural, sovint, aquesta burocratització, alhora que esmerça recursos en despeses de personal, impedeix aquella política de participació dels sectors i aquella política dirigida, o que permetria jerarquitzar uns objectius clars de política cultural. Vull dir també que és del tot necessari tenir un disseny clar del que es pot i del que es vol fer en política cinematogràfica. I vull dir, per acabar, que sovint quan parla el President de la Generalitat tens la sensació que pots coincidir en una frase, però mai els plantejaments globals que fa el President de la Generalitat no coincideixen amb els fets concrets. Quan el President de la Generalitat diu que és partidari de l'obra ben feta i del noucentisme, i tots sabem el que va significar el noucentisme a Catalunya, tots sabem el que va significar de rigor, de normativa, d'aprofitament d'uns recursos escassos, el que va significar de prestigi en el país, i

també sabem els defectes que tenien les posicions noucentistes, vull dir amb tota claredat i cordialitat que sovint es pot estar d'acord amb declaracions emfàtiques però mai els continguts de les polítiques específiques no responen a aquestes declaracions de principis.

Moltes gràcies, senyor President; moltes gràcies, senyores i senyors Diputats.

El Sr. PRESIDENT: Per a contestar té la paraula l'Honorable senyor Conseller de Cultura.

El Sr. CONSELLER DE CULTURA I MITJANS DE COMUNICACIÓ: Senyor President, senyores i senyors Diputats, voldria contestar les diverses preguntes de què consta la interpellació sobre la Filmoteca que ha presentat el Grup Socialista. Com vostès saben, amb data 1 de juny de 1981, el *Boletín Oficial del Estado* disposava el traspàs a la Generalitat de Catalunya de tots els serveis en matèria de cultura. Dins d'aquest paquet s'inclouien els de cinematografia i, entre aquests, els serveis de la Filmoteca Nacional a Barcelona. Cal tenir en compte, d'entrada, que la Filmoteca Nacional d'Espanya no és objecte del traspàs car, segons els estatuts internacionals vigents, només pot existir una Filmoteca Nacional, amb les característiques de protecció que té una Filmoteca Nacional, per Estat. És a dir, la partició de la Filmoteca Nacional no podia constituir de cap manera el resultat del traspàs. El que de fet s'han traspasat són els locals de la Filmoteca, de la plaça d'Urquinaona, el personal que tenia lligams contractuals explícits amb la Filmoteca i l'ús del cinema Padró, en virtut d'un conveni subscrit entre el Ministeri i l'empresa d'aquest cinema. A més, s'hi estableix que per tal com ha d'ésser la Generalitat qui es faci càrrec de les activitats de la Filmoteca Nacional d'Espanya a Barcelona, caldrà establir un conveni. Si hi ha una situació jurídica administrativa atípica és precisament per la mena de relacions jurídiques existents entre el Ministeri de Cultura i la Filmoteca Nacional d'Espanya. Situació que ve del fet que, malgrat que es tracta d'un organisme en teoria autònom, a la pràctica la Filmoteca encara és un servei del Ministeri. Precisament aquests dies hem vist com el Ministeri ha enviat al Parlament de l'Estat un Projecte de Llei per tal de constituir realment la Filmoteca com un organisme autònom dins del Ministeri.

La Filmoteca de Catalunya, per tant, no és una institució traspasada sinó que ha sorgit de la iniciativa del Departament de Cultura i Mitjans de Comunicació, adscrita al Servei de Cinema, i el Director és el Cap del Servei de Cinema. El personal i els mitjans materials que s'han traspasat s'hi incorporen. Amb els mitjans econòmics propis de la Generalitat, explícitament destinats al pressupost per a la Filmoteca de Catalunya, s'està procedint a la instal·lació d'uns nous serveis suficientment amplis i aptes per a emmagatzemar de manera òptima els fons cinematogràfics propis. Són aquests els serveis de la Filmoteca, a més de les activitats pròpies que es vagin acordant amb la Filmoteca Nacional de Madrid, d'acord amb el conveni que he esmentat. En resum, el que ha estat traspasat és la seu de la Filmoteca Nacional d'Espanya a Barcelona, amb el personal i els crèdits necessaris per a dur a terme les activitats que s'hi portin a terme. Però no es tracta d'un traspàs d'una filmoteca. Evidentment, cal un conveni, i haig de dir que les negociacions per a aquest conveni ja es

troben en una fase de negociació molt avançada. No ha estat, tanmateix, la manca d'aquest conveni la causa de la paralització de les activitats d'exhibició de pel·lícules de la Filmoteca Nacional d'Espanya a Barcelona. Com és ben sabut, aquesta interrupció de la projecció de les pel·lícules de la Filmoteca ha estat motivada per una vaga del personal del cinema Padró. Es tracta d'un problema entre el personal i l'empresa del cinema Padró com a conseqüència del retard de pagament, per part del Ministeri, de les quantitats degudes per un període contractual anterior als traspassos del mes de juny d'aquest any. Com que la vaga s'allargava, ens vàrem veure obligats a buscar un altre local d'exhibició. Aquest, ja l'hem trobat i la resposta de la programació, que començarà amb data molt pròxima, es pot fer ja de la següent manera: hi haurà un cicle de cinema búlgar, un cicle d'òpera i cinema, un cicle de cinema universitari mexicà, un cicle d'homenatge a King Vidor i un cicle de cinema experimental i d'avantguarda del Festival de Rotterdam, a part d'un cicle d'homenatge a Frantzisk. Al costat d'això, i tenint en compte que la Filmoteca de Catalunya, a part de fer les programacions d'acord amb el conveni amb la Filmoteca Nacional d'Espanya, ha de fer programació pròpia, de manera cíclica farà una antologia de cinema català de tots els temps, intercalant-la amb la programació convinguda amb la Filmoteca Nacional d'Espanya. Però assegurar l'exhibició de les pel·lícules de què disposa la Filmoteca Nacional d'Espanya no és l'única cosa a què aspirem, volem una Filmoteca que disposi d'un arxiu tan complet com sigui possible del cinema català. El traspàs no comporta evidentment cap part de fons cinematogràfic, és només un local buit, per dir-ho així. L'existència de pel·lícules és un préstec de la Filmoteca Nacional d'Espanya. Aquest fons de cinema català, d'història del cinema català de tots els temps, també ha de disposar al costat de còpia de produccions de fora de Catalunya que permetin la difusió del cinema amb finalitat cultural per a tot Catalunya, i no solament pendents de convenis amb la Filmoteca Nacional d'Espanya. Entenem, doncs, que la Filmoteca no pot ser una simple sala d'exhibició de pel·lícules, sinó que ha de vertebrar-se en el projecte global de revitalització del cinema a casa nostra, conservant, això sí, la seva autonomia. Els nous locals que estem condicionant permetran, a més, d'establir la base de relleu de la Federació de Cine-clubs de Catalunya.

La segona de les preguntes que es fan en la interpellació: quines disposicions ha pres la Conselleria de Cultura i Mitjans de Comunicació en assumir la responsabilitat d'aquests serveis per tal de garantir el seguiment normal de la Filmoteca Nacional? He de contestar que jo he dit que la interrupció de l'exhibició de pel·lícules en els locals de la Filmoteca fou deguda a la vaga del personal del cinema Padró, que s'ha perllongat fins fa molt pocs dies. Es tractava d'una vaga a la qual nosaltres érem aliens, i que, en tot cas, plantejava un conjunt de reivindicacions que per a nosaltres eren absolutament inassumibles, ni que ho haguéssim volgut. És possible que nosaltres haguéssim buscat un altre local més idoni per a la Filmoteca un cop hagués acabat el contracte que el Ministeri tenia amb el cinema Padró. La vaga, però, ens va fer veure la necessitat d'intentar trobar immediatament una solu-

ció; en aquest sentit s'han fet més de vint-i-tres gestions amb tantes altres sales de cinema, però els elevats costos de les sales o les dificultats jurídiques i administratives han impedit que la solució arribés abans. Ara ja la tenim. Cal pensar que, lògicament, les sales que a nosaltres més ens interessaven no es trobaven disponibles perquè tenen un bon rendiment comercial, i que ha calgut filar molt prim per a trobar una sala que reunís les condicions adequades i que a la vegada tingués un preu de lloguer adequat al pressupost traspasat, malgrat que s'augmentés aquest pressupost, com de fet s'ha hagut de fer per a arribar a una solució òptima.

Això és el que puc anunciar que ja hem aconseguit.

La tercera pregunta: quins han estat i quins són els criteris d'actuació d'aquesta Conselleria pel que fa referència a les necessitats bàsiques de personal a fi d'assegurar el normal desenvolupament de les tasques de la Filmoteca? He de contestar el següent: cal distingir, en matèria de personal, tres tipus de situació. El que ja he esmentat, el primer, el personal de l'empresa del cinema Padró, respecte al qual no tenim cap mena de relació contractual ni de cap altre tipus, com ja he assenyalat. En segon lloc, el personal traspasat, en nombre de sis persones, que ho és amb dedicació parcial, i per a les quals arbitrarem les mesures necessàries per tal d'estabilitzar una dedicació i un salari més d'acord amb el treball que han de desenvolupar. Aquí també, i en això coincideixo amb el Diputat senyor Armet, nosaltres hem posat fons propis de la Generalitat, votats en aquest Parlament, per a completar la dotació necessària per dur a terme una activitat normal i adequada a la Filmoteca.

I, en tercer lloc, la resta del personal que treballava en la seu barcelonina de la Filmoteca ho feia, de fet, sense contracte. Van portar el seu cas a Magistratura, la qual fallà en contra del Ministeri de Cultura. Aquest presentà recurs que encara no s'ha fallat. Per tant, llur situació està pendent d'una decisió judicial. En el cas que aquest perdés, com sembla probable, el Ministeri, perquè ja ha perdut en primera instància, tenim indicis per a creure que acceptarà la incorporació com a personal contractat d'aquells qui vulguin anar a Madrid, però no dels qui es vulguin quedar a Barcelona, i els indemnitzarà. Com que bona part d'aquest personal és imprescindible per al bon funcionament de la Filmoteca de Barcelona, proposarem la seva contractació regular. Del que es tracta és d'evitar situacions irregulars com les que s'havien produït en l'anterior etapa de la Filmoteca; per exemple, el cobrament de les entrades a la taquilla, servia directament per a pagar part de la nòmina dels treballadors, sense ni tan solament passar per la Delegació d'Hisenda, com és preceptiu. I això era una cosa tolerada pel Ministeri. Això nosaltres ho hem tallat d'una forma radical.

La quarta pregunta: quins criteris té la Conselleria per a l'establiment dels criteris previstos en els traspassos? He de contestar que si aquesta pregunta es refereix a les dues mencions a convenir que figuren en el Reial Decret 1010/1981, del 27 de febrer, publicades en el *Boletín Oficial del Estado* amb data del primer de juny, la primera sobre la part del fons de protecció per a la cinematografia en el percentatge destinat als premis d'especial qualitat i especials per a menors, he de dir que aquest Departament és en

contacte amb els gremis, agrupacions professionals, sindicats, etc., per a actuar d'acord amb les necessitats de la indústria i el comerç cinematogràfic radicats a Catalunya. Perquè nosaltres no podem, de cap manera, arribar a un conveni només unilateralment amb el Ministeri, perquè aquí es juga un problema de consolidació i moltes vegades fins i tot de supervivència, de la indústria cinematogràfica.

Del paquet de transferències rebudes amb data primer de juny, i pel que fa referència a temes de competència de la Direcció General d'Activitats Artístiques i Literàries, cal dir que en el desenvolupament de les normes legals de tot allò que afecta el sector cinematogràfic, que és el més complex dels traspassos, hi estem treballant i ben aviat tindrem ja aquest paquet de normativa que farà possible l'aplicació a Catalunya del Decret de Traspassos en matèria de cinematografia. No es podia fer, perquè això comportava una sèrie de canvis importants en la infraestructura administrativa del nostre Departament. Totes aquestes activitats de tipus burocràtic es feien i es fan només a Madrid; amb els traspassos cal repetir a Barcelona un organisme semblant, i això és el que estem fent ara. Però cal que ho fem d'una manera que permeti conjuminar dos objectius: d'una banda, cal potenciar la infraestructura de la indústria cinematogràfica a casa nostra, i de l'altra, però, cal intentar que tota aquesta indústria en conjunt sigui sensible als interessos culturals de Catalunya.

Si la pregunta es refereix, en canvi, d'una manera concreta als serveis de la Filmoteca Nacional en la seva seu de Barcelona, ja he esmentat abans que és a punt de signar-se un conveni entre la Direcció General d'Activitats Artístiques i Literàries i la Dirección General de la Cinematografía y del Libro del Ministeri de Cultura.

Insisteixo, però, que la manca d'aquest conveni no ha estat la causa de la interrupció de la projecció de films en la seu de Barcelona de la Filmoteca, i finalment he de dir que aquella partida insòlita —i això és veritat, però no és culpa nostra sinó de qui va redactar el Decret, el Reial Decret— de fer constar el diner necessari per al cinema Padró, aquests diners ja han estat transferits també.

I res més.

El Sr. PRESIDENT: El senyor Armet té la paraula per al torn de rèplica.

El Sr. ARMET: Senyor President, senyores i senyors Diputats, he escoltat amb una extraordinària atenció la intervenció que ha fet el senyor Conseller, i puc dir que he quedat sobtat perquè la resposta als temes que es plantejaven es fa amb una cartellera d'espectacles, amb un judici d'intencions sobre una sentència possible dels tribunals en relació amb el conflicte dels treballadors del cinema Padró, amb un treure a la llum pública —que tots ho sabíem— que les entrades de la Filmoteca servien com a sou complementari dels qui hi col·laboraven perquè el sou era molt baix, i això era una irregularitat... És a dir, un seguit d'informacions, en aquest sentit, estranyes.

Jo voldria dir, amb molta claredat, que el tema central que presenta aquesta interpel·lació és, per què un servei públic, que es venia prestant, deixa de prestar-se en el moment del traspàs? I queda molt clar que la Filmoteca Nacional no era objecte de traspàs, i així ho diu, clarament, la interpel·lació, que parla, textualment, del «normal desen-

volupament de les tasques de la Filmoteca», «normal desenvolupament de les tasques de la Filmoteca».

Atribuir aquí els conflictes dels treballadors del cinema Padró, és a dir, conflictes col·laterals d'una política de fons del Ministeri que no renova contractes, que vostès no sé si saben si els renova o no, que vostès admeten uns traspassos que vénen hipotecats i que, per tant, impedeixen el normal desenvolupament de les tasques de la Filmoteca... I aquí hi ha una greu responsabilitat que jo he qualificat de «greu ingenuïtat». I en política es pot ser moltes coses, es poden tenir moltes virtuts, molts defectes, però la ingenuïtat és una mala consellera en política, perquè indubtablement, es defensin les posicions que es defensin, sempre es perd.

I després, dir que quan nosaltres parlem dels convenis, el que volem saber és la posició política que es defensa en els convenis; em sembla molt bé que el Conseller parli amb el sector afectat; em sembla molt bé, i convé que ho faci, i convé que ho facin tots els Consellers: tenir present quan una política de subvencions pot afectar un sector, tenir-ho en consideració. El que volem saber nosaltres, òbviament, és amb quins criteris es desenvoluparà el conveni específic amb la Filmoteca, amb quins criteris es desenvoluparan aquells convenis que estan previstos en el Decret de Traspassos. I creiem que és del tot necessari, perquè en aquests moments hi ha una discussió importantíssima, des del punt de vista de cinematografia, que pot, evidentment, considerar la Filmoteca des d'una orientació política que no sigui l'orientació política que nosaltres consideràvem que hauria d'haver-hi.

O anem a posicions tancades, específiques, estrictament de lògica, legítima i necessària defensa del que pot ser l'aportació del cinema català; és evident. Però aquest no és el tema de fons, sinó que el tema és com, d'una forma o d'una altra, participarem de la forma més harmònica i positiva possible d'uns fons que en aquests moments estan en poder de la Filmoteca Nacional, i quina política endegarem per a portar una política flexible i oberta quant a la disposició d'aquests fons.

Es des d'aquest punt de vista que, sovint, quan algun Diputat o algun Conseller d'aquest Parlament, quan hi ha un debat parlamentari, especialment en una interpel·lació, hi respon estrictament i per escrit les preguntes que vénen plantejades, s'impedeix el debat, i el que es fa és un acte administratiu. I potser convindria que aquestes preguntes o interpel·lacions anessin per escrit, però el que calia avui era un debat sobre el fons de la qüestió, perquè el servei de la Filmoteca, després de deu anys de funcionament, interromp el seu normal desenvolupament, i aquest és un interrogant, i no voldré fer aquí la fàcil demagògia de «...els ciutadans de Catalunya que han participat intensament en les tasques de la Filmoteca...», però en aquest cas és un servei cultural important per al nostre país, important per a Catalunya, i que indubtablement tenia una qualitat quant a programació, que feia que un percentatge significatiu de la població catalana estigués interessat per aquest normal desenvolupament.

I una Administració ha de tenir com a objectiu prioritari, i més encara l'Administració catalana, el normal desenvolupament dels serveis traspassats, i després la seva millora i normalització. Però el normal desenvolupament

és un tema central per a una Administració, concretament per a l'Administració catalana, si és que volem demostrar, tots plegats, que amb l'Autonomia es poden gestionar millor les coses.

Gràcies, senyor President; gràcies, senyores i senyors Diputats.

El Sr. PRESIDENT: El senyor Conseller té la paraula per a la rèplica.

El Sr. CONSELLER DE CULTURA I MITJANS DE COMUNICACIÓ (*de l'escó estant*): Des d'aquí mateix contestaré aquesta rèplica del senyor Diputat. En principi em sembla que he dit prou clar que la interrupció no és conseqüència dels traspassos; després dels traspassos es va projectar la programació normal durant un mes i mig. No és tampoc la falta de diners ni la ingenuïtat, perquè nosaltres, de la part que ens toca, vam poder pagar, i hem pagat el lloguer corresponent al cinema Padró; els deutes són d'un període anterior, i a més a més són de l'any passat, i el que ho va impedir, ho repeteixo, és una vaga, una vaga que semblava que podia ser curta però que de fet es va allargar molt, i va comportar-nos la recerca d'un nou local.

He explicat també com és difícil de trobar a Barcelona un local adequat. Aquest local l'hem trobat, i ara, dintre molt pocs dies, es reprendrà la programació. De fet, aquí no es tracta d'un problema de traspassos; es tracta d'un problema d'una incidència que ha estat lamentable, perquè ha tallat una continuïtat en una programació i en una tasca cultural que tenia deu anys d'existència, com ho ha dit ja molt bé el senyor Diputat, però que nosaltres hi érem aliens, i en definitiva hauria pogut passar i hauria passat igual sense els traspassos, i potser s'hauria allargat molt més.

Nosaltres no solament hem buscat un nou local per continuar aquesta activitat, sinó que hem cregut que no havíem, només, simplement, de limitar-nos a fer un conveni de prestació de serveis, que és el que estem fent, en igualtat de condicions, perquè la Filmoteca a Barcelona pugui donar els mateixos serveis que dona a Madrid, en igualtat de condicions. Aquesta és la nostra condició per a la negociació, però només és un contracte de prestació de serveis; no hi ha contingut cultural, en aquest conveni. En canvi, nosaltres el que hem cregut és que a Catalunya li convenia una Filmoteca pròpia, que no pot tenir les característiques de Filmoteca Nacional dels acords internacionals, perquè només n'hi pot haver una per Estat, però nosaltres podem donar a aquesta Filmoteca una projecció de cara a la cinematografia catalana, i a més a més, dotar la Filmoteca d'uns locals dels quals no disposava. Tothom sap que la Filmoteca es trobava en uns locals absolutament insuficients i inadequats, que es trobaven en un pis on si no ha caigut el sostre és per casualitat, on s'emmagatzemaven tones i tones de pel·lícules, que estaven en préstec, evidentment, però que s'havien d'emmagatzemar en un pis de la plaça d'Urquinaona, i que a més a més no hi havia cap espai per a fer cap mena d'activitats, si no fos la simple activitat burocràtica de programar i de facilitar el material per al cinema Padró. Nosaltres hem trobat un nou local, suficientment ampli, cèntric, capaç per a fer-hi activitats cinematogràfiques de molt més àmplia visió que la simple gestió burocràtica i que, a més a més, disposa

d'un local on es pot emmagatzemar, en condicions òptimes de tota mena, d'humitat, de pes, etc., un fons cinematogràfic molt ampli.

A mi em sembla que això sí que és una finalitat de política cultural quant al cinema, i concretament quant a una Filmoteca. Nosaltres necessitàvem una Filmoteca de Catalunya, però necessitàvem també, al mateix temps, assumir amb un conveni els serveis que la Filmoteca Nacional d'Espanya tenia a Catalunya.

Això em sembla que respon bastant al que vostè pregunta sobre quins criteris són els que s'han seguit per a aquest conveni. Em sembla que anem molt més enllà d'aquest conveni, anem a la creació —hem creat ja, existeix ja— d'aquests serveis de Filmoteca de Catalunya que estan ja en vies d'instal·lació, en la qual, evidentment, hem hagut i hem pogut aplicar els diners que aquest Parlament ens va aprovar amb aquesta finalitat.

I res més, senyor President.

Interpellació sobre l'actuació de la Conselleria de Cultura i Mitjans de Comunicació pel que fa al traspàs de la Filmoteca Nacional

El Sr. PRESIDENT: Passem ara al punt següent de l'ordre del dia, que és la interpellació sobre l'actuació de la Conselleria de Cultura i Mitjans de Comunicació pel que fa al traspàs de la Filmoteca Nacional, presentada per les Diputades senyores Maria Dolors Calvet i Teresa Eulàlia Calzada, i pels Diputats senyors Xavier Folch i Marcel Planellas, del Grup parlamentari del Partit Socialista Unificat.

Per a presentar la interpellació té la paraula la Diputada senyora Calvet.

La Sra. CALVET: Senyor President, senyors Diputats, senyores Diputades, nosaltres no hauríem volgut res més que poder retirar en aquests moments la nostra interpellació, dient que el senyor Conseller ja havia contestat al que nosaltres preguntàvem, perquè bé és cert que les dues primeres preguntes que nosaltres fem en aquesta interpellació pràcticament coincideixen amb les que acaba de fer el senyor Armet. Però sentim no poder-ho fer així perquè estem convençuts que no se'ns han contestat algunes d'aquestes preguntes en el seu contingut. Aleshores, jo voldria intentar-ho una vegada més, a veure si podem treure l'aigua clara de l'assumpte de la Filmoteca i la podem posar a funcionar d'una vegada; perquè si bé és cert que el senyor Conseller ens ha explicat un programa que es farà a partir d'ara, encara no ens ha dit exactament quan comença aquest programa ni on comença aquest programa.

De tota manera, sense insistir, perquè em sembla que tots i totes vostès m'ho agrairan, volia deixar constància que realment la Filmoteca continua sense funcionar, i voldria solament cenyir-me a un dels punts de la nostra interpellació, el segon punt. A nosaltres ens preocupa que el Consell Executiu de la Generalitat accepti uns traspassos de forma tan ambigua com s'estan acceptant, diria, constantment, en aquest cas, en el cas de la Filmoteca. No

entenem que es pugui acceptar un traspàs amb quantitats a determinar, sabent que són quantitats que forçadament impediran el funcionament normal d'aquesta Filmoteca. Pensem que no es pot acceptar, no es pot acceptar mai un traspàs que no està cobert, i un traspàs que en qualsevol moment ens pot portar sorpreses, com ens n'ha portat aquest, que resulta que no es pot posar en funcionament una filmoteca en un moment determinat perquè no té un local cobert, perquè no té unes necessitats cobertes, i a partir d'aquí les coses deixen de funcionar durant un temps. Jo penso que valdria la pena que a partir d'aquí d'alguna manera la Conselleria ens expliqués si és que acostuma a acceptar els traspassos en aquestes condicions, si és que la Conselleria acostuma a acceptar traspassos amb deutes que evidentment són antics, i els deutes del Cinema Padró no són deutes de la Conselleria, però al moment que accepta aquest local hipotecat, la Conselleria havia de saber que no podia continuar funcionant tret que tingués ja un altre local en condicions, i voldria dir també que si la pràctica normal és que no es paguen aquests locals, jo entenc que en algunes de les gestions que hagi fet el senyor Conseller en alguns dels local s'hagi trobat que no s'accepta el contracte amb la Filmoteca perquè hi ha aquesta experiència que no s'accepta el local, que no es paguen els locals, que a més a més la Conselleria ha acceptat aquest traspàs d'aquest servei, sense tenir coberta tota aquesta part de retards.

Em centraré en el tercer punt de la nostra interpellació, i voldria recordar al senyor Conseller —segur que ho sap— que el dia que discutíem els pressupostos de l'any 81, en aquest Parlament, es va fer una esmena transaccional aprovada per tots els Grups, una proposta de tots els Grups, on precisament vam augmentar la dotació de la Filmoteca nacional de Catalunya. Aquesta dotació la vam augmentar a dos milions i mig, i nosaltres voldríem saber, ara, a finals del mes de novembre, com s'han utilitzat aquests dos milions i mig, i voldríem dir-li també que esperem que aquests dos milions i mig no hagin estat utilitzats solament per posar en marxa aquest local que ara ens deia el senyor Conseller, i jo coincideixo amb ell que el pis d'Urquinaona no reunia condicions ja de seguretat per al material. Però nosaltres pensàvem que aquests dos milions i mig havien d'anar dedicats sobretot a augmentar el fons de pel·lícules catalanes, de pel·lícules de Catalunya, de pel·lícules que recullen la nostra història, de cinema que no està a cap lloc, que no està tampoc a la Filmoteca amb seu a Madrid. Esperàvem que aquests dos milions i mig anessin destinats a això; esperem que no hagin hagut d'anar destinats a comprar un local en condicions, perquè aleshores tornariem al punt anterior, on se'ns deia que hem acceptat uns mals traspassos, i jo voldria dir que no solament els hem acceptats en males condicions, que sabíem que no funcionarien al cap d'un mes i mig, sinó que a més a més hem hagut de començar a posar locals nous per a tot el traspàs que se'ns havia fet fins a aquest moment.

Jo espero tenir una mica més de sort amb la resposta, en aquests moments. Gràcies.

El Sr. PRESIDENT: L'Honorable senyor Conseller de Cultura té la paraula per a contestar la Diputada interpellant.

El Sr. CONSELLER DE CULTURA I MITJANS DE

COMUNICACIÓ: Senyor President, senyores i senyors Diputats, evidentment les preguntes, les interpellacions del Grup comunista i del Grup socialista eren molt semblants, i jo ara no crec que hagi de repetir exactament paraules i sí que contestaré específicament aquelles coses que pertanyen a la interpellació que ara ens ha estat defensada.

Bé, respecte a quin és el cinema. És un local molt adequat, pertanyent a una comunitat religiosa que es troba a la travessera de Gràcia —no en sé de memòria el número. Després, de la pregunta següent, jo no sé si ho he explicat o no, però em sembla que he dit que nosaltres, el cinema Padró, l'hem pagat, el que ens tocava a nosaltres. Des de l'1 de juny fins al moment que es van suspendre les projeccions a conseqüència de la vaga, nosaltres no devem ni cinc cèntims al cinema Padró, per tant no pot ser la falta de credibilitat de la Generalitat a pagar els seus lloguers la que ha dificultat el fet de trobar un local adequat. Qui no paga és el Ministeri, els deutes de l'any 80, i és impossible que nosaltres puguem assumir-ho, ni tampoc amb un traspàs, jurídicament, a nosaltres; no pertany a la gestió que se'ns traspassa, sinó a gestions anteriors.

Respecte a la utilització feta fins avui dels 2.500.000 pessetes dels pressupostos de la Generalitat d'aquest any previstos per a la Filmoteca Nacional —que és veritat que van ser augmentats en aquesta quantitat per iniciativa del Grup interpellant—, he de dir que han de servir i serveixen, i en part ja estan aplicats, dues coses fonamentals, no a la compra d'un local, perquè nosaltres no comprem un local, sinó a l'adequació d'un local per a constituir una Filmoteca de Catalunya; no per a posar uns locals millors als serveis que la Filmoteca nacional d'Espanya té a Barcelona, els locals de la plaça d'Urquinaona continuaran essent de la Generalitat.

El que sí que és important és que nosaltres necessitem unes instal·lacions adequades per a fer possible la difusió del nostre cinema, i del nostre cinema històric i actual, i de fer possible no solament la difusió d'aquest cinema a través del local d'exhibició de la filmoteca, cosa que ja farem a partir d'ara intercalant en els cicles que tenim per conveni amb Madrid, en els que pròpiament farem nosaltres, sinó per a poder difondre aquest cinema i aquest fons cinematogràfic per cine-clubs i en general per tot Catalunya. Per això necessitàvem uns locals molt diferents que els traspassats perquè els serveis que volem donar són molt superiors als que fins ara donaven a la Filmoteca. Per tant, no es tracta que nosaltres hàgim rebut uns locals dolents, que sí que ho eren, però no es aquest el motiu de l'ampliació d'aquests locals i de la transformació, sinó fer un servei millor. D'altra banda, he de dir també que una quarta part d'aquesta partida ha servit ja per a comprar fons cinematogràfics destinats a aquesta Filmoteca, i també, evidentment, a la programació que no pot ser pagada per conveni amb Madrid, que és aquesta programació de cinema català que s'anirà intercalant amb les programacions convingudes a Madrid; aquesta necessita un finançament que lògicament ha de venir d'aquesta partida de la Filmoteca nacional de Catalunya.

Això és —evidentment no s'ha gastat tot— perquè entre d'altres coses aquesta programació començarà ara, i com és lògic els diners que estaven previstos per a aquesta pro-

gramació seran molts menys perquè en el període de temps que queda per a acabar l'any els tenim ja destinats i reservats a comprar més fons cinematogràfic per a ampliar ja aquest any aquest arxiu que creiem que amb els anys futurs podrà arribar a ser l'arxiu d'àudio-visuals de Catalunya, que necessita aquest país avui dia.

Em sembla que amb això contesto les preguntes específiques que m'ha fet el Grup del PSUC sobre aquest tema; les altres continuo dient que em sembla que ja estan contestades amb la resposta que he fet al Grup Socialista.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: La senyora Calvet té la paraula per al torn de rèplica.

La Sra. CALVET (*de l'escó estant*): Continuant amb l'estalvi de temps, contesto des d'aquí. En primer lloc dir que jo no he dit en cap moment que la Generalitat no paga, ni tan sols he dit que el Consell de la Generalitat no paga, que hagués estat més correcte, sinó que el que he dit és que la Generalitat, en aquest cas el Consell Executiu, ha acceptat uns traspassos que no estaven pagats en la seva totalitat, i que vol dir que tenien uns deutes anteriors, i amb això em refereixo a la nota a peu de pàgina que diu que «es transferirà també una quantitat a determinar per a fer front a l'arrendament del cinema Padró», i que és aquesta quantitat que en el moment d'acceptar els traspassos no estava transferida —avui ens diu el senyor Conseller que ja ho està—, i ens n'alegrem molt, entre d'altres coses perquè els treballadors del cinema Padró puguin cobrar, que bon dret tenen a fer-ho.

Voldria dir també al senyor Conseller que jo continuo sense entendre per què durant aquest temps ha acceptat aquests traspassos i no ha posat en funcionament la Filmoteca. M'alegro que a partir d'ara pugui funcionar, però és que per posar un exemple, el cinema que teníem previst aquest estiu, vull dir que era cinema musical, evidentment ja ens l'hem perdut, no hi haurà manera de recuperar-ho, a part que dona una imatge molt trista al país, que als quinze dies, al cap d'un mes i mig més exactament, d'aconseguir uns serveis, un traspàs d'uns serveis, deixen de funcionar aquests traspassos de serveis. Per molt que la causa immediata no sigui de la Conselleria determinada, sí que cal dir que el fet d'haver acceptat aquests serveis en males condicions és una responsabilitat seva, perquè havia de preveure que continuarien funcionant.

Quant al tercer punt de la utilització d'aquests dos milions i mig, jo m'alegro evidentment que s'hagin comprat part d'aquests fons, perquè eren uns fons de pel·lícules que, com deu saber el senyor Conseller, estaven en mans particulars, i no estaven en massa bones condicions, perquè s'han de guardar a una temperatura adient. M'alegro que finalment s'hagin comprat, m'alegro que a partir d'ara estiguin en bones condicions, però espero —i segurament en una propera interpellació demanarem que el Consell Executiu, en aquest cas la Conselleria en concret, ens demostrï que el nou local que s'està preparant per a guardar aquests fons i per a guardar fons de la mateixa Filmoteca nacional— que es pugui demostrar que no ho paguem tots nosaltres, sinó que realment en aquest traspàs de serveis aconseguim també que des del Ministeri de Cultura de Madrid es pagui la part corresponent d'aquest local.

Res més; gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: El senyor Conseller desitja replicar?

El Sr. CONSELLER DE CULTURA (*de l'escó estant*): No.

Preguntes amb resposta oral

El Sr. PRESIDENT: Passem, doncs, al darrer punt de l'ordre del dia, que és el de les preguntes amb resposta oral.

La primera de la llista és la pregunta al Consell Executiu referent a l'auditoria acordada per l'Ajuntament de Sant Feliu de Guíxols, presentada pel Diputat senyor Albert Planasdemunt, del Grup parlamentari de Centristes.

El Sr. Planasdemunt té la paraula per a formular la seva pregunta.

Pregunta al Consell Executiu referent a l'auditoria acordada per l'Ajuntament de Sant Feliu de Guíxols

El Sr. PLANASDEMUNT: Honorable senyor President, senyores i senyors Diputats, en nom del Grup parlamentari de Centristes de Catalunya faré l'exposició de motius que ens ha portat a fer aquesta pregunta al Consell Executiu de la Generalitat. El mes de juny de 1979, l'Ajuntament de Sant Feliu de Guíxols emprèn unes obres d'urbanització del sector de Tueda de Dalt i Vilartagues del mateix municipi, per un pressupost de 52 milions de pessetes. L'any 1980, a finals d'aquest, aquest pressupost havia sobrepassat llargament la seva aprovació inicial i se n'anava als 100 milions de pessetes. El mes de gener de 1981, regidors de Sant Feliu de Guíxols, pertanyents a tots els Grups allà representats, es dirigeixen a la Direcció General de Política Municipal de la Conselleria de Governació de la Generalitat, perquè els orientés sobre què és el que es podia fer per a aclarir els fets que produïen aquest desfasament en el cost del pressupost, i al mateix temps que els assessorés per veure com s'havien carregat les contribucions especials que hi repercutien.

L'assessorament que se'ls dona és que sol·licitin una auditoria; auditoria que s'aprova en el Ple Municipal de l'Ajuntament de Sant Feliu de Guíxols, el dia 30 de gener del mateix any 1981, del corrent. Es dirigeix un escrit a la Conselleria de Governació, amb data del 18 de febrer de 1981, sol·licitant aquella auditoria, que a més de ser aconsellada havia estat aprovada ja en el Ple de l'Ajuntament de Sant Feliu. Obtingué la callada per resposta, la qual cosa motiva que el dia 28 de febrer del mateix any l'Alcaldia de Sant Feliu de Guíxols torni a dirigir un escrit a la Conselleria de Governació del Consell Executiu de la Generalitat, sol·licitant novament aquella auditoria, i demanant-li una resposta.

No vull entrar en aquest moment en consideracions, perquè vull esperar la resposta de qui me la doni del Consell Executiu, a veure a què és degut aquest silenci administratiu, que suposo que tindrà alguna justificació.

Per això, i per a ser breu, senyor President, i fent ús d'a-

llò que disposen els articles 127 i 128 del Reglament d'aquesta Cambra, en nom del Grup de Centristes de Catalunya, formulo la pregunta següent: «Per què el Consell Executiu, a través de la seva Conselleria de Governació, no ha contestat la petició que li va ésser formulada per l'Ajuntament de Sant Feliu de Guíxols? És que el Consell Executiu pensa practicar l'auditoria sol·licitada?»

Gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Per a contestar la pregunta té la paraula l'Honorable senyor Conseller Adjunt a la Presidència.

El Sr. CONSELLER ADJUNT A LA PRESIDÈNCIA: Molt Honorable senyor President, il·lustres membres del Parlament, el meu honorable col·lega senyor Vidal i Gayolà hauria volgut contestar aquesta pregunta en representació del Consell Executiu, però, com que es troba a Strasburg assistint, en representació de la Generalitat, a l'assemblea de poders locals del Consell d'Europa, m'ha pregat que fos jo qui contestés la pregunta de l'il·lustre senyor Diputat interrogant, cosa que faig amb molt de gust en els termes següents.

Primer: la Generalitat de Catalunya no exerceix funcions d'inspecció sobre les corporacions locals. Les competències transferides en matèria de règim local no inclouen les funcions d'inspecció que tenen, o que tenien, els governs civils abans de l'aprovació del nostre text constitucional, perquè aquest text, la Constitució, va deixar sense efecte aquestes funcions des del moment de la seva aprovació, en reconèixer expressament el principi de l'autonomia plena dels municipis. Les úniques funcions fiscalitzadores vigents en aquests moments són les que corresponen al Tribunal Central de Comptes, d'acord amb allò que preveu el text constitucional, i la funció excepcional prevista en el Decret 3/81 sobre mesures urgents de règim local, atribuïda al Ministeri de Finances per l'article 16.3, que fa referència a la inversió de recursos procedents de l'Estat.

Segon: el Departament de Governació, a través del servei corresponent de la Direcció General d'Administració Local, exerceix la funció d'assessorament i suport tècnic als ajuntaments.

Entenem que la sol·licitud presentada per l'Ajuntament de Sant Feliu de Guíxols s'inscriu en el marc d'aquesta funció d'assessorament i suport tècnic als ajuntaments, i l'informe i els resultats de qualsevol comprovació de dades elaborat pel servei esmenat són lliurats per la Direcció General d'Administració Local a la corporació municipal interessada, perquè, a la vista del susdit informe, actuï de la manera que cregui més adient.

Tercer: la Direcció General d'Administració Local, que atén totes les sol·licituds d'assessorament presentades pels ajuntaments, les selecciona tenint en compte criteris d'eficàcia i urgència, donant preferència a aquells municipis que per la seva manca de mitjans humans i econòmics no ho poden fer per ells mateixos. Hem de manifestar que fins a l'aprovació dels pressupostos d'enguany el servei d'assessorament municipal comptava amb una plantilla reduïdíssima de personal, que obligava a marcar les prioritats esmentades respecte a les sol·licituds rebudes.

Quart: l'informe sol·licitat per l'Ajuntament de Sant Fe-

liu de Guíxols va iniciar-se el propassat mes de setembre, d'acord amb les converses tingudes amb l'alcaldia. El dia 2 d'octubre un funcionari dels serveis d'assessorament municipal va realitzar una visita a l'Ajuntament i va demanar les dades suficients per a efectuar les comprovacions sobre l'execució, el cost i el finançament de les obres d'urbanització del sector de Tueda de Dalt i Vilartagues. Un escrit de l'interventor habilitat de l'Ajuntament, que va tenir entrada el dia 16 del mes que som a la Direcció General, feia tramesa d'una part de la documentació per iniciar els treballs sol·licitats. En aquest moment s'estudia una voluminosa documentació i molt aviat s'informarà l'Ajuntament dels resultats i conclusions d'aquest estudi.

Moltes gràcies, Honorable senyor President.

El Sr. PRESIDENT: El senyor Planasdemunt desitja repreguntar o replicar? *(Pausa.)*

Té la paraula el senyor Planasdemunt.

El Sr. PLANASDEMUNT: Gràcies, senyor President. Senyores i senyors Diputats, Honorable Conseller, agraeixo moltíssim la seva resposta que li haig de dir que ja coneixia en part.

Al que en nom del meu Grup i en nom de la sol·licitud que em feien els regidors de l'Ajuntament de Sant Feliu m'estava referint més concretament és que si vénen a sol·licitar a la Generalitat, concretament a una Conselleria, un assessorament i els diuen que sol·licitin en aquesta mateixa Conselleria una auditoria, aleshores, senyor Conseller, perdoni, si no es poden prestar uns serveis, no es guii per un camí determinat i equivocant un ajuntament. Aquest seria el primer punt, i amb tots els respectes ho vull dir a l'Honorable Conseller.

També jo sabia que el dia 2 d'octubre, i per primera vegada, el senyor Joan Capdevila, de la Direcció General, es dirigeix a l'Ajuntament de Sant Feliu de Guíxols, concretament al migdia, i demana a aquest Ajuntament uns informes una part dels quals, segons ens acaba d'informar el senyor Conseller, ja han estat tramesos. Però, senyor Conseller, és molt trist que jo hagi de constatar que una de les coses que fa que aquesta Conselleria es mogui a donar resposta a una sol·licitud dirigida per ella mateixa d'un ajuntament determinat esperi els vuit mesos d'haver estat formulada, i esperi precisament quan el dia 14 de setembre, per ser més concrets, es dirigeixen els regidors d'aquest Ajuntament a un Diputat d'aquesta Cambra a fi i efecte que formuli una pregunta.

Em permetrà dir-li amb tota simpatia que als pobles ens coneixem tots i les notícies volen encara que no tinguem premsa. És molt lògic que en un ajuntament on hi ha gent representada, gent del mateix partit que dona suport al Govern de la Generalitat, immediatament se n'assabentin, perquè quan es presenta la pregunta, desgraciadament no se saben els camins que s'han de seguir aquells que volen que es formuli, i aleshores, quan els demanes que et donin documentació per a donar base a la meua pregunta, han de recórrer inevitablement a l'Ajuntament perquè els en donin. I és llavors quan, a judici d'aquest Diputat —i això és un judici de valors que em permeto de fer en aquesta Cambra—, es comença a motivar el Consell Executiu, promogut des d'aquell mateix lloc d'on ha vingut formulada la pregunta per la seva necessitat i comencen a bellugar-se, i fins al dia 2 d'octubre, sense mitjançar cap escrit que

consti en el registre d'entrada en l'Ajuntament de Sant Feliu; no és quan s'hi presenta un senyor i demana que li donin uns documents determinats.

Jo lamento molt haver-li de contestar això a vostè, senyor Conseller, que no és el Conseller a qui pertocaria. Sé que el senyor Vidal i Gayolà no ha respost la pregunta perquè ell no és aquí. Voldria que li trametés un missatge: que els ajuntaments de Catalunya necessiten més cura.

Moltes gràcies, senyor Conseller.

El Sr. PRESIDENT: El senyor Conseller desitja replicar?

El Sr. CONSELLER ADJUNT A LA PRESIDÈNCIA: Bé, en primer lloc, jo voldria dir que em sembla que l'il·lustre Diputat interrogant ha passat per alt la meva observació de la dificultat que tenim d'atendre rigorosament i puntualment totes les peticions d'assessorament que se'ns fan. Per tant, l'explicació del retard en la substanciació d'aquesta petició no és deguda a res més que a això, a la manca de mitjans, sobretot mentre no es va poder comptar amb les disponibilitats del pressupost del 1981.

A partir d'aquest moment les coses han anat ja més de pressa, però sempre havent de donar una prioritat, com s'ha dit abans, als ajuntaments que tenen pocs mitjans per a valer-se per ells mateixos. Ara, d'altra banda, voldria que tingués en compte l'il·lustre Diputat que els contactes per a substanciar aquesta qüestió no van ser fets el dia 2 d'octubre, o arran del dia 2 d'octubre, sinó ja dintre del mes de setembre. Per tant, en aquest sentit, dins del que era possible, s'ha portat a terme aquesta activitat, que mai no pot ser d'una auditoria, perquè la Conselleria, ni cap de les nostres Conselleries, no està facultada per a fer auditories, sinó només assessoraments, que és el que s'està fent.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: La pregunta següent en la llista era la del Diputat senyor Pedrós, el qual ha comunicat a la Mesa que, a causa de les seves obligacions com a membre de la Comissió Mixta de Traspassos, li era impossible de formular-la en aquesta sessió.

*Pregunta al Consell Executiu sobre
l'actuació davant els problemes del
sector de transport de mercaderies
per carretera a Barcelona*

Passem, doncs, a la pregunta següent, que és la que formula al Consell Executiu sobre l'actuació d'aquest davant els problemes del sector del transport de mercaderies per carretera a Barcelona el Diputat senyor Celestino Sánchez, del Grup parlamentari del Partit Socialista Unificat.

El senyor Sánchez té la paraula per a formular la seva pregunta.

El Sr. SÁNCHEZ: Senyor President, senyores Diputades, senyors Diputats, per primera vegada en aquest Parlament discutim un tema tan important com és el transport de mercaderies per carretera. És una qüestió que, si heu llegit l'argumentació que jo faig a la meva pregunta, té una problemàtica molt greu. Però d'aquesta problemàtica jo voldria referir-me fonamentalment a un as-

pecte, d'unes característiques molt greus: els problemes dels intermediaris.

Cal tenir present que el 80% d'aquest sector està constituït per transportistes autònoms. Això vol dir que hi ha unes característiques d'automatització del sector molt importants. Què vol dir, en concret, això? Que en el sector del transport hi ha el que es coneix amb el nom d'intermediaris. I no m'estic referint als intermediaris legals, a les agències de transport, sinó que m'estic referint, fonamentalment, a uns intermediaris que utilitzen les agències de transport per a no haver de pagar les tarifes oficials que els transportistes tenen a partir del *Butlletí Oficial de l'Estat*.

Jo voldria dir, com a exemple d'això, que fins fa tres setmanes s'estaven pagant les tarifes oficials de 2.253 pessetes per tona des de Barcelona a Madrid a 1.500 i 1.700 pessetes. Això vol dir que per un camió normal poden desaparèixer de 10.000 a 12.000 pessetes, que es queden les agències de viatge. I això ho vull dir molt clarament, perquè aquest diner, no se'l queden els intermediaris, que cobren 4.000 pessetes o 2.000, segons.

I a partir d'aquí hi va haver dues iniciatives, a partir d'aquesta situació que hi ha uns intermediaris i a partir que hi ha agències de viatges que no paguen les tarifes oficials. I van aparèixer dues iniciatives: l'una de la Conselleria d'Obres públiques de la Generalitat, que plantejava la necessitat d'un reial decret per a resoldre aquesta situació. Era un reial decret sobre centres d'informació i de distribució. Però al mateix temps els sectors professionals s'han mogut i han fet també això: han posat en marxa centres d'informació i de distribució de càrregues a tot Espanya, i a Madrid, a Màlaga, a Sevilla, a Euskadi s'han començat a posar en marxa centres d'informació i de distribució de càrregues. I a Catalunya també, fonamentalment a Barcelona. I a partir d'aquestes dues iniciatives, d'una banda la de la Conselleria i de l'altra la de les organitzacions professionals, s'ha donat, fonamentalment a Barcelona, una actitud que, des del punt de vista del nostre Grup, és intolerable. I és que només la Conselleria de Política Territorial ha tancat aquest centre d'informació promogut per Atac i Fenadismar, les dues organitzacions professionals que hi ha, juntament amb altres, a nivell de tot l'Estat espanyol. I això ho fa el Govern civil després que la Conselleria remeti un informe al governador civil.

La primera qüestió que es planteja és que no hi ha una llei que reguli aquest tema, i això és veritat, però també és veritat que no hi ha cap llei que prohibeixi aquesta possibilitat, i és que els transportistes s'organitzin per distribuir-se les càrregues. I si és veritat que no hi ha per llei encara —ja està aprovat, sembla— aquesta possibilitat, tampoc no hi ha una llei que digui que això no és possible. I la Generalitat ha anat massa de pressa a fer aquesta qüestió, a donar aquesta opinió en contra de les opinions que les organitzacions professionals del sector tenien.

L'altra qüestió que es planteja per a tancar aquest centre és que hi podia haver problemes d'ordre públic. I la veritat és que això ha estat veritat després del tancament del centre d'informació i de distribució de càrregues, després, no abans, i que en aquests moments tenim dos camions que han estat cremats, de transportistes de l'Atac i que també hi ha acusacions dient que gent d'Atac estan punxant camions.

I és veritat que hi ha hagut problemes d'ordre públic, però després que la Conselleria va plantejar la necessitat de tancar aquest centre i que ahir el secretari general de l'Atac estava detingut acusat de fer pressions.

Però un altre argument que es planteja és que això representava, per part del transportista, la possibilitat d'un monopoli dintre del sector. Jo voldria explicar alguna qüestió i és si els transportistes no han de tenir la mateixa possibilitat que les agències de transport per a treballar; aquest és el gran tema que tenim. Si solament les agències de transport han de tenir la possibilitat de distribuir les càrregues. I és això el que pretenien Atac i Fenadismer plantejant la possibilitat i la necessitat de la creació d'aquests centres d'informació que estan funcionant arreu d'Espanya i que solament a Catalunya han estat tancats.

Per acabar, llegir la pregunta en concret dient que aquest centre d'informació i distribució, que ha estat aprovat per real decret, no resoldrà el problema que el sector té plantejat. És precisament per això, perquè aquest Reial Decret no resoldrà els problemes del sector, que preguntem què ha fet i què pensa fer el Govern de la Generalitat davant els greus problemes sorgits al sector de transport de mercaderies per carretera Barcelona, arran del precinte d'un centre d'informació i distribució de transport decretat pel Govern civil el dia 7 d'octubre d'enguany, davant la denúncia presentada per l'Associació d'Agències de Transport de Càrregues completes de Barcelona i província, així com el precinte i el desallotjament dels transportistes presents i la retenció de dos d'ells en un local sindical —i remarco això— en el qual es realitzava un servei d'informació d'Atac als transportistes de Barcelona.

Moltes gràcies, senyor President, senyores Diputades, senyors Diputats.

El Sr. PRESIDENT: Per a contestar la pregunta té la paraula l'Honorable senyor Conseller de Política Territorial i Obres Públiques.

El Sr. CONSELLER DE POLÍTICA TERRITORIAL I OBRES PÚBLIQUES: Bé, molt breument, perquè em cenyiré, exclusivament, no a les consideracions que el senyor Celestino Sánchez ha fet sobre la intervenció de la Conselleria respecte a altres qüestions que, en tot cas es poden discutir a través d'un altre sistema, no el de la pregunta. Per tant, jo contestaré, exclusivament, la pregunta «què ha fet i què pensa fer el Govern de la Generalitat».

Contesto per a vostès i per als mitjans de comunicació, perquè el senyor Celestino Sánchez ja sap el que ha fet i el que pensa fer perquè ell és firmant d'una acta feta el dia 13, és a dir, després de tots aquests esdeveniments, una acta firmada pel senyor José Ferrer Peñarroya, Presidente de la Federación de Transcalit; pel senyor Manuel Fandos Sevil, Presidente de la Asociación Provincial de Agencias de Transporte; pel senyor Ramon Bonfill Salvador, abogado, secretario general de la misma; pel senyor Luis Tenas García, en representació de la Federación Catalana de Transporte de Mercancías; pel senyor Antonio Gómez García, secretario general de Atac; pel senyor Fidel Miguel Espiarto, vocal de la Junta directiva de Atac; pel senyor Antonio Otero Fernández, vocal de la Junta directiva de Atac; pel senyor Celestino Sánchez

Ramos, Diputat del Parlament de Catalunya, acompanyant a la representació de Atac y por don Francisco Vila Casas, Presidente de la Asociación Provincial de Agencias de Transportes, carga fraccionada, adherida a la Federación Transcalit.

Aquesta és una reunió que va tenir lloc a les 19,15; és l'acta de la reunió que va tenir lloc a les 19,15 a la Direcció General de Transports Terrestres de la Generalitat, del Departament de Política Territorial de la Generalitat de Catalunya, el 13 d'octubre de 1981, prèvia convocatòria del senyor Director General de Transports Terrestres, en Joaquim Tosas i Mir. Aquesta convocatòria va ser feta, per tant, després de tots els esdeveniments que el senyor Celestino Sánchez els ha explicat a vostès i en aquesta convocatòria —els ho llegeixo perquè em penso que aquesta és la resposta del que ha fet i del que pensa fer— hi ha l'acord signat, entre ells, pel senyor Celestino Sánchez.

«Oberta la sessió —tradueixo del castellà— per l'Il·lustre senyor Director General que hi actua com a President, exposa diversos aspectes dels incidents ocorreguts últimament en la contractació de camions discrecionals per les agències de transports, donant pas a un intercanvi d'opinions i invitant totes les representacions que sotmetin a debat els seus respectius punts de vista, amb la finalitat d'aconseguir uns acords que acabin amb el conflicte. Les dues parts s'han reconegut mútuament facultats, en virtut de la representació que ostenten, per a convalidar els acords que puguin prendre's en aquesta sessió. Finalitzat el debat, i a manera de resum, la Presidència ha suggerit que podrien prendre's els acords que es transcriuen a continuació i que han estat acceptats pels presents. A saber: primer, tant els responsables d'Atac com de les agències de transport es comprometen a obviar qualsevol relació per mitjà de corredors o agents clandestins, posant en coneixement de l'Excel·lentíssim senyor Governador civil els noms d'aquests, així com els dels locals o establiments en els quals es desenvolupi llur activitat a fi que aquesta autoritat sancioni aquest intrusisme.

»Segon, en les relacions comercials entre transportistes i agències, aquestes garantiran als primers la percepció de les tarifes mínimes aprovades per Ordre ministerial del 28/7/81 i els transportistes admetran el descompte de la comissió legalment reconeguda a l'agència fins al topall màxim del 15%.

»Tercer, mentre no sigui publicat en el BOE el Reial Decret regulador dels centres d'informació —va ser publicat ahir— els reunits manifesten que no hi ha inconvenient que Atac tingui un local obert per a informació als seus associats i a tots els transportistes que voluntàriament desitgin utilitzar els seus serveis, sempre que en aquest local no es desenvolupi cap de les activitats que la llei reconeix a les agències de transport.

»Quart, en cap cas els serveis d'informació d'Atac i Fenadismer, així com les agències no podran condicionar el lliure exercici de l'activitat dels transportistes en l'aplicació de la legislació vigent.

»Cinquè, es constitueix una comissió paritària que començarà a actuar immediatament amb el fi d'analitzar el projecte de la llei reguladora dels centres d'informació i anar preparant la seva aplicació a partir del dia que es publiqui oficialment.

»Sense més assumptes per a tractar, el senyor President aixeca la sessió a les 21,15 en el lloc i data *ut supra*, legalitzant amb la seva firma l'acta present i els acords que hi són consignats, invitant a firmar-la tots els presents, en prova de conformitat», i segueixen les firmes.

Bé, això és el que ha fet la Direcció General, el Govern de la Generalitat, a través de la Direcció General de Transports i això és el que, d'alguna manera, en aquesta mateixa acta es compromet a fer el Govern de la Generalitat a partir d'ara.

Res més, senyor President. Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: El senyor Sánchez desitja replicar o repreguntar? Té la paraula el senyor Sánchez.

El Sr. SÁNCHEZ: Hi ha una primera qüestió, que és que no sabia que el castellà fos el llenguatge oficial de la Conselleria de Política Territorial, és un element de preocupació que plantejo.

L'altre tema que penso que és important de plantejar és que la meua pregunta no ha estat resposta, perquè el que m'ha explicat ja ho sabia jo, perquè la Conselleria —i jo també— havíem estat els qui hem possibilitat la sortida del tema concret i específic, però jo no li pregunto això. Si ho recordeu, jo pregunto per què la Generalitat diu que hi haurà —i llegeixo—: «...ha comunicat a aquest Govern Civil que l'activitat desenvolupada per l'expressat centre no és regulada en el moment present per cap norma legal», això és veritat, però ¿hi ha alguna llei que prohibeixi això? I l'altre tema és per què, per què la Conselleria diu que pot haver-hi problemes d'ordre públic quan aquests problemes d'ordre públic han aparegut després del tancament d'aquest centre d'informació. D'altra banda, jo penso que no és bo utilitzar per a respondre una pregunta un document que ha estat firmat per dues parts, a partir d'un debat i d'una discussió a la recerca de solucionar els problemes, quan l'element fonamental que jo preguntava era l'opinió de la Generalitat des d'un punt de vista autònom; què pensa el Govern de la Generalitat, no a partir del que s'ha acordat, sinó des d'un punt de vista autònom. I això no ha estat respost.

El Sr. PRESIDENT: El senyor Conseller té la paraula.

El Sr. CONSELLER DE POLÍTICA TERRITORIAL I OBRES PÚBLIQUES (*de l'escó estant*): Perdó, des de l'escó jo torno a repetir que la pregunta que es fa, perquè tothom ho sàpiga —suposo que tothom la té, el senyor Celestino Sánchez també— diu: «què ha fet i què pensa fer el Govern de la Generalitat davant els greus problemes esdevinguts en el sector?» Em fan aquestes preguntes, no unes altres. Què ha fet? Reunir-se i firmar aquesta acta que serveix, com vostè diu, per a acabar amb la conflictivitat tremenda que hi havia en el carrer, amb els drames que vostè sap, que vostè coneix tan bé com jo, dels treballadors autònoms. Això és el que ha fet. Què pensa fer? Punt número 4 de l'acord. És això i això, està firmat per vostè i està firmat pel Director General del Departament de Política Territorial. Això és el que vostè em pregunta: què ha fet i què pensa fer? Hi ha un reglament a la mà, l'únic que haig de contestar és la pregunta que per escrit el Grup parlamentari del PSUC em fa.

Res més; moltes gràcies, senyor President.

Pregunta al Consell Executiu sobre el programa que de forma global i integrada pensa dur a terme en l'àmbit de la infància i l'adolescència, pel que fa a la protecció de menors

El Sr. PRESIDENT: Passem a la següent pregunta, que és la que formulen al Consell Executiu sobre el programa que de forma global i integrada pensa dur a terme en l'àmbit de la infància i l'adolescència, pel que fa a la protecció de menors, la Diputada senyora Rosa Barenys i el Diputat senyor Francesc Casares. Per a formular-la, té la paraula la Diputada senyora Barenys.

La Sra. BARENYS: Senyor President, senyores i senyors Diputats, la meua intervenció ve donada després de conèixer les argumentacions que en la Comissió informativa de Justícia i Dret va fer el Director General de Menors sobre el traspàs de la Protecció —crec que va ser el 16 de setembre del mes anterior—, així com també per la ubicació administrativa de les institucions de la Protecció de Menors traspassades dins del Departament de Justícia i Dret, segons el Decret del 8 de juliol.

Respecte al plantejament de la política social del menor feta pel seu Director General a l'esmentada Comissió, hem de dir que hi estem d'acord de forma global, és a dir que, si alguns dels senyors Diputats, sobretot els de la Comissió de Justícia, coneixen el document —que em sembla que encara no ha estat publicat, però n'hi ha un esborrany—, hem de dir que estem d'acord que és necessària la coordinació de totes les institucions públiques i privades, la classificació dels centres que en aquest moment tenen cura de la protecció i tutela del menor; és important també la professionalització i l'especialització del personal que hi treballa, així com la creació de centres d'acollida, centres oberts que en diuen, oberts de dia i nit, etc. Elements aquests que creiem necessaris, infraestructurals, per al correcte desenvolupament i redreçament de les institucions actuals en funcionament de la Protecció o del Tribunal de Menors.

D'altra part, també volem dir que en termes generals estem d'acord amb la política que sobre la infància i l'adolescència té prevista la Direcció General de Serveis Socials. Tenim aquí el Decret del 20 de juny que estableix la reestructuració del Departament, amb un Servei d'Acció Social —i llegeixo textualment— «... el qual ha de coordinar i avaluar els serveis socials dependents de la Direcció General de Serveis Socials, en el camp de la infància i adolescència amb problemes familiars i, així mateix —diu el Decret una miqueta més avall— s'ocuparà d'organitzar, coordinar, promoure i avaluar les unitats de serveis socials de base, l'ajuda domiciliària annexa a aquestes unitats i també s'ocuparà, d'acord amb les institucions afectades, de la coordinació amb els altres serveis socials públics i privats sense afany de lucre en els camps esmentats».

Diem que estem d'acord amb aquestes dues declaracions, amb aquest Decret i amb les declaracions del Director General, però hem de dir que en el seu conjunt ens sembla que la cosa no porta una línia correcta, sota la nostra manera de veure, des de l'aspecte de planificació, perquè entenem que se sobreposen les funcions a través d'aquesta Comissió. No sabem si hi ha algun document escrit, algun decret, ens sembla que de moment, almenys,

no el coneixem, entre les funcions que la Conselleria de Justícia i Dret s'atribueix dintre de la protecció i tutela de menors, i les funcions que la Direcció General de Serveis Socials té establertes —ja fa més temps— en el seu programa ampli i global de la política social.

Nosaltres creiem que una política general per a la infància i l'adolescència no pot estar dividida entre la política per a la infància en perill, o la infància moralment abandonada, i la que no pateix tan directament tota aquesta problemàtica. És a dir, no podem fer unes actuacions socials per als infants i adolescents que ja han passat per la Junta o per les institucions del Tribunal de la Protecció de Menors, i una altra política per als infants que estan en situacions límit, que per sort encara no han comès cap furt ni cap robatori però que possiblement el poden cometre si no adequem una política global i integrada.

Creiem que aquest plantejament més global de política social passa, evidentment, com vostès ja saben, d'una anàlisi més àmplia de quina és la situació en les zones més deteriorades, zones que pel tipus de creixement de la ciutat tenen problemes d'habitatge, situacions econòmiques d'atur, situacions socials de malentès i de desequilibri familiar, i, aleshores, cal abordar i aplicar una política més general. Creiem que aquesta política general té un eix fonamental —i en això estem d'acord amb la Direcció General de Serveis Socials— en una planificació de serveis socials de base, en una planificació de serveis socials més especialitzats, en una política eminentment preventiva dintre d'aquestes àrees més deprimides, i és per això que nosaltres plantejàvem aquesta pregunta dient quin és aquest programa global integrat que pensa dur a terme en l'àmbit de la infància i de l'adolescència i quines han de ser les fórmules de coordinació que es pensen establir entre les diferents Conselleries, perquè ens preocupa, a través d'això que acabo d'explicar aquí, que es pugui tornar a repetir l'esquema organitzatiu del Govern de Madrid en un tema en què, segons l'Estatut, tenim competència exclusiva.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: El senyor Conseller de Sanitat té la paraula per a contestar aquesta pregunta.

El Sr. CONSELLER DE SANITAT I SEGURETAT SOCIAL: Molt Honorable senyor President, senyores Diputades, senyors Diputats, els il·lustres Diputats, la senyora Barenys i el senyor Casares, em formulen una pregunta sobre un tema d'aquells, evidentment, fronterers. Tema en el qual, en la situació actual, està implicat més d'un dels Departaments del Consell Executiu de la Generalitat. En aquest sentit jo responc, ho haig de dir —la pregunta va dirigida evidentment al Consell Executiu—, jo responc, doncs, en nom del Consell Executiu i no solment en nom propi. He parlat naturalment del tema amb el meu col·lega, el Conseller de Justícia, i és en aquest sentit que jo formulo la resposta a la pregunta que se m'ha fet.

Les preguntes que es fan, de fet, són dues: quin és el programa i quines són les formes de coordinació. Per a més claredat expositiva, jo em permeto començar per la segona pregunta. La coordinació entre les dues Conselleries, és a dir, la de Justícia d'un costat i la de Sanitat i Seguretat Social d'un altre, pel que fa a la infància i l'adolescència, s'ha iniciat des de fa molt temps; m'atreviria a dir des de fa un any. El desembre de 1980, després d'una sèrie de con-

verses, ja fou creada una comissió de treball integrada pels Directors Generals de Justícia, de Serveis Socials, d'Ensenyament Primari, de Joventut i de Treball, que ha continuat funcionant després, amb les persones que he dit o bé amb representants seus, per tal de posar-se d'acord sobre aquestes matèries. Per ara, i pel que fa als serveis transferits a la Generalitat, és obvi, tal com ha dit la Diputada senyora Barenys, que cadascuna de les dues Conselleries, cadascun dels dos Departaments, s'ha fet càrrec de les institucions que han estat assignades procedents d'un Ministeri o de l'altre. Això no vol dir, això no descarta, evidentment, que en un futur hi pugui haver una reorganització de l'actual sistemàtica i que es vagi més a una gestió plantejada d'una altra manera i orgànicament més unida; encara que funcionalment ja ho ha estat sempre. De tota manera, haig de dir que actualment aquesta coordinació definitiva en l'espera d'una estructuració definitiva del Departament de Justícia, perquè segons les nostres notícies, i així m'ho confirmava ahir el Conseller de Justícia, aquesta Direcció General del Menor, que és intenció de crear, encara no existeix. I, ulteriorment, es pensa evidentment en l'establiment d'un Consell, el Consell de Protecció Social a la Infància, integrat per persones designades pel Consell Executiu que procedeixin dels dos camps, i fins i tot hi pot haver, en aquest Consell, persones alienes a l'Administració actual de la Generalitat. Però en tot cas, mentre esperem aquesta reorganització, que ja serà plasmada dintre de poques setmanes, espero, haig de repetir que hi ha una coordinació a diversos nivells, tal com he dit abans, en tot allò que pogués crear una interferència o requerir la participació dels dos Departaments directament implicats. I no hi ha dubte que continuarà havent-hi, en tot cas, una Comissió tècnica interdepartamental formada per les cinc Direccions o per representants de les cinc Direccions que he esmentat abans, cadascuna de les quals en un nivell o en un altre pot tenir una intervenció directa en aquest tema.

Anem ara al punt, jo diria, més important de la qüestió, que és la primera pregunta que se'm feia. És a dir, quin és el programa global i integrat que pensem dur a terme en l'àmbit de la infància i de l'adolescència.

No hi ha dubte que encara que els serveis de justícia i els serveis socials estiguin situats a diferents nivells, això no vol dir que estiguin descoordinats. Ja ho he intentat explicar en la primera part de la meua resposta. No hi ha dubte també, la Diputada senyora Barenys ja ho ha explicat, que la Direcció General de Serveis Socials fa temps que té un programa que està desplegant actualment i que parteix d'unes bases que són l'atenció globalitzada a tota la població, sigui quina sigui la seva edat, però especialment a aquelles capes més poc afavorides, més desafavorides de tota la població. Amb això hi ha el suport al nucli familiar, que és el punt de partida del treball social, i aquest suport no ha de quedar mai exclòs, per molt especialitzat que hagi de ser el treball social individualitzat en aquest cas en un nen o en un adolescent. Jo entenc que no hi ha, de cap manera, no hi ha hagut fins ara, i espero que no hi haurà en el futur, una superposició de funcions, d'activitats, sinó en tot cas una coordinació o eventualment una integració d'aquestes funcions entre els dos Departaments. D'un cantó perquè el programa, que ja ha esmentat la il·lustre

Diputada que m'ha precedit en l'ús de la paraula, del nostre Departament, i concretament de la nostra Direcció General de Serveis Socials, preveu que en el tema d'infància i adolescència té, segons diu el nostre llibre d'activitats publicat, les missions següents: contribuir a l'elaboració del mapa de serveis socials, que ha de permetre el plantejament futur de tota la tasca de serveis socials a Catalunya; en segon lloc, reordenar totes les institucions transferides; en tercer lloc, dirigir aquestes institucions transferides, responsabilitzant-se totalment de la gestió; en quart lloc, l'adjudicació en l'àrea de la seva competència, és a dir, la infància i l'adolescència, de les ajudes procedents de l'antic fons, de l'actual fons d'assistència social; en cinquè lloc, la intervenció en les problemàtiques més greus en aquestes matèries que existeixen a Catalunya; en sisè lloc, la docència i el perfeccionament del personal implicat; en setè lloc, l'assessorament dels ajuntaments i de les corporacions diverses que han de dur a terme moltes d'aquestes activitats, i, en darrer lloc, tal com consta en l'escrit a què he fet referència, la col·laboració estreta amb el Departament de Justícia i Dret en l'obra de protecció de menors, que entenem que realment és una competència pròpia del Departament de Justícia.

En aquest sentit, el Departament de Sanitat no cal dir que posa i ha posat des de sempre a disposició del Departament de Justícia totes les seves instal·lacions i mitjans i que treballarà conjuntament amb ell en tot allò que pugui fer falta.

I finalment, per acabar, jo voldria fer una reflexió global sobre aquesta atenció. Les activitats de l'un i de l'altre Departament no s'exclouen sinó que es complementen. Jo crec que es coordinen bé i que es poden segurament coordinar millor en el futur, i eventualment integrar. Però hem de considerar aquesta obra conjunta com una mena de piràmide. Una piràmide amb diferents pisos, amb diferents nivells, amb diferents graons, en els quals, en els primers, s'exerceix una acció preventiva. Però de la mateixa manera que els sanitaris sabem que la prevenció de les malalties té diverses etapes, i per això parlem de prevenció primària, de prevenció secundària, de prevenció terciària... Recordo que la prevenció primària és aquella que evita la possible aparició d'un trastorn, d'una malaltia en el camp sanitari; la prevenció secundària és aquella per la qual, quan s'ha començat a produir una alteració biològica, es prenen mesures per a evitar que això es tradueixi en una alteració clínica. És a dir, per entendre'ns, per posar un exemple ben fàcil, és l'individu, la persona que ha estat contagiada per un bacil tuberculós, per exemple, o per qualsevol altre, però això no vol dir que sigui un malalt, perquè allò no s'ha transformat encara en una malaltia. Aquest és el lapse de temps, el període durant el qual es pot fer una prevenció secundària. I després hi ha una prevenció terciària, que és en el moment en què aquesta malaltia ja comença a manifestar-se clínicament, i aleshores hem de prendre les mesures, un cop guarida, perquè no es reproduïxi. Doncs bé, jo entenc, nosaltres entenem que en el camp, en el terreny dels serveis socials destinats a la infància i a l'adolescència, hi ha d'haver també tres tipus successius i graduats de prevenció. En un primer graó situem, en el sentit tan ample com vulgueu, tota aquella actuació que indirectament es pugui considerar preventiva

en el cas de la infància i de l'adolescència; això és la prevenció primària: els esports, la cultura, el lleure; és a dir, tota aquesta mena d'ocupacions, tota aquesta mena d'activitats que eviten que, si tenen èxit evidentment, hi hagi més tard desajustaments socials en aquest sentit. En un segon graó d'aquesta piràmide, hi posariem actuacions àmpliament preventives per tal de tenir cura d'aquells infants i adolescents més desfavorits o que estan en una autèntica situació de risc per la seva situació familiar o social. Això és el que jo en diria, en tot cas, la prevenció secundària. I en un tercer graó, encara més alt, evidentment, la prevenció és més punyent, els casos ja requereixen una actuació concreta i enèrgica, i aleshores, en aquell moment, sí que hi pot entrar la col·laboració de la protecció de menors dependent, en tot cas, del Departament de Justícia. De tota manera, no cal dir que espero que tindrem ocasió de tornar a parlar d'aquests temes i, com he dit abans, la propera creació de la Direcció General de Menors per part del Departament de Justícia i, evidentment, la creació d'aquest Consell de Protecció Social de la Infància a què m'he referit abans han de contribuir, almenys aquest és el punt de vista del Conseller de Justícia i el meu, que hi hagi una total coordinació entre les activitats dels dos Departaments.

Moltes gràcies, senyor President; moltes gràcies, senyores i senyors Diputats.

El Sr. PRESIDENT: La senyora Barenys desitja repreguntar? (*Pausa.*) Té la paraula la senyora Barenys.

La Sra. BARENYS: Senyor President, senyores i senyors Diputats, sí, breument. D'acord amb el programa que vostè exposa, que té la Direcció General de Serveis Socials; vostè sap molt bé que subscrivim tota la planificació que en aquest moment, fins aquest moment ha tingut la Direcció General de Serveis Socials, així, d'una forma global. Penso que hem tornat a fer la pregunta abans de temps, ens precipitem sempre. Possiblement sigui perquè ens interessa que aquests temes s'agilitzin, sobretot quan ja tenim traspassos en temes dels quals hi ha competència exclusiva en l'Estatut. Haurem d'esperar que s'estructuri i es reorganitzi aquest Departament de Justícia i Dret i veure com vostès estableixen aquesta coordinació. No obstant això, valgui el suggeriment, que nosaltres fem al Consell Executiu, a la Direcció General de Serveis Socials, per si hi ha possibilitat que ens posem d'acord amb la manera de plantejar el tema de la protecció a la infància i a l'adolescència. Nosaltres pensem que aquesta competència no hauria de dependre de Justícia, sinó que hauria de dependre de la Direcció General de Serveis Socials; evidentment descentralitzat el municipi i posat en funcionament a través dels serveis socials de base. D'acord que hi ha d'haver una comissió tècnica que coordini el Departament de Serveis Socials, Ensenyament, Cultura i Joventut, evidentment, però és una coordinació molt superestructural. De base hi ha d'haver un treball; que s'ha de portar a efecte a través del municipi, a través de la Direcció General de Serveis Socials. D'acord que hi ha d'haver coordinació, però el que cal que quedi molt clar és quina és la delimitació de funcions de cada una de les Direccions Generals de les Conselleries afectades; hem de saber on comencen i on acaben els drets i els deures i les responsabilitats en la política social de cada una de les Conselleries, i pen-

sem que la Conselleria de Justícia, evidentment, té una funció molt important que fóra el control del compliment de la sentència dictada pels jutges, que aquesta hauria de ser la competència de Justícia, però que les altres actuacions de caire social, evidentment, com és el seguiment de la infància abandonada o de la infància en perill, haurien de dependre, com deia abans, de la Direcció General de Serveis Socials.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Senyor Conseller...

Sr. CONSELLER DE SANITAT I SEGURETAT SOCIAL: Sí, senyor President. Només és, des de l'escó, per a donar les gràcies per la intervenció de la Diputada senyora Barenys i per a dir-li que prenc bona nota de tots els suggeriments que ha fet, i que jo espero que quan possem fil a l'agulla, que espero que serà ben aviat en aquest tema, no hi haurà majors discrepàncies entre el Grup que ha preguntat i l'acció de Govern que nosaltres pensem emprendre.

Moltes gràcies.

*Pregunta al Consell Executiu sobre l'actuació
de la Conselleria de Política Territorial i
Obres Públiques en l'elaboració del Projecte de Llei
sobre el transport de mercaderies per carretera*

El Sr. PRESIDENT: Passem a la pregunta següent, que és la que formula al Consell Executiu el Diputat senyor Celestino Sánchez, del Grup parlamentari del Partit Socialista Unificat, respecte a l'actuació de la Conselleria de Política Territorial i Obres Públiques en l'elaboració del Projecte de Llei sobre el transport de mercaderies per carretera. Té la paraula el Diputat senyor Sánchez.

El Sr. SÁNCHEZ: Senyor President, senyores Diputades, senyors Diputats, el que és innegable és que el transport de mercaderies per carretera a nivell de tot Espanya necessita una nova llei. Tenim present que la que en aquests moments està vigent és una de 1947, que ha tingut modificacions parcials, moltes a partir, fonamentalment, de reials decrets. Per això, la iniciativa que al seu moment va prendre la Comissió de Transport, que depenia de la Direcció General de Transport de la Generalitat, penso que va ser una bona iniciativa: començar a discutir a les organitzacions professionals la possibilitat de l'elaboració d'una llei de transports, i aquest treball s'ha fet —i suposo que el senyor Conseller ho confirmarà— durant, aproximadament, vuit, nou mesos. I aquesta llei ha estat editada per la Generalitat, i suposo que tots vosaltres el tindreu, aquest document editat per la Generalitat de Catalunya.

Haig de dir també que aquesta Comissió de Transports, des d'un punt de vista genèric, havia dit «no» a aquesta proposta, i penso que el Conseller també podrà reafirmar aquesta opinió que jo he dit, i és que les organitzacions professionals, unes per uns motius i unes altres per uns altres, van dir que aquesta no és la llei que es necessitava. I a partir d'aquí, tenim una proposta de llei que en principi pensàvem que era per al Parlament de Catalunya. És una llei que té possibilitats a partir del Parlament de Catalunya, d'anar a Madrid, a partir de les modificacions que

eren necessàries, que eren adients, però amb el que ens trobem, i d'això ve la meua pregunta, és que ha estat presentada una proposta de llei, també, amb el mateix títol, al Congrés de Diputats de Madrid per part de Minoria Catalana. I és a partir d'aquí, d'una part, que un projecte de llei que s'ha discutit en la Comissió de Transport està parat. No sabem què passa amb aquesta proposta i, d'una altra part, hi ha una proposta d'aquest tipus, també, al Congrés de Diputats, firmada per Minoria Catalana, sobre la qual preguntem a la Conselleria quina intervenció ha tingut la Conselleria de Política Territorial i Obres Públiques en l'elaboració del Projecte de Llei sobre el Transport de Mercaderies per carretera, editat per la Generalitat de Catalunya, i si aquesta és la presentada per Minoria Catalana al Congrés de Diputats.

Moltes mercès.

El Sr. PRESIDENT: Per a contestar la pregunta té la paraula l'Honorable Senyor Conseller de Política Territorial i Obres Públiques.

El Sr. CONSELLER DE POLÍTICA TERRITORIAL I OBRES PÚBLIQUES: Bé. Abans una precisió, perquè ens la fan molt sovint. La llei no ha estat editada per la Generalitat, perquè la Generalitat som tots, sinó per la Direcció General de Transports del Departament de Política Territorial.

És cert, com diu vostè, senyor Diputat, que el mes d'agost de l'any 80, des de la Conselleria es va encarregar a la Direcció General de Transports la redacció d'un projecte de llei de transports de mercaderies per carretera.

Segon punt: que durant la resta de l'any 80 i inicis del 81, la Direcció General de Transports, en col·laboració amb representants de tots els interessos presents en el sector del transport de mercaderies, i a través d'una ponència creada amb aquest fi, treballa en l'elaboració d'un text de projecte de llei.

En tercer lloc, aquest text és sotmès a la consideració de totes les associacions sindicals, professionals, etc.

En quart lloc, amb les alegacions presentades per les esmentades associacions la Ponència elabora un text definitiu.

En cinquè lloc, a finals de la primavera del 81, el text del projecte definitiu és sotmès a la consideració de la ponència tècnica de transports de mercaderies i del ple de la Comissió de Transports de Catalunya, que analitza el projecte —sense haver-hi, com vostè diu, sense haver-hi unanimitat— prenent la Direcció General de Transports bona nota de les conclusions d'aquest òrgan consultiu.

No hi ha acord. En això estem d'acord, que no hi ha acord. Totes les associacions de transportistes, centrals sindicals, partits polítics que tenien coneixement del text del projecte, com vostè ho diu en la pregunta... Vostè el té, el Projecte de Llei de Transports de Mercaderies per Carretera que ha estat elaborat. Aquest text de projecte, per tant, neix amb vocació de ser aprovat, si s'escau, en el conjunt de tot l'Estat, atesa l'especial mobilitat del sector del transport, i per tant, és evident que, d'acord amb l'Estatut, l'article 9.19, perdó, l'article 9.15, en el qual es fa referència a les competències exclusives en matèria, per exemple, doncs, de transports terrestres, però amb una nota que és el que diu que, «sens perjudici d'allò que disposen els números 20 i 21 de l'apartat 1 de l'article 149 de la

Constitució», i l'apartat 1 de l'article 149 de la Constitució diu que els transports terrestres que circulin dins el territori de més d'una Comunitat autònoma no podran ser competència exclusiva. És per això que, evidentment, aquesta Llei no podia ser aprovada exclusivament per aquest Parlament i, que, per tant, havia de ser aprovada per les Corts generals. El procediment per a anar a les Corts generals ja se sap que pot ser de dos tipus. Pot ser, per exemple, que li diré jo, doncs que un partit determinat agafi un projecte de llei i el porti allà, o bé que, realment, a través d'aquesta assemblea de parlamentaris, a través dels dos terços, si no ho recordo malament, tal com ho assenyala l'Estatut, els Parlamentaris d'aquest parlament vagin a Madrid i defensin el projecte que s'hagi aprovat majoritàriament aquí.

Bé, nosaltres, aquesta Llei, que tenim bona nota de totes les observacions que les diferents —uns per uns motius, com vostè ha dit, els altres per uns altres—, que les diferents associacions professionals, els sindicats, han fet en la Comissió de Transport, espero que un dia o altre la podrem portar a aquest Parlament. Ara, la podrem portar a aquest Parlament quan tinguem la seguretat que això té el suficient suport perquè llavors l'Assemblea parlamentària la pugui portar al Congrés dels Diputats de Madrid.

D'això, n'estigui tranquil senyor Celestino Sánchez. A part d'això, senyor Celestino Sánchez, que la Minoria Catalana porti o no porti un projecte de llei, que aquest projecte de llei s'assembli o no s'assembli al projecte inicial que va fer la Conselleria, perquè aquesta era —que a vostè li agradi o no li agradi, això és un altre assumpte, perquè és clar, jo mai, mai, de veritat, li ho asseguro, els projectes de llei que fa el seu Grup parlamentari a Madrid, sobre el transvasament, per exemple, del canal de Pinyana a l'Éssera, jo no m'hi he ficat mai, ni li faig preguntes, ni cap del Grup que dona suport al Govern no ens hi fiquem. Nosaltres creiem —escolti, això és un altre tema, vull dir— que el seu Grup parlamentari a Madrid ja esmenarà aquesta Llei, ja faran el que hauran de fer, si no els agrada; són problemes que he llegit en l'Exposició de Motius que vostè troba que hi ha massa intermediaris, o que n'hi ha pocs, o no sé què, o que no es contempla la figura, fins i tot en alguna cosa jo crec que vostè té tota la raó; no es contempla prou la figura del cooperativisme, d'acord. Molt bé, doncs, ja s'arreglaran, escolti, és un problema que ja entrarà en Comissió, ja tindrà el seu camí via Congrés.

És evident, és evident, per tant, que en alguns aspectes la Llei que ha presentat la Minoria Catalana té punts de semblança amb el projecte original que es va treballar en la Direcció General de Transports, però, evidentment, la llei que presentarà el Govern de la Generalitat a aquest Parlament serà la que haurà assumit les pagues, fins i tot les diferents modificacions, les diferents observacions que tant les centrals sindicals com les altres associacions professionals han presentat en el plenari del Consell de Transports de Catalunya.

Res més i moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: El senyor Sánchez desitja repreguntar, replicar? Té la paraula el senyor Sánchez.

El Sr. SÁNCHEZ: No, jo, fonamentalment, per dir al senyor Conseller que jo ja sabia això que m'ha explicat. El

problema és que realment no ha respost la meua pregunta. Perquè, és clar, quin és el problema, i què és el que jo vull preguntar i he preguntat en concret?

¿És aquesta la presentada per Minoria? Em diu «no». Quina intervenció hi ha tingut la Conselleria? El problema de fons és que la Conselleria ha intervingut en el que ell ha dit, però també en altres direccions, i és això el que jo pensava que em diria. La Conselleria ha optat perquè un grup polític presenti una llei amb modificacions parcials, perquè jo les he llegides, una i altra —tinc les dues— i tindrem possibilitat de llegir-les en profunditat. Una i l'altra són la mateixa amb modificacions molt parcials. I, des d'aquest punt de vista, el que jo em pensava que es respondria és que la Conselleria ha optat perquè una qüestió que no tindria els dos terços d'aquesta Cambra per a ser presentada a Madrid, ho faci un Grup parlamentari, que és el Grup de Minoria Catalana. I això és el que penso que no s'ha dit, i el que pensava jo que era l'argument que em donaria la Conselleria de Política Territorial i Obres Públiques.

Mercès.

El Sr. PRESIDENT: El senyor Conseller té la paraula per a replicar.

El Sr. CONSELLER DE POLÍTICA TERRITORIAL I OBRES PÚBLIQUES (*de l'escó estant*): Bé, jo, en això, senyor President, amb tot el respecte per al senyor Celestino Sánchez, això que si una llei presentada perquè el Departament tindrà o no tindrà els dos terços... Miri, jo, en això dels profetes i del carisma..., jo no el tinc. Vull dir que si vostè el té i ja sap que no els tindrà, doncs, miri, potser sí que els tindrà o no els tindrà. No ho sé. Jo, de moment, he anat presentant algunes lleis, que el seu Grup ha votat, i han passat amb més dels dos terços. Per tant, jo espero que també la llei aquesta pugui ser presentada, amb les modificacions corresponents, pugui ser presentada en aquesta Cambra i pugui també ser aprovada pels dos terços.

Respecte a si, aleshores, també hi ha un Grup com és el de la Minoria Catalana que presenta o no presenta un projecte de Llei que s'assembla, com vostè diu, i jo li puc dir fins i tot de memòria els articles que es canvien i els que no es canvien, les transitòries que es canvien i les que no es canvien, si vol ja les dic ara, en tot cas, evidentment, s'assembla al projecte inicial, ho repeteixo, fet per aquesta Conselleria. És evident, ho torno a repetir, que, bé, escolti, em penso que avui és el dia de la llibertat d'expressió; és evident que hi ha un Grup parlamentari que té dret a presentar el projecte de llei que cregui convenient, estigui o no estigui d'acord amb vostè, i, evidentment, torno a repetir que vostès també presenten projectes de llei que afecten coses que són d'una importància fonamental, com és per a Catalunya, ho repeteixo, el transvasament d'aigües del Pinyana que a nosaltres, escolti, perfecte, ens sembla que allà ja tindrà el seu tràmit, no vindrem pas aquí a oposar-nos-hi, a aquesta llei que han presentat al Congrés de Madrid. Ja farem les esmenes pertinents en el seu lloc, en la Comissió, en el Congrés dels Diputats, quan sigui així.

El Sr. PRESIDENT: Senyores i senyors Diputats, hem acabat l'hora de preguntes, i, per tant, l'ordre del dia. La propera setmana, en principi, si no hi ha una urgència en

aquest moment imprevista, no hi haurà sessió plenària. En canvi, és de preveure que hi haurà una sessió plenària la setmana següent.

Els senyors Diputats seran convocats oportunament.

S'aixeca la sessió.

(S'aixeca la sessió quan manquen dos minuts per a un quart de tres de la tarda.)

BUTLETA DE SUBSCRIPCIÓ

(Nom);
carrer, núm.;
telèfon; població;
districte postal;
desitja subscriure's al DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA, d'acord
amb les condicions impreses adjuntes, a partir del dia de de
fins al 31 de desembre de 198....

Amb aquesta finalitat, i amb data de de 198.... envia
per núm. la quantitat de pessetes.
(gir / taló al portador)

..... de de 198....

Signatura.

CONDICIONS PER A LA SUBSCRIPCIÓ

- 1.— La subscripció és anual, per anys naturals. El període de subscripció fineix, doncs, el 31 de desembre de cada any. Les altes produïdes durant el curs de l'any es comptaran, als efectes del cobrament, des de la primera setmana de cada trimestre natural, sigui quina sigui la data de subscripció dins aquest trimestre.
- 2.— La tramesa regular dels exemplars de subscripció començarà en rebre's l'import corresponent i la butlleta de subscripció degudament complimentada.
- 3.— El subscriptor que no renovi la subscripció abans del venciment serà donat de baixa; tan bon punt es rebrà l'import de la renovació es reprendrà la tramesa del Diari, però sense dret als exemplars no rebuts.
- 4.— L'Administració del Diari pot modificar en qualsevol moment el preu de subscripció, el qual tindrà efectes, per als subscriptors ja donats d'alta, a partir de la primera renovació de subscripció.

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

Edició i subscripcions: Secció de Publicacions del Parlament de Catalunya, Palau del Parlament, Parc de la Ciutadella, Barcelona - 3.
Telèfon 300 64 13. Subscripció anual: 1.500 pessetes. Número solt: 40 pessetes.

Imprès per Multitext, Diputació, 113-115, Barcelona - 15.

Dip. Leg.: B.27966/80